

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
61**

**CENA
40 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

V ŠEUN

nestale devojke

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

NESTALE DEVOJKE

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Š E J N
Broj: 61

Glavni i odgovorni urednik:
Svetožar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
THE MISSING GIRLS

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera SIJAČKI

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Ida DUDAŠ
Agota VIRAG-BOGNAR

Štampa: 31. V 1984.
Tržište: 16. VI 1984.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE MISSING GIRLS. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Devojka stiže do visokih stabala kaktusa na obali reke i još jednom se osvrte na sve strane. Nije bilo nigde nikog. Skinula je sa sebe laku lanenu haljinu.

Konča je bila prava lepotica. Dok je pokretom glave zabacivala svoju dugu tamnoplavu kosu na leđa, njena kosa se talasala kao žito na vetru. Kakav raj za oko!

— Stani, čikita! — odjeknu predelom gromki muški glas.

Devojka se trže uplašeno.

— Ne mrdaj, lepotice! — začuo se ponovo preteći glas, kao kakva grmljavina pred prolećnu oluju.

Konča se tek posle nekoliko trenutaka povratila i shvatila da na sebi nema odeće. Htela je da se kupi. Znači, taj sakriveni grubijan je sada gleda i sprema nešto đavolski opasno.

Od straha se ukočila i nemo je stajala kao kakav kip.

Najzad se usudila da pogleda u pravcu odakle je došao taj đavolski glas.

Primitila ga je odmah. Između dva drveta kaktusa sevula je cev revolvera.

Pojavio se neki krupan čovek, kao da je iz zemlje iznikao. Bio je obučen u tamno, karirano odelo, a na glavi je imao sombrero.

Krenuo je laganim koracima prema njoj. Glomazne čihuahua-čizme su preteći zveckale.

— Tako, čikita! — viknu on. Dodirnuo je rukom svoj teški »kolt« u futroli, a zatim prešao rukom preko dva ukrštena redenika sa patronama na svojim širokim grudima. — Sada možeš da spustiš ruke — nastavi Meksikanac. Cerio se prostački. Kao da mu je sam đavo otac.

Devojka je još uvek zbunjeno gledala u njega.

— Obuci se! — reče on strogo i namršti se.

— Šta... šta hoćeš? — mucala je Konča.

U stvari, sve joj je već bilo jasno. Od Ciudad Guerera do Nuevo Lareda u poslednje vreme samo se o tome priča. Đavolski opasni banodolerosi hvataju mlade lepe devojke i odvođe ih nekud u nepoznatom pravcu.

— Vodim te sa sobom, lutkice — smejao se bandit.

— Pasja mati ti je lutkica, bitango! — viknu Konča besno.

— Pa, možda si u pravu — cerio se bandit pakosno. — Ali, sada više nema šale. Oblači se i...

Sagnuo je glavu. Iza njega sevu vatreni štap i metak zviznu pored ušiju devojke.

Ugledali su Končinog oca, Huana Pereiru koji je trčao prema njima đavolski brzo za svoje godine. U njegovoj ruci nalazio se opasni »šarps«.

— Gubite se! — kriknu on besno. — Vi prokleti nitkovi!

Iz šume kaktusa ponovo fjučnu metak. Ovog puta kugla je pogodila cilj.

Pereira se trže kao da je udario u neki nevidljiv zid. Na njegovom licu pojavili su se znaci straha. Shvatio je da je pogođen, i to đavolski opasno.

Podmukli strelac tog trenutka izađe iz zaklona među kaktusima.

Konča je još uvek stajala stegnutih pesnica. U njenim tamnim očima presijavale su se suze.

Njen otac je još uvek ostao na nogama. Telo mu se povilo malo napred, a obema rukama držao je pištolj.

— Nitkovi! — krkljao je on. — Prokleti kućkine sinovi. Najpre Virna... a sada... Konča!

Tog trenutka desilo se nešto što dvojica bandita ni u snu nisu mogli očekivati. Huan Pereira je, onako ošamućen, uspeo da povuče obarač.

Metak je pogodio čoveka koji je pucao na njega. Smrtno.

Bandit koraknu nazad, a zatim se kao klada stropošta na zemlju.

— Konča... — uspeo je još da kaže Huan Pereira, a zatim je pao.

— Prokleti kućkin sin! — ciknu bandit u kariranom odelu. — Hajde, devojko, oblači se već jednom, sto mu gro-mova! Nećeš valjda da te tako nagu teram pored trnovih kaktusa?

Konča je jecala. Obrisala je rukom suze sa lica, a zatim se sagnula i uzela haljinu. Obukla se.

Za to vreme Meksikanac je pregledao pažljivo svoga drugara. Ali, pomoći više nije bilo.

Bandit uhvati grubo devojku za ruku i povuče je za sobom. Konča se teturala za njim.

Iza kaktusa nalazila su se tri konja.

— Uzjaši! — naredi bandit i pokaza rukom jednog konja.

Devojka sleže ramenima.

— Ako pokušaš da pobegneš, loše ćeš se provesti! — viknu on ljutito. — Zato, pamet u glavu, devojko! Hajde, sada kreći!

Devojka je stisnula usne i vinula se u sedlo. Tek kad su prešli Rio Bravo, usudila se ona da pogleda nazad.

Ugledala je nepomično telo svoga oca u daljini pored kuće u kojoj su dosad živeli. Pomislila je na konje koji sada pasu na livadama. Setila se i svoje sestre koja je isto tako bila odvedena kao i ona sada. Iz njenih očiju sevala je vatra. Mržnja! Ne, ti pasji sinovi neće tako lako da izađu s njom na kraj! Nikako...

II

Ležali su na krevetu. Sejn je samo koji trenutak ranije otvorio prozor kako bi pustio svež noćni vazduh u sobu.

Već dva dana nalazio se Zapadnjak ovde u Laredu. Obišao je grad i njegovu okolinu, a sada evo provodi večer sa lepom crnokosom Džini Kejd, ženom koja mu se odmah na prvi pogled dopala.

Ona je bila vlasnica jednog od pet hotela u gradu i jednog saluna.

Juče su se bliže upoznali uz čašicu dobrog pića, a zatim su ponзанstvo produbili u njenoj spavaćoj sobi.

— Dopadaš mi se, Šejne — smeškala se ona dok je vadila bocu zlatnožute tečnosti iz ormara. — Vidiš već i po tome što ti nudim moj najbolji viski.

Zapadnjak je klimnuo glavom. Ovo je stvarno nešto lepo. A, ono što se služi u hotelu i salonu! Prosta pića koja udaraju u glavu i užasno smrde. Legao je pored nje.

— Čuj me, Šejne, dragi — reče Džini tiho. — Dosad mi nisi rekao ništa o sebi. Odakle si došao i ko si ti? A, pre svega, zašto si došao ovamo i šta radiš u Laredu?

Zapadnjak obrisa rukom čelo. Ustao je iz kreveta i prišao ormaru u kome se nalazilo njegovo odelo. Uzeo je cigaru i zapalio je. Zatim je stao pored kreveta i povukao nekoliko dimova. Njegov pogled je zadovoljno kliznuo niz telo žene koja se protezala kao mačka na suncu.

— Pitaš odakle sam došao? — reče on zamišljeno. — S one strane s koje me je vetar doneo, draga. Ko sam ja? Šejn. Ništa više. A, to što si pitala šta ovde radiš je suvišno. Odgovor je sasvim jasan. Dopadaš mi se i provodim divne časove s tobom.

Osmehnula se.

— Ali, ja nisam mislila na to, Šejne. Videla sam te nekoliko puta kako razgovaraš sa šerifom Spenserom. Da li ti poznaješ tog čoveka?

Visoki čovek potvrdno klimnu glavom.

— Da — odvrati on. — Poznajem ga odavno.

Bacio je cigar u pepeljaru.

— Nešto mi ne prija — reče on. — Čini mi se da mi je grlo suvo kao barut.

Ona se ponovo zavodnički osmehnu.

— Onda dođi kod mene i...

Nije uspela da izgovori rečenicu do kraja. Šejn je legao pored nje i njegove usne su već bile na njenom obrazu. Zatim su krenule dalje prema vratu ispod levog uha.

Dženi je stenjala od zadovoljstva.

Njegova snažna ruka milovala je njene krupne, čvrste grudi. A, zatim se glava visokog čoveka odjednom našla na njenim grudima.

Za njih svet unaokolo više nije postojao.

III

Zapadnjak se trgao iz sna. Da, to su pali pucnji i probudili ga. Džini Kejđ je uplašeno skočila iz kreveta.

— Šta se to dogodilo, dragi? — upita ona zevajući.

— Neko je pucao — odgovori Šejn.

Prišao je brzo prozoru i pogledao napolje.

Paljba iz vatrenog oružja odjeknu ponovo. Šejn primeti levo od sebe vatrene munje koje su sevale kroz noć.

— Sto mu gromova! — viknu on ljutito. — Izgleda da hoće da srede šerifa.

Obukao se brzo. Zakopčao je pojas sa revolverom i uzeo u ruku »vinčesterku« koja je bila naslonjena pored vrata u sobi.

— Ti samo spavaj mirno, srce — reče on ženi. — Neće trajati dugo, veruj mi!

— Ali...

Nije uspela da kaže šta je htela. Iza Šejna se zatvoriše vrata. Džini uzdahnu.

U hodniku su visile lampe sa kerozinom i osvetljavale prostorije preko cele noći. Šejn potrča niz stepenice. Ubrzo je izašao iz hotela kroz zadnja vrata. Prošao je kroz neki prolaz i sada je već mogao da vidi glavnu ulicu.

Noć je bila obasjana mesečinom i šerifova kancelarija je mogla da se vidi sasvim jasno. Odmah je primetio da su prozori bili razbijeni kuglama iz oružja.

Primetio je i dva pucaroša. Nalazili su se u jednom prolazu između dve kuće suprotno od kancelarije šerifa.

Zapadnjak se nijednog trenutka nije kolebao da li će pomoći šerifu ili neće. Džon Spenser i on su stari znanci, a Šejnu nikad ne bi palo na pamet da bi mogao da ostavi prijatelja koji se nalazi u nevolji.

Dobro momci, pomisli on. Tražili ste đavola i pružice vam se prilika da vam malo potprašim tur. Ne znam ko ste, ali vidim da ste se đavolski opasno okomili na tog dobrog, starog Džona. E, imaćete posla sa mnom! I, držite se dobro!

Zapadnjak se za trenutak povukao u prolaz nazad. Napunio je »vinčesterku«.

Nije mu bilo potrebno da ide daleko. Dvojica pucaroša nalazila su se samo dve kuće dalje.

— Hej, matori šerife — kriknu jedan od njih dvojice. — Da si smesta izašao napolje! Moraš povesti sa sobom i svog zarobljenika, inače ćeš uskoro biti leš, stara mešino!

— Neće izaći — oglasi se Šejn.

On se tiho došunjao iza leđa dvojice nitkova. Sada je stajao iza njih. Njegova leva ruka bila je naslonjena na »kolt« koji se još uvek nalazio u futroli, a desnom rukom je držao »vinčesterku« sa kažiprstom na obaraču.

Dvojica pucaroša nisu poznavali Šejna, inače bi se drukčije ponašali. Jer, Zapadnjak je pripadao onom jako malom broju momaka koji su mogli samo jednom rukom da gađaju iz »vinčesterke«.

Obojica bandita reagovali su skoro istovremeno. Munjevit okret i kugle iz njihovog oružja za tren oka poleteše prema visokom čoveku koji se sasvim jasno video na mesečini.

Šejn se hitro baci napred još pre nego što su vatreni štapovi stigli do njega. Istovremeno je zagrmela i njegova »vinčesterka«.

Jedan bandit posrnu i sruši se na zemlju.

Šejn opali još jedan metak koji đavolski opasno zviznu ispred vrhova čizama drugog lupeža.

— Baci oružje! — grmnju Zapadnjak.

Momak je za trenutak oklevao, ali je ipak poslušao.

Tog trenutka iza pucaroša se pojavi neki krupan čovek. Na glavi nije imao šešir, ali mu se u ruci nalazila puška. Na njegovim grudima je sijala metalna zvezda. Šerif!

— Znao sam da si to ti, Šejne — prolomi se dubok Spenserov glas kroz noć. — Jer, inače mi niko u ovom prokletom gradu ne bi pritekao u pomoć. Kad su čuli pucnjavu, svi su napunili gaće i zavukli se ženama pod suknje.

Iza šerifa se pojavi neki drugi čovek. Srednjeg rasta, vitak i oštra pogleda. I na njegovim grudima sijala je metalna zvezda.

— Hej, šerife! — doviknu on još iz daljine. — Da li si ti stvarno pomenuo ime Šejn?

— Migel Pereira, ako se ne varam! — odvrati Zapadnjak. — Hola, amigo!

Šejn najpre priđe banditu.

— Džone, mislim da je najbolje da ovog momka po-

vedeš sa sobom — reče on. — Obavesti i doktora, jer drugi hombre je ranjen.

Šerif Spenser uze oružje dvojice bandita.

— Džone — nastavi Zapadnjak — objasnićeš mi kasnije o čemu se radi.

— Ne brini, Šejne. Dođi u moju kancelariju. A, kao što vidim ti poznaješ moga zamenika Pereiru iz Mirando Sitija?

— Da — reče Zapadnjak i probí se između Spensera i pucaroša. Zagrljio je vitkog Meksikanca. — Dugo se nismo videli, amigo! Sta ti ovde radiš u Laredu?

Preko lica šerifovog zamenika kao da je prešla senka. Videlo se to i pod bleđim zracima mesečine.

— To je duga priča, amigo Šejne — reče Meksikanac. — Ubili su mi oca i odveli moje sestre. Zato sam ovde. Možda je dobro što sam naišao na tebe.

Zapadnjak samo klimnu glavom. Čutao je. Pravila Sedme brigade su bila stroga. Čak i najboljem prijatelju nije smeo da oda tajnu zašto je došao ovamo.

— Ja sam već nešto saznao od šerifa, Migele — reče Zapadnjak posle izvesnog vremena. — Mislim da o tome treba da porazgovaramo. Ali, ne ovde.

Pereira klimnu glavom.

— Sutra idem onamo preko granice, Šejne. Hoćeš li da pođeš sa mnom?

Zapadnjak je slegao ramenima.

— Ne bih mogao da ti kažem ništa određeno, Migele. Najpre ću morati da porazgovaram sa šerifom. A, kada ti polaziš?

Jedan sat posle izlaska sunca — reče Migel tiho.

— Hm! — izusti Zapadnjak i protrlja rukom čelo. — U tom slučaju, bolje da se vidimo kasnije, nekom drugom prilikom. Ili ipak? Hajde idemo kod šerifa Spensera.

Zapadnjak je obećao da će se brzo vratiti u hotel gde ga čeka Džini i pošto nije znao kada će se ponovo vratiti u Laredo, želeo je da s njom provede to malo časova koje mu je preostalo.

IV

Njih dvojica su ga saletali da im pomogne. Šerif Spenser i Migel Pereira. Ali, nisu znali da je Zapadnjak već dobio zadatak da uradi to isto za šta ga oni mole. Međutim, on to ni njima nije smeo da kaže.

Njegov zadatak je bio sledeći:

»U oblasti Veba i Zapate u Teksasu, kao i u Meksiku, na tajanstven način nestaju mlade lepe devojke. Očigledno da

ih neka banda odvodi na silu. Poznato je da su dve devojke iz Meksika prebačene u Abileno, oblast Dickinson u Kanzasu. Njihovi otmičari su Meksikanci. Sredite bandu i saznajte ko stoji iza njih».

Šejn je sada bio na nekakvom tragu. Od Džona Spensera je saznao pojedinosti koje će mu verovatno pomoći da od nečega krene. Navodno se u njegovom gradu nalaze neki posrednici, a momci koje je uhapsio pripadaju toj bandi. Hteli su da oslobode bandita iz zatvora. Tog čoveka je uhapsio šerif, jer je bio nasrtljiv i napao mladu, lepu devojku. I to baš kćerku majora.

Dvojica pucaroša nisu rekli nijednu reč. Čitali su kao zaliveni. Verovatno su se nadali da će biti oslobođeni.

A onda je Migel ispričao šta se dogodilo. To nije bilo dovoljno da otkrije neke određene tragove, ali Šejnu je i to mnogo značilo.

Zapadnjak je poznavao porodicu Pereira. Oni su ga prihvatili jednom prilikom kada ga je mrkov doneo pogodenog sa dve kugle u grudi, na svojim leđima do njihovog malog ranča u blizini Nuevo Lareda. Konča i njena sestra Virna su se brinule o njemu. Sa starijom Virnom je Šejn proveo duge časove dok se oporavljaao.

A, sada je saznao od Migela šta se dogodilo.

— Amigo — saopšti mu mladi zamenik šerifa — ruralesi su pronašli mog oca. I, jednog mrtvog bandolerosa. Kapetan policije prešao je preko reke i o tome obavestio Spensera, jer je znao da sam ja zamenik šerifa u Mirando Sitiju. Moj gazda mi je odmah dao odsustvo kada je šerif poslao telegram.

— Ja ću ti pomoći, amigo — reče Zapadnjak zamišljeno. — I, to na moj način. Šta nameravaš da uradiš?

— Otići ću tamo preko i raspitaću se — odgovori Migel. — Siguran sam da su to moji zemljaci. Uostalom, jednog od bandita je upucaao moj otac, Meksikanca. Morales je to ispričao šerifu. A i ruralesi su pronašli tragove.

Šejnova odluka da se umeša u tu davolski zamršenu stvar nije se baš dopala dvojici ljudi. Ali, i Migel i Spenser su jako dobro poznavali visokog čoveka — bilo im je jasno da neće moći da ga odvrata od njegove namere.

— Ja ću malo razgledati neke stvari na ovoj strani obale — objasni im Zapadnjak. — Banda sigurno ima svoje ljude s ove strane reke koji devojke prihvataju i šalju ih dalje. Ti Migele pročešljaj malo predeo s one strane granice. Šerif Spenser je veza među nama. Slažeš li se?

— Da, svakako!

Tako su se i dogovorili.

Zapadnjak se vratio u hotel gde ga je čekala Džini Kejđ,

zabrinuta da mu se nešto nije desilo. Nije se nimalo obradovala kad joj je saopštio da će u podne napustiti grad.

— Vratiću se opet, devojko — reče on nežno kad je Džini odmahнула odlučno glavom. — Takvu ženu kao što si ti ne može niko tako jednostavno da ostavi.

Legao je pored nje na krevet.

U hotelu su se svi čudili kako to da je Džini sišla iz svoje spavaće sobe tek tri sata kasnije nego što je obično činila.

— Ništa se nemojte čuditi, kad je u pitanju taj kršni momak — prokomentarisala je crnokosa krupna kuvarica. Do joj je Zapadnjak zapao za oko pokazala je kasnije kad mu je spremala hranu za put.

V

Mada su vreli zraci sunca nemilosrdno pekli, u podne je Zapadnjak ipak napustio Laredo i odjahao prema jugu. Pored Rio Grande. Znao je da devojke ne nestaju samo u oblasti Veb Kauntija, nego i u predelu Zapate. Između Lareda i Rio Grande Sitija nije bilo željezničke pruge. Kako banditi prebacuju devojke sa severa?

Bilo je raznih pretpostavki. Možda ih najpre ošamute nekim uspavljajućim sredstvom, a zatim ih prebacuju kočijama. U Laredu se nalazila poslednja stanica željeznice Texas—Meksiko. Dalje više nema pruge.

Verovatno tu ošamućene devojke pretovaraju u neke sanduke i zatim mogu da ih šalju kud god hoće. Jer, željezničari sigurno rade za njih.

Zapadnjak opsova. Pomislio je na to da su možda i dve Pereirine sestre u nekim sanducima za transport robe prošle kroz Mirando Siti gde je njihov brat Migel pomoćnik šerifa.

Zemlja pored obale Rio Grande nije mu bila nepoznata. A, i u Zapati je već često bio.

Zapadnjak se pitao šta bi on uradio da se nađe u ulozi bandita koji želi da uhvati neku devojku i odvede je sa sobom. Sigurno bi je stavio u kola i kroz korito potoka Valeno krenuo do najbliže željezničke stanice. To je najbolje rešenje.

Visokog čoveka je privlačio da malo pogleda taj đavolski interesantan put. Ali ne danju, već preko noći.

Ta velika reka Rio Grande imala je u sebi rupe kao ri-barska mreža. Doduše, tu se nalazila granična konjica Sjedinjenih Država na jednoj strani obale, a na drugoj strani bili su ruralesi. Međutim, oni nisu mogli da kontrolišu baš svaki pedalj zemlje i da se u pravom trenutku nađu baš ta-

mo gde treba nešto preduzeti protiv onih koji prelaze na drugu stranu.

Zapadnjak je bio siguran u to da su banditi u svako doba znali gde se nalaze patrole i onda im nije bilo teško da neopaženo pređu na drugu obalu.

I na jednoj i na drugoj strani pored obala velike reke nalazila su se brda. To je bio idealan teren da se u nekom skrovištu pričeka dok vazduh ne bude čist.

Visoki jahač se osmehnu. I za njega je to bio đavolski dobar predeo gde će moći da se pritaji i sačeka da se lupeži pojave. Može da bira mesto odakle se pruža pogled na reku i put, a da ga niko ne primeti.

Do Zapate nije sreo nijedno ljudsko stvorenje.

VI

Mrak se već bio spustio iznad predela pored Rio Grande kada je Zapadnjak odabrao pogodno mesto gde će sačekati noć. Bila je to jedna zaravan u stenama visoko iznad puta, koji se strmo penjao prema Zapati.

Iznad visokog čoveka raširilo se bledosivo nebo bez oblaka sa koga se smešio okrugli mesec kao kakav stari dobar prijatelj.

Nešto bolje ni u snu ne bih izabrao, pomisli Šejn. Ali, da li će imati uspeha u onome što je naumio? Možda će proći nekoliko dugih dana dok se banda ne pojavi. Nikad se ne zna. Ostaje mu jedino to da strpljivo čeka.

Skoro čitav sat je tražio dok nije našao ovu zaravan. Ona je štrčala visoko ispod brega koji je bio pokriven šumom. Njegov mrkov nalazio se nešto dalje iza njega sakriven krošnjevima drveća.

Negde u daljini iza sebe Zapadnjak je otkrio jedan usek. Proplanak u šumi. Tamo je nameravao da provede dan ukoliko se ove noći ništa ne dogodi.

I, ništa se nije ni dogodilo. Noć je polako ustupala mesto danu, suncé se pojavilo na istoku, a Šejn nije imao priliku da ugleda nijednog čoveka.

Bilo mu je jasno da mora biti strpljiv.

Zapadnjak uhvati mrkova za uzde i uputi se prema proplanku gde se nalazilo udubljenje. Založio je vatru i skuvao sebi kafu. Zatim je pojeo nešto malo suvog mesa.

Preko dana je dobro odspavao i iduće noći se ponovo vratio na zaravan.

I te noći nije se dogodilo ništa.

Odlučio je da pričeka i treću noć, i ako se banditi ne pojave krenuće u Zapatu.

Spustila je svoja tamna krila i treća noć. Zapadnjak je ležao potrbuške na stenovitoj zaravni i pažljivo motrio na put koji se probijao između kaktusa raznih vrsta. Odjednom se setio Lareda.

Grad je, doduše, bio mnogo veći od Zapate, saobraćaj mnogo življi na granici. A, bilo je đavolski mnogo mesta za zabavu.

Nije mislio da će u tim kućama zabave naći otete devojke, ali možda je ipak moguće da je Laredo neka vrsta prolazne stanice. U svakom slučaju to je samo pretpostavka u njegovoj glavi, jer šerif Spenser nije nijednom reči pomenuo nekog građanina ovog mesta u koga bi posumnjao da ima veze s tim prljavim poslovima.

Međutim, to ipak ništa ne znači. Zapadnjak nije sumnjao u to da bi banditi bili otkriveni ako ih ima u Laredu i da bi mogli tako slobodno da se kreću, a da njihovi đavolski poslovi ne budu primećeni. Ipak, Džon Spenser i trojica njegovih pomoćnika ne mogu da stignu svuda. Oko Lareda se nalaze mnogobrojni rančevi i kauboiji koriste subotu i nedelju da se provedu malo u gradu. Tada predstavnici zakona imaju pune ruke posla. To je svakako najbolje vreme za tu đavolšku bandu da obavlja svoje prljave poslove.

Šejn polako stavi pušku pored sebe.

Negde oko ponoći se odjednom trgao. Nešto kao da se čulo u daljini. A, zatim sve bliže i bliže.

Da, nije se prevario. Psovke na španskom jeziku, ženski glasovi i plač.

— Tu ste znači, prokleti sinovi pakla! — mrmljao je Zapadnjak. — E, zakuvaću vam đavolski paprenu čorbu.

Legao je i uzeo »vinčesterku« u ruke. Zatim je ponovo oslušnuo.

Začudo, nisu dolazili iz pravca gde se nalazi Siudad Gera već sa istoka, i to starim putem. Znači, zaobišli su meksički pogranični grad.

Morao je da sačeka još čitavih desetak minuta dok se nisu pojavili.

Pogledao je brzo prema nebu. Na vidiku nije bilo oblaka koji mogu prekriti okrugli mesečev obruč. Znači, biće vidno. Kao na danu. Ništa bolje tog trenutka nije mogao poželeti.

Najpre se pojavio jahač. Amerikanac! Bar tako se moglo oceniti prema njegovom odelu. A, iza njega su išle devojke sa vezanim rukama.

Glupost, kao da ta mlada ženska stvorenja mogu nekud da pobegnu pored konjanika.

Zapadnjak stisnu zube kad je ugledao još dvojicu ljudi na konjima koji su jahali iza devojaka. Umalo nije opsovao, Jer jedan od njih je držao bič u ruci.

— Brže, kad vam govorim! — viknu onaj s bičem. — Inače će vam pete uskoro ličiti na ispucanu zemlju!

Govorio je španski, ali se po naglasku moglo sasvim sigurno da se zaključi da je to čovek iz Teksasa.

— E, malo ćete pričekati, dragi moji prijatelji — mrm-ljao je Zapadnjak. — Dobićete dobre bubotke.

— Ej ti, ćurkice! — kreštao je bandit s bičem. — Zarnisam rekao da malo požuriš?

Bič je fijuknuo i očešao noge devojke koja se nalazila ispred njega.

Meksikanka bolno kriknu.

U tom trenutku kao grom iz vedra neba ogласi se Šejnova »vinčesterka«. Zrno đavolski opasno fijuknu iznad glave bandita.

Svi zastadoše. Jedna devojka kriknu uplašeno.

Momak ispusti bič i trže se kao da ga je guja ujela.

Visoki čovek uspravi se gore na steni.

— Zadnja stanica, momci! — viknu on. — Imam vas sve na nišanu, prokleti đavolovi drugari! Sledeće kugle naći će se u vašem telu, momci. Zato vam predlažem nešto bolje, dole oružje! Ali, polako. Bez žurbe! Je li vam jasno? A, zatim će neko od vas preseći te debele kanape kojima ste vezali devojke. I, mislim da smo se razumeli! Još jednom vas opominjem, nemojte se usuditi da pravite bilo kakve gluposti. Jer, ovde stvarno nema šale. Ko ne posluša preseliće se đavolski brzo na onaj svet!

— Prokletstvo! — kriknu jedan bandit. — Ili si ti lud, čoveče božji, ili ti je pak dosadilo da živiš na ovom svetu?

— Ni jedno ni drugo — odvrati visoki čovek gore sa stene.

Istog trenutka Zapadnjak uputi jednu olovnu kuglu koja zviznu ispred nogu konja čoveka koji je govorio.

Životinja zarza i prope se na zadnje noge. Bandit pade na zemlju. Brisao je rukom usta i lice od prašine.

— Momci, nisam navikao da ponavljam ono što sam jednom već rekao! — zagrmе Zapadnjakov glas kroz noć. — Dakle, bacajte oružje ili će vas pogoditi vatrene munje!

Devojke su se sklonile u stranu.

Banditi su uvideli da nemaju drugog izbora i počeli su polako da otkopčavaju svoje pojaseve sa revolverima. Bacali su ih polako na zemlju.

— Sjašite! — grmnu Šejn. — A, zatim, neka neko od vas oslobodi devojke tih veza!

— Ovo ćeš nam platiti skupo, ti kopile jedno! — frktao je jedan bandit. — Živog ćemo te odrati!

— Aha — sme'ao se Zapadnjak. — Evo, već sam napunio gaće. Stvarno.

Banditima nije promaklo da primete da je »vinčesterka« ponovo napunjena. Sada više nema šale. Jedan od njih je izvadio nož i presekao jake kanape kojima su devojkama bile vezane ruke.

— Hej, senjorite! — doviknu Šejn. — Uzmite sada njihove revolvare iz futrola! Puške iz sedla na konjima izvadite i stavite ih na jednu gomilu.

Rekao je to na španskom jeziku, jer nije bio siguran da će ga Meksikanke razumeti.

— A vi, amigosi, povucite se nazad! — naredi Zapadnjak strogo. — Bar petnaestak koraka! Devojke će vas držati na nišanu dok ja siđem dole. Pretpostavljam da znaju kako se puca i da će vas uputiti u pakao ako vam padne na pamet da preduzmete nešto nerazumno!

— Razumela sam sve, stranče! — doviknu gore prema Zapadnjaku jedna devojka. — Biće kako si ti rekao.

— Odlično, čikita! — reče Šejn zadovoljno. — Evo, odmah dolazim dole.

Stajao je dotle dok su devojke uzele revolvare u svoje ruke, proverile punjenje i cevi uperile prema banditima. Zapadnjak je bio zadovoljan.

Pošao je nazad i stigao do mrkova. Uzjahao je i ubrzo je stigao tamo dole.

Jedna devojka mu priđe kad je skliznuo iz sedla.

— Senjor, ko ste vi? — upita ona. — Jeste li, možda šerif?

— Nisam, čikita — odgovori Šejn, osmehnuvši se. — Hteo sam tamo gore da prenoćim, ali kad sam čuo glasove postao sam đavolski radoznao ko to ovde u oblasti pored granice luta unaokolo u gluvo doba noći. I, kad sam video kakva vas je sudbina zadesila, odlučio sam se da napadnem. A sada ćemo ove protuve odvesti u Ciudad Gerero.

— Samo trenutak — reče Zapadnjak i podiže pogled.

Jedan od bandita, koji su verovatno svi bili Amerikanci, pošao je prema njima pognute glave. Bio je to onaj momak koji je pao sa konja.

— Hej, čoveče! — zareža on. — Sta ti to imaš ispod šešira? Da li se u tvojoj glavi nalazi slama ili je tu neka šupljina? Pričaš nešto što mi se ne dopada. Ciudad Gerero... Imaš li ti nešto pameti u svojoj glavi, pitam te još jednom? Pa mi nismo Meksikanci! Osim toga, ti nisi zvezdonosac. Evo, dajemo ti ove proklete žene i vodi ih kud god znaš. Gazda će...

— Prestani da brbljaš! — prasnu Šejn. — Jeste, čuo si sasvim dobro, ja nisam zvezdonosac. Ali, jako ne volim kućkine sinove koji na silu odvođe devojke i prodaju ih, a osim toga, ubijaju njihove stare očeve, koji im se pri tom suprot-

stave, i žele da spasavaju svoju kćerku od otmice. Eto, mislim da ste razumeli o čemu se radi i zato želim da vas predam ruralesima u Meksiku. Policija svakako zna šta radi.

— Ma zašto pričaš gluposti, čoveče! — kriknu jedan drugi bandit. — Pa ti prokleti lešinari će nas obesiti o najbliže drvo. Mi smo obični mali ljudi koji samo treba da prebace ove devojke preko granice. Ja nikad nisam čuo za nekog starog čoveka koji je nastradao. A, u svakom slučaju ja ga sigurno nisam poslao na put bez povratka.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Verujem da je stvarno tako kako ti tvrdiš, amigo — reče on. — Ali, to je učinio neko iz bande kojoj ti pripadaš. Tu nema sumnje. Tog starog čoveka više nema među živima.

— Znači i nas nazivaš banditima — frknu čovek i opsova. — E, ovo ti nikad nećemo zaboraviti. A jednog dana ćemo se ponovo sresti i proći ćeš kao bos po trnju. To ti ja obećavam!

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Ti veruješ u to, ali ja ne! — odvrati on. — Ti ćeš biti izveden pred sud, zajedno sa tvojim drugarima. Otimali ste devojke, Meksikanke. Mislim da će presuda biti takva da vam ne gine vešanje.

VII

Na putu do Ciudad Gerera nije se ništa dogodilo. Banditi su ćutali. Verovatno su razmišljali o tome kako će rurales postupati s njima. Bilo im je dobro poznato da ti policajci nemaju milosti kad im neko padne šaka.

Devojka koja se prva obratila Zapadnjaku i koja je govorila engleski jezik sedela je ispred Šejna na leđima mrkova.

— Zovem se Tereza Ogano — reče ona. — Ova trojica bandolerosa i nekoliko ostalih nitkova došli su na ranč mojih roditelja. Izudarali su ih žestoko, a mene povelili sa sobom. Ove dve druge devojke su iz grada. Uostalom senjore tamo preko u Zapati možete naći još mnogo devojaka. Isto tako ima ih i u Laredu. Čula sam to svojim ušima. Banditi su razgovarali međusobno, a nisu znali da ja sve razumem. Sasvim je sigurno da nisu sve devojke odvedene negde na sever.

— U Zapati i Laredu? — ponovi Šejn.

Bio je iznenađen. S tim, svakako, nije računao.

Tereza Ogano je to potvrdila.

— Da, tako je! — reče ona. — Nešto ste pričali o nekom starom čoveku?

— Da! — potvrdi Zapadnjak koji je sedeo iza nje i svojom levom rukom držao devojku oko struka. — To je Huan

Pereira. Upucali su ga otmičari kad je hteo da zaštiti svoju drugu kćerku od njih.

— Madre de dios! — ote se iz Terezinih usta.

— Možda poznaješ porodicu Pereira, čikita? — upita on.

— Da, senjore. Oni su moji rođaci. Moja majka je u bliskom srodstvu sa starim Pereirom.

— Onda ti poznaješ Migela? — upita Šejn.

Ona se trže.

— Jako dobro, senjor. Njega i njegove sestre. Da se njemu nije nešto desilo?

Šejn je morao da se osmehne. Odmah mu je bilo jasno da ona potajno voli Migela.

— Ne, čikita. Migela sam sreo u Laredu. On i ja... pa, obećao sam mu da ću mu pomoći. Banditi su oteli Virnu i Konču, isto kao i tebe.

— Senjore, možda će vam to nešto pomoći. U Laredu se nalazi jedan salun. Zove se »Rio Grande«. Možda ćete tamo pronaći obe devojkje. To je jedna velika zgrada, uz samu obalu reke. Pričaju da devojkje drže jedno vreme tamo, pre nego što ih pošalju negde dalje. Ima ih kojima se i dopadne taj posao koji im se nudi. Kažu da neke od njih zarađuju jako mnogo novca. Nešto tako ni u snu nisu mogle očekivati.

Ispred njih pojaviše se prve konture grada. Tereza je pokazala kuda treba da idu da bi došli do zgrade u kojoj se nalazi komanda ruralesa.

— Hvala ti, devojkjo — reče on. — Čini mi se da bih se i sam nekako snašao.

U Ciudad Gereru ulice nisu bile svetle tako kao u Zapati i Laredu. Glavnu ulicu osvetljavala je mesečina, a samo u još dve kuće bilo je još živo.

Neko je svirao na gitari, neka devojkja je pevušila meksikanske pesme, a u pauzama se čuo smeh iz grla muškaraca.

Iz policijske stanice se pojavi neki čovek. Čelik sa njegovog oružja presijavao se na mesečini.

— Ko je tamo? — čuo se duboki glas.

— Tereza Ogano!

Meksikanac priđe bliže i zagleda bandite. Zatim se nasmejao i okrenuo se prema Zapadnjaku.

— Dobar lov, amigo! — reče on.

Zatim je pozvao svoje drugove. Šestorica ruralesa su se pojavili i opkolili bandite.

Komandir stanice zvao se Pasko. Bio je to vitak, crnokosi čovek. Zapadnjak je ocenio da može imati oko trideset i pet godina.

Delovao je dosta pospano kad je Zapadnjak ušao. A, zatim je preko njegovog lica prešao zadovoljan osmeh.

— Pa, koga mi to sada vidimo ovde! — viknu on zadovoljno. — Gospodu koja su sebe proglasili da su neuhvatljivi? Pogledao je najpre Šejna, a zatim devojke.

— Ko ste vi, amigo? — upita on. — I, kako ste uspjeli da uhvatite ove bandoleroze?

Šejn mu je ispričao kako se sve dogodilo. Ipak je rekao na kraju da se sve dogodilo sasvim slučajno. Obavestio ga je i o tome šta se desilo sa porodicom Pereira i o susretu sa Migelom.

Pasko klimnu glavom.

— Čuo sam o tome, senjore — reče on i poriže prst uvis. — A, vi hoćete da pomognete Migelu? Ne znam da li ćete uspeti. Ono što je najvažnije, vi niste čovek koji se stara o zakonu. Ni šerif, ni zamenik. Ništa! Imaćete grdnih teškoća, hombre. Jer, ljudi koji stoje iza svih tih zločina imaju jako veliki uticaj. Na žalost, čak i čovek koji u Meksiku drži sve konce u svojim rukama u toj prljavoj igri.

Zapadnjak podiže obrve.

— Šta ste to rekli da vi... možda znate ko je to? — upita on brzo.

— Kako da ne. To je Ruben Rodrigez. Najpre su ga smatrali ludakom, pošto je hteo da sruši vladu. Bio je to vrlo bogat čovek koji je posedovao više hacijenda. A, zatim je postao revolucionar. Sve mu je krenulo naopačke i on je pobegao. Postao je bandit. Raspisana je poternica za njim i mi ga tražimo. Ali, on ima uticaj i moć. Rodrigez živi negde u brdima. Bog će ga znati gde. I, ne može se pronaći kap vode u moru, senjore. Baš ta jedna određena kap.

Zapadnjak je potvrdno klimnuo glavom.

— Razumem vas, amigo — reče on i sleže ramenima. — Ja jašem dalje. Pobrinućete se o devojkama, zar ne? A, oni momci tamo, vidite šta ćete uraditi s njima!

Pružio je ruku prema američkim banditima koji su stajali jedan pored drugog pored zida. Dvojica ruralesa nalazili su se ispred njih sa revolverima uperenim u njihove grudi.

Oficir odmahnu rukom.

— Ne brinite — reče on. — Najpre ćemo ih smestiti iza rešetaka. Njima će se suditi, senjore.

Zatim je pokazao rukom u pravcu gde su se nalazile devojke. Osmehnulo se.

— Najzad imamo svedoke! — viknu Pasko.

Šejn se pozdravio s njim. Klimnuo je glavom devojkama i izašao napolje.

Tereza Ogano je krenula za njim. Ispred kuće ga je stigla i bacila mu se u naručje.

— Hvala ti — reče ona i poljubi visokog čoveka. — Nikad te neću zaboraviti. Ako te još jednom navede put

ovamo u ove krajeve, pitaj za ranč »Eksperanca«. Tu ćeš me naći.

— Neću zaboraviti to ime — osmehnu se on.

Šejn se oslobodio njenog zagrljaja.

— Ne zaboravi Šejne, ranč »Eksperanca« — reče ona još jednom tiho i vrati se u stanicu ruralesa.

VIII

Zapadnjak je poterao mrkova. Odjahao je do mesta gde se nalazio kad su naišli banditi s devojkama.

Ovde je proveo ostatak noći i celo pre podne. Spavao je dugo, a zatim jeo i razmišljao.

To što mu je Tereza ispričala, bacila je nešto malo svetlosti na celu tu zamršenu stvar.

Međutim, nije mu bilo jasno kako to da šerif Spenser u Laredu dosad nije otkrio bilo kakav trag. Ako s »Rio Grande« salunom nešto nije bilo u redu, a on nije sumnjao u ono što mu je Tereza rekla, onda bi šerif svakako to morao znati.

Poznavao je Džona Spensera već dugo. Nikako nije dolazilo u obzir to da se Džon nalazi ispod iste kape sa banditima. Prema tome, ti ljudi koji stoje iza bande mora da su prevejane lisice, pa uspevaju da stalno sve udese tako kako šerif ništa ne primeti.

Uostalom, šerif Spenser je ispričao nešto o tome da banda verovatno ima neke posrednike ili pomoćnike u Laredu. Ali, pošto nije imao nikakve dokaze, ruke su mu bile vezane.

Zapadnjak takođe nije mogao ništa da preduzme, jer nije nikako smeo da oda to da je član Sedme brigade i imao je daleko manje prava od šerifa da se meša u bilo šta ovde.

Najzad je odlučio da krene u Zapatu. Taj grad nije bio veliki kao Laredo, ali je u poslednje vreme postao isto tako stecište zločina i raznoraznih prekršaja.

Kratko pre prvog mraka obreo se visoki jahač tamo.

Niko nije obraćao posebnu pažnju na njega. Bio je obučen kao i mnogi kauboji koji uveče dojašu u grad da se zabavljaju s nekom devojkom ili, pak, u nekom od saluna, a bilo je i privlačnih jazbina za kockanje.

Ipak, Zapadnjak je stalno sebi ponavljao pitanje, da li banda već nešto zna o njemu? Sasvim je sigurno da su saznali da im je posao krenuo pogrešnim kolosekom. Šejn je bio siguran da su Meksikanci koji su vodili devojkice morali da se pojave negde gde ih je neko čekao.

Pošto nisu stigli, banditi su sada verovatno svi obavešteni o tome i više nisu tako sigurni u sebe. Možda su postali nervozni? To bi se moglo iskoristiti.

Ko je nervozan, pravi greške, pomislio je on. Banditi će verovatno ostaviti tragove. Možda će naići na nekog od gazda te proklete bande, bez obzira u kom mestu se taj pasji sin nalazi.

Devojke su trebale da budu prebačene preko granice. Zapadnjak je došao do zaključka da je prelazak preko granice najbolnija tačka za bandite. Pasko mu je ispričao o tom Rodrigezu koji je plaćen za isporuke.

Granica je svakako bila polazna tačka za sve učesnike u ovoj prljavoj igri. Za američke kupce, za Meksikance koji nabavljaju devojke i predaju ih američkim »transporterima« ... ali, i za Šejna. Moraće da počne iz pogranične oblasti. Tu negde u nekom grmu leži zec.

Neki stari čovek stajao je na vratima štale za iznajmljivanje i čuvanje konja. Pogledao je radoznalo Zapadnjaka.

— Zdravo! — doviknu Šejn i dodirnu rukom obod svojega »stetsona«.

— Mister...? — upita starac. Izvadio je lulu iz usta i nabrao čelo. — Čini mi se da vas dosad nikad ovde nisam video. To je sigurno.

— Svakako da niste, hombre, jer sam se ja sada prvi put pojavio u ovom mestu — osmehnu se Zapadnjak. — Ponudite mi neku umerenu cenu!

— Moje ponude su uvek umerene i poštene, ser.

— E, tako volim da čujem, a koliko?

— Pola dolara na dan, za noć isto toliko. Znači, zajedno to čini jedan dolar, mister. To je dobra ponuda, zar ne? U to su uključeni voda, hrana i timarenje. A, koliko dugo ostajete?

Zapadnjak sleže ramenima.

— Još ne znam — odvrati on. — A, zašto to pitate?

Naborano lice starog čoveka razvuklo se u grimasu. Iscerio se prema visokom jahaču.

— Zato što bi u tom slučaju moglo da se razgovara o tome da cena bude niža — obavesti ga on.

Zapadnjak sjaha s konja.

— Najpre ću platiti za tri dana! A, kasnije ćemo videti. Ako se radi o konju, nikad ne treba biti sitničar.

Starac klimnu glavom.

— Lepa reč, mister — zacereka se on. — Da budem iskren, retko imam priliku da čujem tako nešto.

Zapadnjak se osmehnu.

— A, da vas pitam nešto drugo, kako ovde stoje stvari? Mislim, gde se može najbolje prenočiti?

Stari čovek iskrivi glavu.

— To je dosta teško pitanje, mister — odvrati on i nabra čelo. — Vidite li onu zgradu tamo pozadi? Hotel se zove »ALAMO«. Uostalom, svaki dobar hotel u Teksasu zove se tako.

Cerekao se zadovoljno, a zatim nastavio da objašnjava Zapadnjaku.

— Pored njega je nešto posebno otmeno. »Zlatna devojka«, tako se zove, mister. Tamo možeš naći sve što ti srce želi. Devojke, ples, kocka! Šta ti drugo treba? Ovde imamo tri hotela i bezbroj saluna. Svi pripadaju jednom jedinom čoveku. Pa, može se naći i običan smeštaj. Sa druge strane ulice. Jeftino i dobro. Vlasnik je neka leđi. Ona ima preko pedeset godina i ume đavolski dobro da drži zatvorena usta.

Zapadnjak se osmehnu.

— Pa, dobro, idem da odmorim umorne kosti — reče on. — Potrebno mi je i da se malo okupam.

Tutnuo je konjušaru nekoliko novčića u ruku, uzeo b sage s konja i »vinčesterku« i još jednom se obratio vlasniku štale.

— Pazi mi na mrkova, hombre. On doduše nije među najlepšima u svojoj vrsti, ali je đavolski iskusan i dobar.

Stari čovek najpre pogleda novac, a zatim podiže pogled prema visokom čoveku. Odmahnuo je glavom.

— Umorne kosti — mrmljao je on. — Ja sam stvarno jedan stari ugursuz, ali imam proketo dobre oči. Ovo je sigurno neki gutač vatre!

— Hej, mister! — viknu on za Šejnom.

Zapadnjak se okrenu.

— Ima li još nešto?

Konjušar mu se približi.

— Da, mister. Moj nos, znate! Izgleda mi tako kao da želite da napravite neku gužvu ovde. Pa dobro, šta ćemo! Dopadaj mi se ljudi koji lepo postupaju s konjima. Zato i hoću nešto da vam kažem. U Zapati su »koltovi« đavolski opasno olabavljeni i mogu svakog trenutka da bljunu svoju smrtonosnu vatru. A osim toga, ovde ne vole strance.

— Hvala vam od sveg srca — odvrati Zapadnjak. — A šta je Zapata? Grad kao i svi drugi. — Upoznao sam mnoge lupeže i evo, još uvek sam živ.

Konjušar je trljao drškom lule svoj okrugli nos.

— Može biti da ste bili u nekim drugim mestima i da ste i pored toga još uvek u životu, mister — sleže ramenima on. — Ali Zapata je osinje gnezdo gde đavo stalno meša svoje prste. Čini mi se da je to pravi pakao! I još nešto morate znati. Ovde kod mene možete doći u svako vreme, čak i noću. Kažem vam to za slučaj da morate brzo da

odmaglite. Pored kapije nalazi se jedan kanap. Povucite ga snažno i nekoliko kutija praznih konzervi zakloparaće u mojoj sobi.

— Hvala, stari — reče Šejn i pođe dalje.

IX

Hotel »Alamo« je bila prilično velika zgrada od cigle. Raskošna fasada je ipak bila lažna. Ispred hotela su se nalazile široke stepenice, a na ulazu su bila ogromna vrata sa šarenim staklom. Za jedno ovakvo mesto kakva je bila Zapata, stvarno za divljenje.

Kerozinske lampe na obe strane vrata imale su debelo staklo. Na stepenicama gore levo nalazila se palma u drvenom buretu, a desno figura Indijanca u gipsu. On je u ruci držao tablu sa natpisom hotela, a strelica je pokazivala na desno prema salunu »Zlatna devojka«. Kasnije je Zapadnjak saznao da se kroz jedna vrata hotela može direktno dospeti u salun.

Ispred recepcije visio je ogroman kristalni luster sa šest plamena koji se punio kerozinom. Ovako nešto je Zapadnjak već video. Da, u Nju Orleansu. Ali, ovde, tako daleko na severu, ne!

Neki umorni portir protrlja oči i pogleda Zapadnjaka. Taj čovek je mogao imati četrdesetak godina, a isto tako i šezdeset. Na sebi je imao belu košulju, usku kravatu i jaknu. Na nosu niklovene naočare.

— Mister? — upita on neobično dubokim glasom koji nije baš bio u skladu s njegovim mršavim telom. Njegova jabučica je skakala gore-dole.

— Mister bi rado da dobije jednu dobru sobu — reče Šejn i spusti bisage.

— To bih i ja pozeleo — začuo se odgovor.

Zapadnjakove oči se suziše. Zašto je taj čovek tako unezvereno gledao pored njega? Najpre desno, a zatim levo!

Šejn nije morao da se okrene da bi saznao da se iza njega nešto dešava.

A, zatim ih je ugledao. Odnekud su se pojavila dva tipa. Sada su se već približavali.

U Zapadnjakovoj glavi su se rojile razne misli. Ti momci nisu ulivali poverenje. Naprotiv, gruba lica su ih odavala. Đavolski opasne lopuže! Pa i da nije tako, pomisli Šejn, u svakom slučaju nisu dolazili ovamo da mu pozele dobrodošlicu.

Lica kao u lešinara koji vreba svoju žrtvu. Probadajući

pogledi ledenih očiju. Svaki od njih imao je u futrolama po dva revolvera.

Kretali su se nemarno i gipko kao puma u divljini. Na sebi su imali pamučne košulje. Jedan crnu, a drugi sivu.

Zapadnjakov pogled kliznu naniže.

Crne pantalone i izglačane čizme.

Zapadnjaku su jako dobro bili poznati takvi tipovi. To su revolveraši. Neko ih je zaposlio da uklone nepoželjne goste, ili, pak, da sklone s puta neugodne protivnike.

A on, Šejn, spadao je sigurno u onu grupu neugodnih protivnika koje bi izvesni ljudi pre poslali neki metar ispod zemlje, nego što ga vide ovde u hotelu »ALAMO«.

Šejn je uzdahnio. Očekivao je nevolje ovde u Zapati, ali zaboga ne baš prve večeri i ne tako brzo.

Mirno je naslonio svoju »vinčesterku« na šank. Pravio se da ne primećuje dvojicu revolveraša. Pokušao je da se ponaša tako da oni ništa ne posumnjaju. Sada su izgleda bili sasvim zadovoljni, jer je visoki čovek lagano pustio pušku pored sebe.

— A, sada mi odajte tajnu, zašto ja ne mogu da dobijem sobu? — upita Zapadnjak ljubazno. — Da li su sve zauzete? Ili, pak, neko ima nešto protiv mene?

Čovek iskolači oči i bespomoćno mahnu rukama. Jabučica mu je ponovo išla gore-dole.

Jedan od dvojice revolveraša odgovori umesto njega.

— Imate pravo, prijatelju — reče on hladno. — Nema slobodnih soba. A, imamo nešto i protiv vas! Gubite se smesta odavde i da vas nikad više naše oči ne vide! Ali, najpre nam morate odati tajnu, odakle dolazite, hombre!

Šejn se polako okrenuo. Pogledao je najpre jednog, a zatim drugog revolveraša.

— Danas je bilo neobično toplo, zar ne? — upita Zapadnjak. — Teško se mogu podneti tako vreli sunčevi zraci. A, šta se dođavola vas tiče odakle sam ja došao?

Lice momka se smrači. Oko njegovih uskih usana lebdeo je pakostan osmeh.

— Nemoj tako mnogo da otvaraš usta, hombre! — frknu on. — Ti ne moraš da nam kažeš odakle si došao. Pogledaj se malo. Čizme i jedan deo pantalona pokriveni su žućkastom prašinom. Crvenkasto-žutom, hombre! Takve ima samo na jednom mestu. S one strane reke. Zaista nije potrebno da nam ispričaš ko si i odakle si!

Zapadnjak se jedva uzdržao da ne opsuje. Sada mu je bilo jasno da ovi pasji sinovi znaju sve. Izgleda da imaju dobru i brzu vezu koja odmah prenosi šta se tamo na drugoj strani događa. A i ja, budala, nisam pomislio na tu prašinu koja me može odati.

— Tako znači! — reče Zapadnjak otegnuto. — Ko sam ja? — upita on mirno.

Nijedan od dvojice kauboja nije primetio kako su se njegovi mišići zategli ispod odeće.

— Hoćemo da znamo tvoje ime! — viknu onaj koji je dosad razgovarao s njim.

Visoki čovek se osmehnu.

— Ja sam Šejn — odgovori on. — Da li si zadovoljan?

Sada se umešao i drugi momak.

— Amigo! — reče on strogo. — Pokreni svoje šape i polako vrhovima prstiju otkopčaj pojas sa revolverima i pusti ga da padne na zemlju.

Zapadnjak se osmehnu prijateljski.

— Tako znači! — viknu on. — A šta ako vas ja ne poslušam hombre?

Njih dvojica su ga posmatrali s podsmehom. Očigledno im nije bilo jasno sa kakvim opasnim čovekom imaju posla.

— Niko tebe ne prisiljava na to, amigo! — cerio se jedan od momaka. — Ti možeš i da potegneš gvožđe. Ali, u tom slučaju ćeš smesta biti poslat u pakao i tvoje telo će kasnije izneti iz ovog hotela s nogama napred. Prostora ima dosta i grob se brzo iskopa. A, ako nemaš novca da platiš za sahranu, nekako ćemo preći preko toga.

— Vi ste neke šaljivčine, momci! — reče Šejn mirno. — Ja uopšte nemam nameru da svoj život završim ovde u Zapati. Pre mi se čini da vas dvojica želite da osigurate neko mesto tamo na brdu čizama. Ili se možda varam?

Zapadnjak je munjevito reagovao na jedva primetni pokret ruke revolveraša koji se nalazio levo od njega.

Pre nego što je momak izvukao svoj revolver, Zapadnjak je potegao »kolt«. Pritom se bacio u stranu. Opalili su skoro istovremeno.

Šejn je pogodio.

Momak se zavrte u krug i pade nazad prema svom drugaru koji je tek sada potegao pištolj. Ali, bilo je već kasno.

Zapadnjak je skočio, izbio mu nogom »kolt« iz ruke i jednim udarcem levice poslao ga na pod.

Kauboj se opruži koliko je dug. Zatim se polako podigao i seo. Njegovo lice bilo je iskrivljeno od bola.

— O, čoveče — stenjaо je on. — Ovo ćeš mi platiti, to ti ja obećavam! Oh, moja ruka... ne mogu uopšte da je pokrenem... imaš tešku nogu, pasji sine...

— Biće bolje, hombre — reče Zapadnjak veselo. — Samo treba da prođe jedno izvesno vreme. U stakom slučaju nećeš umreti od gladi, ješćeš drugom rukom. A, možda će te lično hraniti šerif kad budeš čučao u kavezu.

Iza Zapadnjaka se otvoriše vrata.

Neki krupan čovek utrča u hotel. Na njegovoj jakni sijala je zvezda. Trgao se i stao. Jer, u njegove grudi bila je đavolski opasno uperena cev revolvera.

Šejn se osmehnu.

— O, to je šerif! — viknu on veselo.

Okrenuo je revolver oko prsta i vratio ga ponovo u futrolu.

Šerif je za trenutak ćutao i upitno gledao u Zapadnjaka.

— Dobro je što ste došli, šerife, — nastavi Šejn. — Nemate potrebe da vadite svoje topove. Mislim, ako dođete u iskušenje da potegnute oružje. Napravićete grešku. Jer, ja sam malo brži od vas. Bar tako mi se čini.

Snažni šerif se isceri prema Zapadnjaku. Izgledalo je kao da se zbunio.

— U redu je, mister — progovori on najzad. — Progutaću knedlu. Šta se ovde dogodilo?

Zapadnjak odmeri šerifa od glave do pete. Bio je iznenađen da taj gorostasni čovek nije stariji, kakvi su obično šerifi. Sigurno je imao oko trideset godina. Njegova tamna kosa virila je ispod »stetsona«, lice opaljeno suncem, pogled oštar i lukav. Zapadnjak je odmah to uočio.

— Šta se desilo? — ponovi Zapadnjak pitanje. — Ova dvojica su hteli da me otprate na brdo čizama, i to đavolski opasno. Ali meni se to nije dopalo i zato sam im se suprotstavio. Ako nemate ništa protiv, ja mislim da je najbolje da vam sve to ispričam u vašoj kancelariji, šerife? Čini mi se da ovo nije baš pravo mesto za takve stvari. Ali, prethodno morate ovu dvojicu da odvedete u kavez.

— O, čoveče, čoveče! — stenjao je šerif. — Neka gadna čorba se zakuvala. Pa, to je pravo čudo da ste živi... Ja to još uvek ne mogu da shvatim. Sa ovom dvojicom niko dosad nije uspeo da izađe na kraj. Neverovatno!

— Ako je to tačno, onda se ja čudim kako to da se vi usuđujete da se slobodno krećete unaokolo, šerife?

Zapadnjak se okrete na drugu stranu i uperi svoj pogled u čoveka na recepciji.

— Pa, šta je to s mojom sobom, amigo? — upita on i priđe bliže.

Tog trenutka dogodilo se nešto...

X

Pucaroš s povređenom rukom hteo je suviše brzo da se osveti Šejnu. Bol ga je doveo skoro do ludila i tog trenutka nije mu palo na pamet ništa drugo nego da se što pre obračuna s tim visokim čovekom.

Momak se uspravi naslonivši leđa na recepciju i kao razjareni bik pojuri prema Zapadnjaku.

Njegova nepovređena ruka bila se stegla i kao kakav opasan malj preteći krenula napred. Glava mu je bila povijena naniže, a oči su ljutito sevale.

Šerif skoči u stranu. Izgleda da nije imao namere da se umeša!

Zapadnjak je bio iznenađen i morao je da otrpi jedan jak udarac, ali to mu nimalo nije smetalo da uzvрати istom merom. Izbegao je sledeći udarac, a zatim su njegove koščate pesnice poletele kroz vazduh.

Dva dobra udarca i momak se stropoštao kao klada na zemlju. Bio je onesvešćen.

— Sami ste videli, šerife — reče Zapadnjak i protrlja svoje ruke. — Taj momak izgleda da je lud. On i njegov drugar! Kakvi su to momci? Znaite šta, ja sam hteo da uzmem sobu i odmorim se, a oni su me napali. Bez ikakvog razloga. Osim toga, ja njih uopšte ne poznajem i ne znam zašto su to učinili.

Šerif sleže ramenima.

— Zovem se Val Brajant, mister — reče snažni predstavnik zakona. Slegao je zbunjeno ramenima.

— Ne znam šta da vam kažem — nastavio je on posle duže pauze. — Ta nam dvojica momaka prave grdne neprilike, ali dosad nisam mogao ništa da preduzmem protiv njih. Oni su ovde u gradu bili strah i trepet!

Zapadnjak klimnu glavom.

— Razumem vas, šerife! — reče on. — Drugi uvek prvi pritisne obarač, zar ne? To je stara istina i to bi trebalo da znate.

Šejn se ponovo okrete prema čoveku na recepciji hotela.

— Šta je do kraja bilo sa mojom sobom? — upita on.

Čovek se nakašlja. Njegove naočari skliznuše niz šiljasti nos.

— Dobićete jednu, mister.

— Pa to je već nešto bolje nego što sam malo pre čuo — osmehnu se Zapadnjak. — Doći ću kasnije kod vas u kancelariju, šerife. Ako vam nije teško, postarajte se da ovu dvojicu pucaroša sklone odavde! Ili o tome treba ja da se postaram?

Brajant odmahnu rukom.

— To je moj posao i ja ću to srediti. — reče on. — Samo, ne zaboravite da navratite kod mene u kancelariju, mister!

Šejn potvrdno klimnu glavom, sleže ramenima i okrete se prema čoveku na recepciji.

— Dajte mi ključeve, molim! — reče.

Dobio je sobu broj 21 na spratu. Uzeo je svoje stvari i krenuo. Ali, zatim kao da se predomislio! Pogledao je ponovo čoveka na recepciji.

— Još jedno pitanje, molim! — obrati se on čoveku sa jabučicom na vratu.

Ovaj se trže.

— Hteo bih kasnije da se okupam, mister — reče Šejn otegnuto. — A, posle toga da večeram. Da li je to moguće?

— Kako da ne, mister — čuo se odgovor. — Ja ću se pobrinuti da sve bude tako kako ste poželeli.

U očima čoveka na recepciji Zapadnjak je ugledao nešto što je ličilo na strah.

XI

Šerif Brajant je još uvek čučao iza svog pisaćeg stola. Noge su mu bile naslonjene na drvenu ploču gore visoko, šejšir zabačen nazad. Pušio je cigaru.

— Znači, stigli ste, mister — reče on osmehnuvši se. — Sedite! A zatim mi odajte tajnu ko ste vi i odakle ste ovamo došli?

— Ko sam, šerife? Šejn! Sasvim jednostavno, ja se zovem Šejn, mister.

Šerif se trže kao da ga je zvečarka pecnula.

— Šejn? — ponovi on. — Već sam čuo o vama. Imali ste nekih sukoba sa VELLS FARGOM, zar ne?

— Ehej, čoveče! — uzviknu Zapadnjak i razrogači oči! — Pa, to je davna prošlost. Gazde te kompanije i ja smo već odavno zakopali ratne sekire. Ta stara surova vremena su već iza nas. Zar vam to nije poznato?

Šerif se isceri.

— Tako znači? — upita on. — Ovo što se dogodilo u hotelu kao da to potvrđuje. A, kažite mi iskreno. Šta vi, u stvari, tražite ovde u Zapati i koji vas je vetar naneo ovamo?

— Ništa ne tražim, šerife — reče Zapadnjak mirno. — Bio sam preko u Meksiku.

Brajant je pritisnuo ostatak cigarete u neki stari plehani tanjir.

Stvarno? — upita on.

— Jeste, šerife! — odvrati Zapadnjak. — Uhvatio sam trojicu lupeža koji su na silu odveli tri Meksikanke i namerali da ih prebace u Zapatu.

Šerif spusti noge sa stola i uperi svoj pogled u Šejna.

— Meksikanke! — frknu on. — A šta bi one, do sto đavola, tražile ovde u ovom gradu?

Zapadnjak se osmehnu. Njegov osmeh bio je hladan kao ledeni breg.

— Šta, šerife? To je pitanje svih pitanja! Odgovor na njega će svakako interesovati i meksikansku policiju.

Šerif privuče svoju stolicu bliže stolu. Naslonio je laktove na sto i pogledao Zapadnjaka. Razmišljao je.

— Onda, to znači da ste vi bili sa ruralesima? — upita on. Pa, čoveče božji. Zar svaku reč treba da izvlačim kleštima iz vaših usta?

— Oslobodio sam devojke — odgovori Zapadnjak mirno. — A, lupeže sam predao ruralesima. Sada me interesuje jedna stvar. Ko bi mogao biti taj koji je trebalo da preuzme devojke... ovde u vašem gradu, šerife?

Ponašanje šerifa se odjednom promenilo. Postajao je sve bleđi u licu. U njegovim očima sevnule su preteće munje, a ruke mu se saviše u pesnice.

— Sada ste mi već došli dovde! — huknu on i pokaza rukom grlo ispod brade. — Ponašate se tako kao da ja moram sve znati, Šejne. Čujte, čoveče! Nemam razloga da nešto krijem pred vama, ili, pak, da sebe pravdam. Ali, šta vi mislite o ovom gradu? Da je to ženski manastir? Osvrnite se malo unaokolo! Onda će vam brzo biti jasno šta se ovde dešava.

Zapadnjak je ćutao.

— Pre nego što sam ja primio zvezdu i prikačio je sebi na rever, Zapata je bio jedan jako miran grad. A, onda je došao taj đavo, Frenk Mek Liri i podigao hotel. Zatim je sve više i više širio svoje poslove. Taj čovek je znao tačno šta radi. Jer, pola godine kasnije već su se između našeg mesta i Lareda nalazila dva garnizona. Jedan u San Ignaciju, a drugi deset milja dalje prema jugu. Otkako su Lipani postali uznemireni poslali su ovi garnizoni granične konjanice. Naravno da za Mek Lirija radi mnogo devojaka. A, pre svega, u kvar-tu crvene svetlosti. Uostalom, ni on ranije nije postojao ovde u Zapati.

— Pa da! — reče Zapadnjak brzo. — Znam takve delove grada. — Kad odatle nestane neka devojka, onda to niko ne primeti.

— Shvatili ste šta sam hteo da kažem — osmehnu se šerif. — Valjda ne očekujete da ću ja svake večeri da kontrolišem te kuće? Pogotovu u to vreme kada vojnici i kauboji zauzmu sobe! Osim toga, dosad nije bilo razloga da se sve to nadzire. Niko se nije žalio. Isto tako niko nije prijavio da je nestala bilo kakva osoba.

Zapadnjak polako izvadi cigarilo iz džepa. Kresnuo je vatru i uskoro je dim krenuo prema tavanu.

— Ništa se ne zna, šerife — namršti se on. — Ali sasvim je sigurno da banda mora imati neke ljude u gradu koji joj

pomažu. I ja pretpostavljam da su ona dva tipa iz hotela s kojima smo imali obračun neki od njih. Čini mi se da su me oni đavolski opasno vrebali i da su znali da ću ja doći. Čekali su me!

Šerif Val Brajant podiže obrve.

— Svakako da ne mogu da isključim tu mogućnost da oni jašu s druge strane plota — reče on. — Isto tako je svim moguće da imaju neku vezu s momcima koje ste predali ruralesima. Jesu li to bili Meksikanci?

— Ne! — odvrati Zapadnjak.

Šerif je razrogačio oči kao da je ugledao neko čudovište koje nikad ranije u životu nije video.

— Pa ko... šta to...? — mucao je on. — Nisu valjda Amerikanci? A vi ste ih predali Meksikancima! Jeste li vi poludeli, čoveče?

— Nisam — odgovori Šejn. — Zaboravili ste da se sve dogodilo s one strane granice. Dakle, nadležne su meksikanske vlasti. Budite srećni što niste morali da se rvete s tim neprijatnostima, šerife.

— Pa dobro! — reče Brajant i potvrdno klimnu glavom. — Ako se s te strane posmatra, onda ste vi u pravu. Tu sigurno nema sumnje. A drugo, najveći čovek ovog grada zove se Frenk Mek Liri.

— Veliki čovek? — upita Zapadnjak. — Šta vam to znači?

— Priča se da ima i ortaka — odmahnu šerif rukom. — Ali, to su sve same prazne priče.

Zapadnjak se trgao.

— Kažete ortake? — upita on brzo. — A, kako bih trebalo to da razumem?

— Nešto određeno ne bih mogao da vam kažem, Šejne. A, verovatno to ne bi ni bilo tačno. Priča se svašta. Kažu da radi zajedno sa dva čoveka u Laredu. Tako, neka vrsta zajedničkog posla. To uostalom nije ništa neobično. Rančeri se udružuju i...

Zapadnjak ga prekide.

— Dobro, šerife — reče on i odmahnu rukom. — Uostalom to mene i ne interesuje. To su njihove stvari. Ja se nadam da će oni revolveraši biti izvedeni pred sud, zar ne?

Šerif potvrdno klimnu glavom.

— Naravno, mister Šejne! — objasni on. — Kroz nekoliko dana je sud. Mi nemamo svog sudiju, već on dolazi iz Lareda. A ponekad iz Rio Grande Sitija.

Šejn ustade.

— Ne znam još koliko ću ostati ovde — reče on i pođe prema vratima. — Ali, svakako neću biti dugo.

Dodirnuo je prstima šešir i izašao.

XII

Zapadnjak još uvek nije bio načisto kako da tog šerifa pritegne. Nekako mu se uvek izmigoljio kad god bi Šejn pokušao da sazna nešto određeno.

Trgovina devojkama... U Vašingtonu su mislili da iza toga stoji neko udruženje građana. A, u poslednje vreme takve grupe na istoku Sjedinjenih Država niču kao pečurke posle kiše.

Može se lako dogoditi da nekom od njih pripada i šerif. Ko nosi zvezdu, toga biraju građani i tu se može neko đavolski lukavo podmetnuti. Samo je potrebno naći pravog čoveka koji će pristati na to.

Ali, Šejn se još uvek kolebao, jer u pitanju je bio Val Brajant. S jedne strane, šerif mu je sve otvoreno rekao, sasvim jasno i glasno, a s druge strane, stalno je izbegavao da kaže nešto loše o Frenku Mek Liriju.

To svakako ne bi moralo da znači da je Mek Liri neka vrsta njegovog gazde koji mu potajno naređuje šta treba da radi. Možda šerif ne želi da ispeče svoje usne o vrelu kašu, jer Mek Liri, izgleda, ima jako veliki uticaj ovde u gradu.

Pa, razmišljao je Šejn, videćemo šta nosi jutro, a šta dan. Vreme svakako čini svoje, i možda će mi pasti nešto pametno na pamet?

U kupaonici hotela stajao je spreman jedan veliki drveni čabar s toplom vodom.

Zapadnjak je za svaki slučaj poneo revolver sa sobom. Ta opreznost nikad nije na odmet. Jer, imao je ranije dosta nevolja kad se nalazio u sličnoj situaciji. Čovek se stvarno u čabru s vodom oseća bespomoćnim, pogotovu kad je revolver daleko od domašaja njegovih ruku.

Ništa se nije dogodilo i Šejn je mogao dugo da uživa, kupajući se u toploj vodi.

Posle toga visoki čovek je u trpezariji hotela sa apetitom večerao. Servirao mu je neki crnac. Osim njega večerala su još samo dva gosta. Verovatno rančeri iz okoline.

Zapadnjak je poručio još kafu i ispušio cigarilos, platio i krenuo.

Bio je čvrsto ubeđen da su dvojica revolveraša obavešteni ranije o tome da će on doći i čekali da se on pojavi u hotelu. Siguran dokaz da banda ima odličnu obaveštajnu službu. Ali to je istovremeno značilo da njegovi protivnici đavolski dobro znaju šta se desilo s one strane granice i da je on taj čovek koji je bandite predao ruralesima.

Išao je polako glavnom ulicom gde je bilo puno ljudi.

Nije primetio da među njima ima žena. Samo vojnici, kau-boji i muškarci iz Zapate.

Saluni i kockarnice su zato bili prepuni.

Bilo mu je poznato da je Mek Liri uložio gomilu novaca u te zgrade. To isto važio je i za kvart crvene svetlosti koji se nalazio nešto dalje prema reci. Crvene lampe kerozina govori-le su jasno o tome šta se ovde nudi jednom muškarcu želj-nom provoda. Bilo je tu šest kuća koje su lako mogle da se raspoznaju i da se bez ikakvih poteškoća uđe unutra.

Zapadnjak je s vremena na vreme zastajao i osvrtao se unazad. Nikako nije mogao da se oslobodi neprijatnog oseća-nja da ga neko stalno prati. Ali, nikako nije uspeo da pri-meti bilo koju sumnjivu osobu.

XIII

Šejna su čekali i spremali mu đavolski kazan u koga će ga baciti. Takođe su znali da je on taj nestašni momak koji je tako drsko oslobodio devojke i bandite predao ruralesima. A to je stvarno bio Mek Liri, čovek koji je poslao dvojicu revolveraša u hotel da srede Zapadnjaka.

Naravno da i Šejn nije sedeo skrštenih ruku. Saznao je za to da je moćni Mek Liri poslao dvojicu revolveraša da ga upute na put bez povratka kako god znaju.

Mek Liri je bio besan kao ris kad je saznao šta se do-godilo. Režao je i psovao.

A, zatim je odlučio da pošalje novog ubicu, čoveka koji će tog đavolskog Šejna srediti jednom zauvek. Strašni momak zvao se Pol Saliven.

Za tim nitkovom bila je raspisana poternica u svim de-lovima Sjedinjenih Država, zbog ubistva, ali je uvek uspeo da umakne šerifima koji su mu stalno bili za petama.

U Zapati ga je oberučke prihvatio Mek Liri. Svakako je od njega očekivao da mu pomogne u likvidiranju svojih pro-tivnika.

Sada je Saliven pratio Zapadnjaka i vrebao priliku da ga što pre pošalje na put bez povratka.

Taj opasni lupež nije bio početnik i uvek se držao tako da Šejn ne vidi ništa sumnjivo. Čuvao se da ga Zapadnjak uopšte ne primeti i čekao najbolju priliku kada će moći da pritisne obarač opasne pucaljke. A, naređeno mu je tako da odmah posle toga iščezne, kao da ga je zemlja progutala.

Ali, onda je napravio grešku.

U jednom prolazu je požurio da što pre nestane. Tog

trenutka Šejn se okrenuo, jer je njegovo uvo ipak čulo neke neobične šumove koji verovatno dolaze od koraka čizama.

Oko Zapadnjakovih usana pojavi se podrugljiv osmeh.

— Dobro, momci — mrmijao je on. — Sada bar ne moram da se okrećem na sve strane i pogađam ko me progoni!

Šejn je koračao dalje i pravio se da nije ništa primetio.

Pol Saliven se isceri zadovoljno. Znači, Šejn nije ništa primetio i eno ga, uputio se prema hotelu »Alamo«.

Ubojica Saliven se dobro snalazio u ovom gradu. Znao je put kojim će mnogo brže stići do hotela nego što to može Šejn.

Dok je Zapadnjak polako koračao ulicom i time pružio priliku pucarošu da zauzme što povoljniji položaj, Saliven je jurio kroz prolaze, a zatim iza kuća.

Zavio je iza ugla i najzad se našao pored jedne kuće ispred saluna »Empajer«. Stao je u senku i mislio je da ga tu niko neće primetiti.

Ali, Zapadnjak je znao gde se njegov protivnik nalazi i bio je spreman da reaguje.

Kada je vatreni štap sevnuo iz cevi revolvera Šejn se munjevito baci na zemlju i kugla zviznu iznad njegove glave kao da je sam đavo zavitlao tako precizno. Istovremeno je već potegao revolver i odgovorio na pucanj.

Pogodio je bandita, ali je ubojica opalio još jedan metak.

Ovog puta zrno je ipak uspeło da pogodi Šejna u levo rame, gore visoko.

Zapadnjak se otkotrljao u stranu, a zatim legao potrbuške, sa »remingtonom« uperenim prema njegovom protivniku.

Međutim, odatle mu više nije pretila nikakva opasnost.

Pol Saliven je još za trenutak stajao uspravno, zatim kao da se propeo u svojim čizmama, njegova ruka se podiže do visine ramena, ali prsti više nisu slušali.

Teški »kolt« pade na pesak.

Snažni čovek zavrte se oko sebe, pokleknu i zatim se stropošta kao klada na zemlju.

Zapadnjak je ustao sa zemlje, ali revolver nije vratio u futrolu. Doživeo je dosad jako mnogo iznenađenja i zato je i sada bio oprezan. Nikad se ne zna.

Koraknuo je napred. Čovek koji je hteo da ga upuca ležao je tu pred njegovim nogama.

Zapadnjak obriše rukom čelo.

Pol Saliven je bio mrtav.

Šejn odmahnu glavom. Nije imao nameru da upuca ovog bandita, ali bio je primoran da to uradi.

U stomaku Zapadnjaka nešto se pokrenulo. Osetio je odvratnost prema onome što je ugledao.

XIV

Iza Šejna se začuše glasovi. Sa svih strana prilazili su ljudi. Dolazili su iz kuća i iz saluna. Bilo je tu i devojaka.

Pojavio se i šerif Brajant. Odgurnuo je rukama ljude ispred sebe i stao ispred Zapadnjaka.

— Sto mu gromova! — viknu on. — Izgleda da vas je sam đavo poslao ovamo u Zapatu! Ranjeni ste, zar ne?

— Mala ogrebotina, šerife — odgovori Zapadnjak. Glas mu je zvučao promuklo. — Znate šta, taj čovek je pucao iz zasede na mene, podmuklo i đavolski opasno i ja nisam imao drugog izbora.

— U redu je — reče Brajant i odmahnu rukom. — Da pogledamo ko bi mogao biti taj čovek!

Zapadnjak je pažljivo posmatrao šerifa. Želeo je da vidi kako će on reagovati.

Brajant se nagnuo iznad mrtvog tela. Zatim je polako ustao i pogledao lice radoznalog Šejna koje je bilo osvetljeno kerozinskom lampom.

— Pol Saliven — reče šerif smrknuto. — Radio je kao čuvar u kockarnicama. Jedan od Mek Lirijevih ljudi. Do đavola, biće velikih nevolja!

Šejn se osmehnu.

— Nevolja, za koga? — upita on. — Za mene, ili za tog čuvenog Mek Lirija? Šerife, pa taj momak je pokušao da me ubije, a ja sam se samo branio. Zar ne shvatate to?

Brajant potvrdno klimnu glavom.

— Da, znam — reče on. — Jasno mi je da je on prvi pucao, Šejne.

— Kako? — upita Zapadnjak.

Šerif ga potapša po ramenu.

— Hombre, ja nisam od juče, to mi morate verovati. Stajao sam ispred svoje kancelarije i video sam veći deo toga što se dogodilo. Saliven je imao pištolj kalibra 45 milimetara, a vaš je 44. Odjek pucnja iz njegovog pištolja je mukliji, nego iz vašeg. Ko se makar malo razume u to mogao je da primeti da je on pucao prvi.

Šejn je to dobro znao. Ali, bio je iznenađen što je šerif to priznao. I to odmah ovde na licu mesta, bez ikakvog koledanja.

— Ja ću ipak morati malo da porazgovaram s tim Mek Lirijem, šerife — mrmljao je Zapadnjak.

Brajant uperi prst u Šejnov rukav iz koga je kapala krv.

— Da sam ja na vašem mestu, Šejne, krenuo bih smešta kod doktora.

Okrenuo se i rukom pokazao prema kući na kojoj se nalazila tabla.

— Gledajte onamo! Eno, ona kuća, mister. Idite brzo! Znam da je doktor sada kod kuće. A o ovome ovde ću se pobrinuti ja.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom i zahvali šerifu. Kroz gomilu radoznalih ljudi krenuo je polako prema doktorovoj kući.

Čim je visoki čovek pokucao, vrata su se otvorila. Ispred njega se pojavi neki mali debeli čovek sede kose na čijem nosu su poskakivale naočare.

— Samo uđite, mister — reče debeljko piskavim glasom. — Već sam čuo pucnje. Drugi strelac se verovatno ne nalazi među nama živima, zar ne?

Miris viskija zapahnu Šejnovo lice.

— Tako je, doktore.

— Niste baš govorljivi, momče — smejao se lekar glasno. — A vi, izgleda da ste od one žilave sorte?

Ponovo odjeknu njegov gromki smeh, a zatim je nastavio da govori.

— Ovamo pravo, mister. Jeste li vi onaj čovek koga su tako ljubazno dočekali u hotelu? Ili se ja varam?

Zapadnjak uđe u ordinaciju.

— Jesam, doktore. U stvari, vi meni treba da zahvalite što sam došao ovamo. Imate više posla.

— Sedi! — zareža lekar. — Podigni visoko rukave da pregledam ranu!

Šejn je poslušao.

— Posao? — nastavio je doktor. — Znaćete šta, mister? U ovom gradu ne mogu da se požalim da imam malo posla. Ranije je bilo sasvim drukčije.

Sagnuo se iznad rane i pogledao je dobro.

— Bezopasno, mister! — uzviknu on veselo. — Nešto malo opasnije od ujeda komarca.

Zapadnjak je gledao kako debeli doktor čisti ranu, zatim sipa nešto što je užasno peklo i najzad stavlja zavoj preko nje.

— Krvarenje je prestalo, mister! — smejao se on. — O, čoveče, pa vi već ovog trenutka možete da idete i sećete drva tom rukom. Ili, pak, da pošaljete u pakao još ponekog od te proklete Mek Lirijeve bande ubica.

Zapadnjak se trže.

— Banda ubica?

— Da — odvrati doktor. — Dobro ste čuli, mister. Nikako drukčije i ne mogu da se nazovu ti lešinari. Možda tamo spada i Brajant?

— Šerif? — upita Šejn i razvuče lice u grimasu.

Doktor sleže ramenima.

— Pa, dobro, rekao sam »možda«, mister. Nisam sigu-

ran u to. Verovatno se on samo boji Mek Lirija i njegovih ljudi. U svakom slučaju dozvoljava da oni vršljaju kako hoće, umesto da ih zgrabi za vrat. Ipak, u pogledu Brajanta, ne znam. A, sada treba da dobijem svoja dva dolara!

Zapadnjak je platio i krenuo.

Pol Saliven je bio odnet, a radoznali ljudi već su se razišli.

Baš onog trenutka kada je Zapadnjak rešio da se vrati u hotel primetio je nešto neobično. Povukao se nazad u svoju kuću. Ugledao je dvojicu muškaraca koji su ušli u šerifovu kancelariju.

Visoki čovek nije razmišljao nijednu sekundu. Požurio je i uskoro se našao u prolazu između kancelarije i susedne kuće.

Prozori i vrata šerifove kancelarije su bili zatvoreni. Zapadnjak tiho opsova. Ali, zatim mu je palo na pamet nešto drugo.

Zadnja strana kuće! Možda su vrata između kancelarije i zatvora otvorena? Prostorije za zatvorenike, po pravilu, nemaju zastakljene prozore već se na tim otvorima nalaze samo jake čelične šipke.

Imao je sreće. Stajao je ispod prostora zatvora i mogao je da čuje svaku reč koja je izgovorena u kancelariji.

Šejn se nije usudio da pogleda kroz prozor, jer se bojao da će ga zatvorenici primetiti.

— Mek Liri je proketo jako ljut na tebe, šerife — reče neki čovek. — Najpre ona gužva u hotelu, a sada uz to još i Pol Saliven.

— A šta ja tu mogu? — kašljao je Brajant. — Čini mi se da Mek Liri ide suviše daleko i pomalo preteruje u svemu tome. Ja ne dozvoljavam ubistva u ovom gradu! I...

— Tako znači! — prekide ga neko. — Da možda ne uobražavaš da si kralj ovde u ovom mestu zato što na tvojim grudima sija zvezda, staro momče? Znaš li šta si ti, matori rogonjo? Jedna obična ništarija od čoveka. Crv koji može biti pregažen svakog trenutka.

— Tresnite već jednom istinu o sto! — viknu šerif. — Dobro, ja nosim zvezdu na grudima! Ali, ne zaboravite da je zvezda zakon! Čak ni Mek Liri tu ne može ništa da izmeni, je li vam to jasno? Uostalom, nije moja krivica što Mek Liri okuplja te nitkove i plaća ih. U oba slučaja to je bila nužna odbrana. Ja nikako ne mogu i neću ništa preduzeti protiv Šejna.

— Možda i nećeš, šerife. Od tebe tražimo samo to da slušaš šta ti se naredi! Ako ne budeš slušao i ponašao se kao šerif, jako brzo ćeš da zagrižeš travu. A sada slušaj! Mi ćemo to kopile Šejna poslati brzo u pakao. To će mu se dogoditi

u hotelu, razumeš? Nabacićemo jednu od devojaka da mu se približi. Kad budu odjeknuli pucnji, zavi se u svoje čebe i da nisi ni prstom mrdnuo. Pravi se da spavaš. Čuli smo mnogo o tom Šejnu, Brajante. Izgleda da đavolski jako voli žene. Možda će se njegovo srce rastopiti kad ugleda devojkicu. A, odabraćemo svakako najbolju. A, pogotovu kad ugleda krevet u njenoj sobi. Dakle, još jednom da ti kažem Brajante. Pamet u glavu i zaroni u perje. Spavanje! To ti je neka vrsta garancije da si sebi produžio život! I, još nešto, čoveče sa zvezdom! Ako neko bude pitao za Šejna posle kad on nestane bez traga i glasa, onda ćeš reći da se on u ovom gradu nikad nije ni pojavio. Jasno?

Serif Val Brajant je ćutao.

Zapadnjak se povukao oprezno nazad. Izgleda da je doktor bio u pravu kad je pretpostavljao da se taj čovek boji. Brajant se koleba i đavolski lukavo pokušava da sedne na dve stolice.

Dok je Zapadnjak koračao iza kuća i tek kasnije tamo daleko izašao na glavnu ulicu, razmišljao je šta da uradi. Sada mu je bilo jasno da žele da ga srede u hotelu. Međutim, nisu znali da je on čuo razgovor i da je spreman za odbranu. Ne, on će njih iznenaditi.

Napad je, ipak, najbolja odbrana, pomisli on.

Uputio se prema salunu »Zlatne devojke« u kome je bila velika gužva. Bio je siguran da lupeži neće smeti da pokušaju da ga srede u salunu.

Ispred krčme su stajali armijski konji, dakle unutra su se nalazili i vojnici. A, verovatno i kauboji sa rančeva u okolini Zapate.

Prišao je polako i oprezno. Najpre se osvrnu na sve strane i zatim gurnuo pokretna vrata saluna.

XV

Kada je Šejn ušao unutra nekoliko ljudi se okrenulo prema njemu.

Nastao je tajac, a konobar je prestao da zveckica čašama.

Zapadnjak se probijao između mnogih stolova. Jedna od devojaka istrigla se iz naručja nekog vojnika i stade ispred njega.

Šejn mahnu glavom i osmehnu se. Prišao je šanku.

Svakako su videli mrtvog ubicu, pomisli on. Znaju da ga je moja kugla uputila na onaj svet i sada me gledaju kao da sam ja neko svetsko čudo!

Njegov pogled klizio je preko redova stolova za kojima

su sedeli gosti u salunu. Bila mu je potrebna samo sekunda da primeti dvojicu sumnjivih tipova.

Stajali su pored jedne zavese od pliša iza koje su se verovatno nalazila vrata. Obojica su nosili teške revolvare i nimalo nisu ličili na maturante koji ovde provode vikend.

Kada su primetili njegov pogled, napravili su grimase na licu kao da ih se ovde ništa ne tiče i posle toga okrenuli glave na drugu stranu.

Šejn se osmehnu neprimetno. Tog trenutka je već bio stigao do šanka.

Naslonio se leđima o drvenu ogradu mesta gde se toči piće, podupro se otpozadi laktovima i zakačio petu svoje čizme na mesinganu šipku koja se nalazila neposredno iznad patosa.

Pogledao je još jednom unaokolo.

Salun »Zlatna devojka« bio je pun do poslednjeg mesta. Za jedan običan dan u nedelji to je bilo jako čudno. Ali, izgleda da su se ovde nudile đavolski lepe stvari. Dobro piće i pre svega mnogo lepih devojaka, većinom Meksikanki.

Za mnogim stolovima igrao se poker. Bilo je tu čak i ruleta. I, dva stola za bilijar.

Neke devojke su se zabavljale sa vojnicima. Tu i tamo odjeknuo bi zvonak smeh.

Najzad više niko nije obraćao pažnju na njega. Čak ni tri devojke koje su sedele na drugoj strani šanka i bile same, bez muškog društva.

Ali, zato se jedna druga progurala napred i prišla Zapadnjaku.

— Zdravo! — pozdravi ga ona na tvrdom engleskom jeziku.

Zapadnjak se okrete prema njoj.

— Zdravo! — odgovori on i osmehnu se.

Bila je srednje visine. Tamnoplava kosa zabačena pozadi dopirala je daleko preko ramena. Njene oči sevale su nekako neodređeno, nos je bio mali i proširen sa strane u donjem delu. Njene sočne usne odavale su toplinu i čulnost. Kad se osmehivala videli su se beli lepi zubi. Koža joj je bila glatka i mekana tek samo malo crvena.

Njegov pogled kliznu s lica naniže.

Grudi su bile okrugle i čvrste. Ne tako velike, ali zato đavolski privlačne. Zapadnjakov pogled više nije mogao da se odvoji od njih.

— Pa, momče! — trže ga njen glas. — Jesi li zadovoljan onim što si ugledao?

— Neobično zadovoljan, kerida — reče on tiho na španskom jeziku.

— Bićete još zadovoljniji kad vam otkrijem sve, mister

— reče ona i pokaza očima prema tavanu prostorije. — Tame gore!

Šejn je razumeo šta se nudi.

Da li da pristane na igru? Da! Ovako nešto nikad u ži votu nije odbio, mada zna šta ga iza svega toga vreba.

— Zašto da ne? — odvrati on. — Mislim da ćemo se la ko dogovoriti. Ovde je ionako suviše glasno. Pst... nemoj reći ništa, lepoticel! Znam da je gore mnogo skuplje. Svuda je to tako. Ne samo u Zapati. Pa, da više ne dangubimo. Da krenemo, srce!

U njenim tamnim očima sevnula je munja. Njen vrh je zika je odjednom nervozno dodirnuo lepo izvajanu gornju usnu, a zavodničke jabuke na grudima su se podizale i spuš tale.

Disala je ubrzano. Kao da se kolebala.

— Dobro, pa šta je sada? — upita Zapadnjak. — Izgle da da ne želite da napustite salun i krenete sa mnom gore?

Zapadnjak je instinktivno osećao da se nešto lomi u duš ove devojke. Možda se i bojala. Bilo mu je sasvim jasno da je to lepotica o kojoj je govorio čovek u šerifovoj kancelariji. Ako je ona, onda sigurno i zna šta se kuva u đavolovom ka zanu.

— Dobro! — promrmrlja ona i dade konobaru znak koj je zatim izvukao bocu ispod šanka.

— Deset dolara! — reče on i pogleda Šejna.

Visoki čovek pogleda bocu i namršti se.

— Hm, šampanjac! — reče on. — Đavolski mnogo no vaca tražite, mister. Ali, šta se tu može? Jednom se živi!

Pomislio je na to koliko ružno mogu zvučati ove reči u ušima ove lepe devojke. Ali, prihvatio je igru i sada se mora truditi da istraje do kraja. Tako se i ponašao.

Platio je. Devojka se uputila napred prema plišanor za vesi, njišući zavodnički kukovima.

Dvojica momaka sa zadenutim revolverima sklonili su se u stranu i ponašali su se učtivo, čak bi se moglo reći prijateljski.

— Provedite se lepo, mister — reče jedan momak i isceri se prema visokom čoveku.

— Hvala — promumla Zapadnjak sebi u bradu.

Portir na recepciji hotela bio je još uvek tu pored stola. Trgao se kad je ugledao devojku i Šejna kako ulaze na zadnja vrata. Za trenutak je izgledalo tako kao da će progutati svoju adamovu jabučicu. Sagnuo se ispod stola, ali ubrzo je Šejn ugledao njegovo lice i iscerio se. Na licu čoveka nalazile su se krupne graške znoja.

Naravno da i on zna kakva se igra ovde vodi, pomislio

je Zapadnjak, pa je već sada napunio gaće od straha pred onim što će se dogoditi. Ali, zasada se ništa ne događa.

Šejnovu pažnju sada je privuklo nešto drugo.

Devojka se penjala uz stepenice. Kako ne bi stala na svoju suknju zadigla je dosta visoko i Šejново oko nije propustilo takav raj za oči. Vitke noge, đavolski lepe, uz to i istaknuta zadnjica koja se tako prokleta zavodnički ljuljala čas desno čas levo.

Zapadnjaku je prosto zastao dah i buljio je za trenutak kao omađijan u ta rajska vrata.

Ona ga je sačekala gore.

Uhvatila ga je za ruku i povelala ga kroz dugački hodnik.

Prošli su pored njegove sobe. Najzad je stala i otvorila jedna vrata.

— Tu smo, kerido — reče ona tiho.

Zapadnjak je primetio da joj glas podrhtava. Prošao je pored nje dok je stavljala ključ u bravu.

Sada su stajali jedno naspram drugo. Njegov prodoran pogled je prostreljao. Oborila je očne kapke.

— Ne treba da mi kažeš ništa, lepotice! — reče Zapadnjak. — Znam ja šta ovde treba da se dogodi.

Govorio je španski i vrlo tiho.

Devojka je ćutala.

— Meni se čini da si ti iz Meksika — nastavio je da šapuće visoki čovek. — Odveli su te na silu, čikita. Ili se ja varam?

— Madre de dios, senjore! — preklinjala ga je ona. — Ovde zidovi imaju uši. — Sve je bilo tako kako ste vi rekli. Ali, otkud vi to znate?

Njene grudi su se brzo podizale i spuštale. Disala je ubrzano. Lepo lice orosila su kapi znoja.

— Ubiće vas — šapnu ona. — Ja sam morala... mislim da... nisam mogla da vas opomenem, senjore.

Šejnova desnica spustila se na rame lepe Meksikanke.

— Ne brini, čikita — šapnuo je on. — Ja sam to znao još pre nego što si mi ti kazala. Ali, ti bi mogla da mi pomogneš. Ako bude tako, onda ti obećavam da ćeš se uskoro vratiti kući, čikita.

Povukao je za sobom i oborio je na krevet.

Dugo joj je šaptao na uho. Tu i tamo je ona vatreno mahala glavom. Polako je sa njenog lepog lica iščezavao onaj izraz straha.

Zapadnjakov plan bio je jednostavan.

Vezaće lepu Meksikanku, zapašiće joj usta i gurnuće je pod krevet.

Ona je pristala.

Šejn je saznao i njeno ime. Izabela Demetrio.

Meksikanci su je oteli iz kuće njenih roditelja u Los Fresnosu, jednom malom selu pored Rio Salada udaljenom oko trideset milja od Rio Grande. Desilo se to pre dva meseca.

Izabela Demetrio je morala da pristane na sve, jer bi je inače upucali kao zeca. Bar tako su pretili. I, nije imala drugog izbora. Ili, pak da je odvedu negde na sever. U neki veliki grad.

Popustila je i pristala, teška srca. Jer, ovde je bila u blizini granice i nadala se da će se jednog dana možda ukazati prilika da pobjegne. Ali, dosad joj to nije uspelo.

— Da ovu našu komediju dovedemo do kraja — reče visoki čovek tiho. — Što pre to završimo, to bolje.

Izabela se kikotala i nije vikala glasno. Zatim je uzdahnula. Time je htela da zavara nekog ko možda prisluškuje šta se u sobi dešava.

A, posle toga Izabela Demetrio našla se ispod kreveta. Pocepane bluze i sa plavim modricama. Vezana i sa zapušanim ustima. Kasnije će Šejn ispričati priču šerifu o lepoj maloj Meksikanki.

Zapadnjak je stao pored vrata, i to tako da bude iza njih kad oni dođu. Nadao se da neće tako dugo potrajati i da će lepa Meksikanka do kraja odigrati svoju ulogu. Jer, ako otkriju o čemu se radi, to će biti za nju smrtna presuda. Ona je bila svesna toga i Šejn i nije sumnjao u to da ga neće odati.

XVI

Stajao je i osluškivao. Momci su se trudili da budu što je moguće tiši, ali Zapadnjakovom oštrom uhu nije promaklo da se neko šunja kroz hodnik.

Trudeći se da diše vrlo tiho, visoki čovek je čekao. Naravno da je prethodno zaključao vrata, ali to sigurno neće zadržati njegove protivnike.

Bio je u pravu. Jedan snažan udarac nogom polomio je primitivnu bravu i vrata su se otvorila.

Zapadnjak ih neprimetno zadrža rukom. Sačekao je još koji trenutak dok nije ušao i drugi čovek u sobu. A, zatim je on prešao u napad.

Vrata su ponovo bila snažno odgurnuta nogom. Ovog puta to je učinio Zapadnjak, ali sa unutrašnje strane.

Teško drvo udari drugog čoveka u desnu ruku i on posrnu u stranu. Njegov bolni krik pomešao se sa psovkom trećeg čoveka koga su vrata takođe pogodila, i to posred čela.

Čovek koji je prvi ušao u sobu verovao je da ima šansu, jer je u svojoj desnici već držao revolver.

Zapadnjak je čuo zvuk kad je povučen obarač i bacio se na stranu. Istovremeno se sagnuo.

Kugla koja je bila namenjena njemu odbi se od zida. Zapadnjakov »remington« se oglasi istog trenutka.

Visoki čovek se prevrnuo nekoliko puta u levo i pritom je naleteo na noge drugog ubice koji je još uvek trljao svoju ruku. Taj se bio pouzdao u pucačke sposobnosti svoga druga i ni na kraj pameti mu nije palo da može nešto neočekivano da se dogodi.

Ali, grdno se prevario. Jer, onaj prvi je već bio mrtav čovek. Šejnova kugla ga je pogodila u srce. Momak je posrnuo napred, okrenuo se i pao na leđa.

Zapadnjak je sada svoj »remington« vratio u futrolu i oslonio se na pesnice. Na trećeg revolveraša nije uopšte obraćao pažnju. Taj se ionako morao pozabaviti malo duže oko svog povređenog lica. Uz to, i mrtvi momak je zatvorio ulaz u sobu.

Šejnu je bilo važno da ne gubi vreme. Jer, nije imao nameru da čeka da se pojave još i drugi pucaroši. Dva pucnja nisu se čula samo u hotelu, već i u salunu.

Njegov protivnik imao je u svojoj desnoj ruci nož i podigao ga je još više u visinu. A, zatim sečivo sevnu prema Zapadnjaku. Ali, Šejn je uspeo da uhvati njegovu ruku. Kratak trzaj i zaokret. Momak kriknu od besa i bola. Ispustio je opasnu stvarčicu iz ruke.

Momak je pokušao da se okrene i da se oslobodi zahvata, ali je Šejn podigao lupeža u vazduh, odneo ga do prozora i bacio ga napolje.

Staklo se rasprсло na sve strane, a drvo rama prozora je zaškrípalo. Momak opsova gadno. Ubrzo je njegovo telo tresnulo o tvrdi pločnik i tamo je ostao nepomičan da leži.

Sada je Zapadnjaku ostao još treći momak.

Revolveraš se već bio povratio, tako da je mogao sasvim jasno da misli i đavolski opasno zgrabio »kolt«. Šejn je ipak bio brži. Pritrčao je i izbio mu opasni top iz ruke.

Momak posrnu unazad. I, na njegovu nesreću iza njega su se nalazila stepenice. Stropoštao se niz njih.

Dole na početku stepenica, ispred recepcije tresnuo je kao klada o pod i ostao da leži nepokretan.

Portir na recepciji je uplašeno potrčao u suprotan ugao prostorije. Naslonio se na zid i kolutao očima. Njegova adamaova jabučica je nemirno podrhtavala.

Gore na spratu Zapadnjak nije gubio vreme.

— Ostani da ležiš tamo dole! — reče on Izabeli. — Šerif će ubrzo doći. Ja ću se izgubiti bez traga i glasa. Ne zaboravi šta treba da uradiš, čikita!

Šejn je hladnokrvno izašao napolje u hodnik. Šmugnuo je zatim u svoju sobu i uzeo stvari i pušku.

Izašao je u hodnik i brzo ušao u jednu drugu sobu. Imao je sreće. Unutra nije bilo nikoga.

Prišao je prozoru, otvorio ga i pogledao napolje.

Dole se nalazio krov perionice. Bledi mesečevi zraci su ipak dovoljno svetli da se Zapadnjak odluči na spuštanje. Smelo i vratolomno, ali verovatno će uspeti. Uz to još i »vinčesterka« i stvari!

Bilo je teško, ali je uspeo. Oznojen i iscrpljen našao se najzad u dvorištu.

Za to vreme šerif Brajant je sa jednim svojim pomoćnikom već bio stigao u hotel.

Ljudi su ponovo istrčali na ulicu. Radoznalo su gledali u ulaz hotela. Primetili su i čoveka koji je ležao na pločniku i jaukao od bola.

Brajant je vrteo glavom stegnutih zuba. Uperio je pogled u bandita koji je ležao pored stepenica i stenjao.

— Šta se ovde dogodilo? — obrati se on čoveku na recepciji. — Čuli su se pucnji. A, napolju leži još jedan čovek sav ugruvan.

Portir na recepciji gurnu svoje naočare naviše. Namrštio se. Pokazao je rukom gore na sprat.

— Ja ... ja ... ne znam, šerife.

Koraknuo je nazad i pao iza tezge.

— Proklete bitange! — viknu Brajant ljutito.

Preskočio je čoveka ispred stepenica i požurio gore na sprat.

XVII

Zapadnjak je uspeo neprimetno da stigne do štale. Nije bilo potrebno da koristi zvono napravljeno od konzervi, jer stari konjušar je već stajao na vratima i cerio se.

— Tako mi stotinu đavoljih krušaka, poješću čitav džak ovsa, ako vi niste onaj momak koji je napravio taj džumbus u gradu i tako žestoko potprašili turove tim protuvama — ki-kotao se on veselo.

Šejn se nasmeja zadovoljno.

— Možete se mirno odreći tog obilnog obroka, hombre — reče on. — Ja sam taj koji ih je naučio pameti. Izgleda da taj mister Mek Liri ima nešto protiv mene, kad je mobilisao celu svoju gardu ubojica i napujdao je protiv mene?

— Nekih više nema među živima, zar ne, mister? — cerio se konjušar. — Čoveče, čoveče! U kakvu gadnu avanturu ste se vi upustili. Mislim da' je mnogo bolje ući u gnezdo ot-

rovni zvečarki, nego imati posla s tim krvoločnim psom ubicom. Kladim se da je sada pokrenuo sve momke koji vas traže svuda. Vinite se u sedlo vašeg mrkova i odjašite glavom bez obzira! I, savetujem vam da morate prokleta brzo da umaknete odavde. Korakom od sedam milja. Najbolje tamo dole na jug.

— Polako, polako, hombre! — reče Zapadnjak i odmahnu rukom.

— Moj mrkov je stvarno žilav, ali sedam milja u jednom koraku? To svakako neće moći da učini. A, zašto vi mislite da krenem baš na jug?

— Na severu je Laredo, čoveče. Dotle doseže Mek Lirijeva moć i njegov uticaj. Nikako ne smete da podcenite tog pasjeg sina, mister. To je đavolski opasan čovek.

I, šta sada? — upita Zapadnjak mirno. — Da napunim gaće i uhvatim maglu? Samo zato što se bojim Mek Lirijal! Ne dolazi u obzir!

Bacio je novac konjušaru u ruku.

— Za svaki slučaj, osedlajte mrkova — reče on tiho. — Ja ću se brzo vratiti. I, još nešto. Ako vas neko upita za mene, kažite da me niste videli.

— Kako to mislite? — upita stari čovek. — Pa, vi ste ipak bili ovde?

Zapadnjak odmahnu rukom i nestade istog trenutka. Stvari i pušku je ostavio u jednoj praznoj pregradi.

Opet je koristio zadnju stranu kuća. Njegov cilj je bio da stigne do šerifove kancelarije.

Izgleda da je stigao na vreme. Vel Brajant je baš tog trenutka ulazio u kancelariju. Iza njega je koračao njegov pomoćnik a tu je bio i neki nepoznat čovek. Na sebi je imao elegantni sako, karirane pantalone i lakirane čizme. Na glavi beli šešir.

Frenk Mek Liri, prohuja misao kroz Šejnovu glavu, dok je za trenutak ugledao čoveka.

— Sto mu đavola, Brajante! — čuo je Šejn ljutit glas. — Ostavite se tih glupih priča o zakonu! U ovom gradu ja odlučujem! I, niko drugi. Šta više volite, zvezdu i dobre pare, ili nekoliko olovni kugli u telu? Niko od vas nije zahtevao da učestvujete u tome, čoveče. Trebalo je samo da se pravite kako ne vidite ništa i ne čujete ništa!

— Znate šta, mister Mek Liri! — odvrati šerif. — Dosad sam tako i radio. Ali, kad ste poslali gomilu revolveraša da upucaju tog čoveka, više nisam mogao da se ponašam tako kao da ne vidim i ne čujem ništa. Vi zaboravljate da se u gradu nalaze vojnici i...

— Idi do đavola, čoveče! — bio je prekinut šerif grubo. — Oni se opijaju i provode vreme s devojkama u krevetu.

Zar ti misliš da njih interesuje što neki civili između sebe poravnavaju račune? Sada me dobro slušajte, Brajante! Name-
ravam da kupim tog đavolski opasnog Sejna. Ovako ili ona-
ko. U svakom slučaju želim da ga imam u svojim šakama.
I, nemojte da se zavaravate da sam ja neka samorasla biljka
iza koje ne stoji još neko. Ima ljudi koji su me obavestili da
će se taj prokleti nitkov pojaviti opet. Ovde ili u Laredu. Dak-
le, obavešten sam o svemu i obračunaću se s njim na svoj
način. A, sada želim da razgovaram sa Džonsonom! Nasamo.
I još nešto, Brajante!

Uhvatio je šerifa za rukav i tiho dodao.

— Kad sutra taj đavolski Šejn bude poslat u pakao, a to
će se sigurno dogoditi, pustićete Džonsona iz kaveza.

Zapadnjak je napregao uši i skoro zaustavio dah. Sada
mu je bilo jasno da šerif ne pripada toj bandi.

Interesantno da je Mek Liri ukazao na to da će se Šejn,
pojaviti ovde i da su mu neki ljudi već javili o tome. Pre ne-
go što je stigao ovamo! Znači, postojala je neka rupa kroz
koju su curila obaveštenja. Po njegovom mišljenju to je moglo
da potekne samo iz Vašingtona.

Škripanje vrata odalo je Zapadnjaku da se otvorio ulaz
u zatvor. Znači, sada se Mek Liri nalazio među svojim ljudima
koji su tu čučali u kavezu.

— Halo! — uzviknu bandit.

A, zatim je ponovo raspoznao Mek Lirijev glas.

— Džonsone — govorio je on prigušeno — sutra ćeš biti
slobodan. Ovog trenutka sam naredio tom tvrdoglavom biku
da te pusti iz kaveza. Sutra Šejna više neće biti među živim
ljudima. Taj pasji sin kao da je u savezu sa samim đavolom.
Najpre je sredio vas dvojicu. Zatim Salivena. A zatim su đav-
olski opasno nastradala još trojica momaka. Jedan od njih je
otputovao gore na onaj svet. Ali, noćas će mu presuditi oštri-
ca noža.

— Kako ćete to uraditi, gazda?

Mek Liri se podmuklo smejao.

— Dolazi jedan transport sa one strane, Džonsone. Zbog
sigurnosti da ga ruralesi ne otkriju, kola će proći zaobilazno
preko brda. Preko Mesa Grande, a zatim kroz Arojo. Sasvim
sam siguran da će se taj kućkin sin Šejn negde pojaviti kako
bi nam opet priredio neko neprijatno iznenađenje. Ali, ovog
puta se đavolski gadno prevario u računu. Jer, Ben je već kre-
nuo i obavestiće o tome Banta. On će se postarati o tome da
Šejn nestane sa ovog sveta bez traga i glasa.

Ovo što je čuo bilo je dovoljno Zapadnjaku. Uhvatio je
put pod noge natrag prema štali za iznajmljivanje konja.

Konjušar je još uvek stajao na vratima. Mrkov je bio

osedlan, bisazi sa hranom puni. I boca sa vodom bila je napunjena.

— Jedan od Brajantovih pomoćnika je pitao za vas, Šejne. Rekao sam mu da vas nisam video. Odahnuo je s olakšanjem kad je to čuo. Izgleda da vas se prilično plašio.

Zapadnjak se osmehnu.

— Budite dobri i odgovorite mi na nekoliko direktnih pitanja, mister — reče on brzo. — Mesa Grande? Gde je to? I, da li znate nekog čoveka koji se zove Bento?

Konjušar zviznu kroz zube. Pri tom nije vadio lulu iz usta. To nije činio ni dok je razgovarao.

— Bento! — režao je on. — O, čoveče. Pa taj momak je opasniji negoli deset puma i deset otrovnih zvečarki zajedno. Prepreden, lukav, brz na oružju. A, pre svega nenadmašan bacač noža. On je melez, mister. Kažu da radi za Mek Lirija. Čuvajte se dobro tog lupeža! Oprezno! Taj koristi hiljadu trikova. Izgleda da se udružio sa samim đavolom. A, Mesa Grande? Ne, nikako je ne možete promašiti. Jašite nekoliko milja prema severu. Uvek pored obale reke. Doći ćete do velike krivine. Preći ćete preko nje i odmah iza toga sa suprotne strane počinju brda. Levo se nalaze dva hrasta i jedno osušeno stablo drveta. Desno se prostire šuma kaktusa. Sve sami saguarosi. Nastavite put između drveća i ubrzo ćete naići na jedan uski kanjon. Dugačak je oko tri milje i polako se penje u visinu. Završava se kod Mesa Grande, mister. Budite jako oprezni. Uputili ste se na prokleta opasan put koji ne sluti na dobro.

— Znam ja to jako dobro, hombre — odvrati Zapadnjak i osmehnu se. — Ne berite brigu za mene. Siguran sam da ćemo se videti ponovo, staro momče!

XVIII

Zapadnjak je imao sreće, jer tog trenutka mesec je promolio svoju okruglu glavu iz jednog brega i sada se moglo videti daleko, skoro kao usred bela dana.

Visoki čovek potera mrkova u galop. Odjek kopita prolomi se kroz noć.

Čitava tri sata je jahao dok je stigao do kaniona, a zatim mu je bio potreban jedan dobar sat dok nije ugledao to mesto koje se zove Mesa Grande, velika visoravan!

Ohišao je unaokolo oko zaravni i nešto dalje otkrio je neko prostrano udubljenje u steni. Poterao je mrkova tamo. Ubrzo se pred konjem isprečila visoka kamena prepreka, koja je igrom prirode nastala baš ovde.

Prepreka se sastojala od ogromnih kamenih stena koje su

se međusobno čvrsto priljubile jedna uz drugu, a na vrhu su štrčali zaobljeni šiljci. Zapadnjak sjaha i povede mrkova polako za uzdu.

Prolazi između stena na pojedinim mestima bili su dosta uzani i u cik-cak liniji vodili su prema nekom prostranom mestu koje je bilo slobodno.

— Tako, tako, konjiću moj — reče visoki čovek i potapša po vratu mrkova. — Zasad ćeš morati da ostaneš ovde! Sigurno ti je poznato i zašto, momčino stara!

Konj tiho zarza, kao da je razumeo šta mu je Zapadnjak rekao. Mahao je glavom.

Zapadnjak se od srca smejao.

— Ovde si siguran, stari moj druže! — reče on kao da hrabri mrkova.

Uzeo je »vinčesterku« u ruke i krenuo nazad. Do mesta gde je počinjala stenovita prepreka. Odlučio se da tamo sačeka.

XIX

Zapadnjak izvuče iz džepa svoj stari sat. Još samo tri sata i sunce će na istoku najaviti svoj dolazak.

Uperio je pogled preko zaravni obasjanoj mesečinom, preko koje je trebalo da se uputi taj đavolski opasan melez. Šejn je znao da je to jako smeo potez s njegove strane. Jer, moglo se dogoditi da banda izmeni svoj plan i da ne uputi transport sa otetim devojkama. Ako se to dogodi, onda ti nitkovi mogu ovde da mu prirede đavolski opasnu predstavu.

Odjednom se trgao.

Tamo na kraju u daljini odjednom se pojavio neki čovek. Znači, sve je u redu. Biće tako kako je Mek Liri kazao u šerifovoj kancelareiji u Zapati.

Melez, pomisli Zapadnjak! Nije bilo sumnje u to. Dosta visok, širokih ramena.

Šejn, koji je stajao u senci stena, nije ga ispuštao iz vida ni trenutka.

Bento je koračao gipko preko stena. Nije nosio oružje u rukama, ali je Zapadnjak bio siguran da taj opasni momak ima negde sakriven »kolt« i đavolski opasan nož.

Šejn je morao što je moguće više da izbegava pucnjavu, ako dođe do borbe. Odjek bi se čuo daleko kroz kameniti predeo i onima dole u ravnici bi bilo jasno da se dešava nešto neobično. To bi opomenulo ostale bandite koji treba da prevedu otete devojke preko reke.

Bento je stvarno bio lukav i đavolski opasan. Već odavno

je izgleda primetio Zapadnjaka, ali se pravio kao da se ništa ni-
je dogodilo.

Šejn je pustio meleza da mu se približi na skoro trideset
jardi. A, onda se desilo nešto skoro neverovatno. Zapadnjak
zamalo nije kriknuo, jer melez je odjednom nestao kao da ga
je zemlja progutala.

Zapadnjak ljutito steže pesnicu. Znači, Bento je time do-
kazao da je tačno znao da ga je neko čekao. Verovatno je već
davno primetio Zapadnjakove tragove.

Dvojica lukavih momaka se nisu videli, ali osećali su da
je onaj drugi negde u blizini. Šejn je morao da se osloni na
svoje čulo sluha.

Taj opasni Bento koračao je gipko kao prerijska mačka.
Priljubljen uz stene, šunjao se polako napred.

Spretno i bešumno, kao kakav divlji prerijski mačak pe-
njao se on naviše.

Sada se već nalazio na jednom prorezu između stena gore
visoko. Držao se za izbočinu stene, a u desnoj ruci držao je
nož.

Dugačko sečivo blesnu na mesečini.

Dok je Zapadnjak osluškivao uzdignute glave, melez je
pokušavao da zauzme još bolji položaj. Hteo je da se okrene
još malo u stranu kako bi bolje ciljao nožem kad ga bude
bacio.

Stenje je bilo trošno. Neki mali kamenčić odlomi se ispod
njegove leve noge.

Zapadnjak je odmah čuo šum. Okrenuo se munjevito i po-
gledao gore.

Kad je ugledao Benta gore iznad sebe, njegova desnica se
automatski uputila brzo prema futroli gde se nalazio revolver.
Ali, zatim se predomislio i izvadio nož koji se nalazio zadenut
u kožnom pojasu njegovih pantalona.

Način na koji je reagovao Zapadnjak iznenadio je Benta.
Kriknuo je besno i podigao munjevito desnu ruku uvis kako
bi bacio svoj opasni nož.

Ali, Šejn je bio brži. Njegov »bovi« nož zviznu kroz vaz-
duh i zabi se u Bentove grudi. Melez je već bio mrtav kada je
ispustio opasno oružje iz svoje ruke i survao se niz stenu.

Bento je ležao na ledima. Zapadnjak se nagnuo iznad
njega. Podigao je obrve.

— Nema ti više spasa — mrmljao je on. — Ali, to se
obično tako i dešava. Ko drugome jamu kopa, upadne sam u
nju. Stara istina. Šta se tu može!

Izvadio je nož iz Bentovih grudi i mrtvog čoveka odvukao
među stene.

Mrkov kao da se obradovao kad ga je Zapadnjak izveo
iz udubljenja u steni. Zarzao je dok su prolazili pored mrtvog

tela. Visoki čovek ga potapša po vratu.

— Taj više nije opasan, momčino. Budi miran i nemoj da odaš naše prisustvo!

Mrkov se umirio. Zapadnjak ga je ostavio ispred stenovite pregrade. Znao je da se konj odatle neće maknuti čak i da pakao izbuljuje svoju đavolsku vatru na Mesa Grande.

Zapadnjak leže na zaravan i sa ivice pogleda dole naniže. Banditi su morali tu da prođu, ako se njihov plan nije izmenio. Odavde će oni krenuti kroz kanjon prema reci.

Šejn je imao nameru da ih spreči u tome. Znao je da to što namerava da uradi krije u sebi mnoge opasnosti. Mora biti đavolski oprezan. Ali, uostalom, dobio je naređenje u Vašingtonu da tim banditima koji trguju devojkama stane na rep i spreči njihovu prljavu rabotu.

Bilo mu je jasno da sigurno meksikanska vlada vrši pritisak na Vašington. Uostalom, radilo se o devojkama iz Meksika koje su na silu odvođene u Sjedinjene Države.

XX

Banditi su bili bezbrižni. Imali su bezgranično poverenje u svog drugara Benta i ni u snu im nije palo na pamet da je on možda otišao na put bez povratka.

Zapadnjak je čuo da dolaze još pre nego što ih je ugledao. Ovog puta koristili su velika farmerska kola, onakva kakva se obično koriste na hacijendama.

Na kočijaševom sedištu čučala su dva Meksikanca. To se lako moglo poznati po odelu i širokim obodima njihovih sombrera.

Kola su pratila tri jahača. Zapadnjak je otkrio da je još jedan od njih Meksikanac. Druga dvojica bili su Amerikanci.

Šejn uze »vinčesterku« u ruke. Oprezno je stavio cev preko ivice i čekao dok kola nisu počela da se kreću polako, pošto je počinjao uspon.

Tog trenutka odjeknu pucanj kroz noć.

Jedan konj se uplaši i zbaci svog jahača. Ostala dvojica baciše se iz sedla da ne bi bili meta nepoznatog pucaroša. Nestali su brzo iza kola koja su sada stala.

Konji koji su vukli zapregu su se uznemirili. Lupali su nogama i vukli amove.

Zapadnjak ispali još jedan hitac.

Zrno prozvižda samo koji santimetar iznad glava dvojice Meksikanaca koji su sedeli na kočijaševom sedištu.

— Dole oružje, amigos! — viknu Zapadnjak. — A zatim, ruke uvis! Kažite onima iza kola da ću vas sve poslati u pakao ako i oni to isto ne učine. Hombres, ja se nimalo ne šalim i

spreman sam da vas svakog trenutka pošaljem na put bez povratka kuda je krenuo vaš prijatelj Bento.

Kao odgovor došle su dve kugle koje su poslali dvojica Amerikanaca gore prema uzvišenju. One su odronile kamenje sa stene koje se otkotrljalo niz strminu.

Zapadnjak uputi još jedan hitac kao opomenu. Kugla opasno zviznu između glava dvojice kočijaša i primora ih da poslušaju ono što je Zapadnjak naredio.

— Bueno, senjore! — ciknu jedan od njih. Ustao je, ot-kopčao kožni pojas sa oružjem i bacio ga na pod. — Urađiće-mo onako kako vi želite. Da li je Bento stvarno mrtav čovek?

— Hoćete li da vam donesem njegovo telo pred noge?

I drugi kočijaš je bacio oružje. Ostali banditi bili su Ame-rikanci. Zapadnjak je odmah primetio da s njima neće biti ta-ko lako kao sa Meksikancima.

Ali, on je znao kako će ih isterati iz zaklona. Tri pucnja ispred nogu konja bila su dovoljna. Životinje zanjištaše upla-šeno i pojuriše napred. To se desilo tako brzo da banditi nisu imali vremena da učine bilo šta.

Sada ih je Šejn video sasvim jasno i pored njihovih ušiju zviznuše opasne kugle. Hici su bili tako precizni da su se ban-diti ukočili od straha.

— Dole oružje! — viknu Zapadnjak. — Pustite pojaseve na zemlju i ruke uvis! Ali, malo brže!

Meksikanci su u međuvremenu uspeli da stignu zapregu i da zaustave kola. Jedan od njih je držao uzde i smirivao konje, a drugi je podigao ruke uvis.

— Pustite devojkje napolje! — doviknu im Zapadnjak.

A, zatim se okrenuo Amerikancima. Oni su se izgleda bili pomirili sa sudbinom.

Šejn se nalazio u boljem položaju. Mogao je kao od šale odozgo da ih upuca kao prerijske zečeve. Ali, oni nisu znali da visoki čovek to ne želi. Smatrali su da je to neki hladnokrvni ubica koji se ne šali. A, Zapadnjak nije bio to. On je svakom svom protivniku pružao priliku da se spase i u svakoj prilici pokušavao da mu poštedi život.

Američki banditi su bacili oružje. Sada su stajali tu nepo-mično, gledali uplašeno gore i čekali.

Zapadnjak jednim uzvikom zaustavi Meksikance. Jedan od njih bio je sišao sa sedišta i hteo je da otvori vrata na ko-lima.

— Stoj, amigo! — zagrme Šejnov glas i odjek se odbi o stene. — Nazad na sedišta i vozi gore na zaravan!

Zapadnjak se u međuvremenu predomislio. Nameravao je najpre da oprezno siđe dole do njih, ali to je bilo suviše ri-zično i jako opasno. Osim toga, nije znao koliko mirne mogu

biti devojke koje se nalaze u kolima. Zato se i odlučio na ovaj sigurniji korak.

— Pa, sada napred, hombres! — naredi visoki čovek. — Vi ostali krećite se za kolima. Ali, na takvom rastojanju da vas svakog trenutka mogu videti. I, ne šalite se za živu glavu da pravite neke gluposti.

Jedan od njih dvojice opsova gadno.

— Ti prokleti pasji sine! — ciknu drugi Amerikanac. — Mi...

— Zaveži ta tvoja pogana usta! — prekide ga Zapadnjak. — I, krenite već jednom, ili ćete morati da malo zaigrate đavolov ples.

Da bi potvrdio svoje reči Šejn uputi još dve kugle ispred njihovih nogu.

— Ne očekujte pomoć, momci! — nastavi Zapadnjak. — Bento je mrtav čovek. A, Mek Liri misli da je mene Bento poslao tamo gore na daleki put bez povratka.

— Čoveče, ko' si ti? — viknu jedan od bandita koji su išli iza kola. — I, otkud ti to sve znaš?

— Ko sam? Zovem se Šejn. Odakle znam? Pa, jedna mala ptičica mi je sve to šapnula na uho.

Dok je to govorio, Zapadnjak je ponovo napunio magacin »vinčesterke«.

Kola su polako išla uzbrdo.

Zapadnjak je stajao tako da je svakog trenutka mogao da kontroliše šta se dešava. Amerikance nije nijednog trenutka ispuštao iz vida. Znao je da su oni mnogo opasniji od Meksikanaca.

— Stoj! — viknu Šejn kad su kola savladala uzbrdicu i izašla na zaravan ispred njega. — Silazite dole, amigos!

Sačekao je dok su Meksikanci sišli sa svojih sedišta i stali pored zaprege.

— Sada pustite devojke napolje! — naredi on.

Meksikanci su podigli arnjeve.

— Možete da siđete, devojke! — doviknu Zapadnjak na španskom jeziku.

Dve preplašene devojke buljile su u njega.

— Slobodne ste! — doviknu on. — Hajde, izlazite jednom već napolje!

Prva devojka skoči iz kola. Za njom su krenule i ostale. Bilo ih je sedam. Njihove ruke su bile vezane.

Šejn im je dao znak da mu priđu i presekao kanape kojima su bile vezane nožem.

— Vas dve — reče Zapadnjak na španskom. — Vezaćete ove kućkine sinove! Uzmite rasečene komade i dobro ih pri-tegnite oko njihovih ruku. Ali, nemojte se šaliti. Ja ću posle proveriti kako ste uradile. Jeste li razumele?

— Si, senjore! — odvrati jedna devojka brzo.

Jedna od devojaka je otvorila usta. Hitela je nešto da pita. Ali, Zapadnjak odmahnu rukom.

— Kasnije, čikita! — reče on. — Kasnije. Samo dok sredimo neke stvari.

Dve devojke naslonile su se jedna na drugu i plakale. Ostale su bile dosta mirne. Ali, videlo se da su preplašene.

Zapadnjak je budno motrio na Meksikance koji su se pokazali kao vrlo revnosni i vezali američke bandite.

— Sto mu gromova — viknu jedan od dvojice Amerikana besno. — Šta to nameravaš da uradiš s nama? —

Visoki čovek mahnu rukom.

— Šta bih drugo, momci? — upita on. — Zar vam nije jasno da ćete zajedno sa devojkama biti predati ruralesima u Ciudad Gereru. Tamo ćete imati priliku da vas pozdrave nekoliko vaših prijatelja.

— Kako to? — ciknu bandit ljutito.

Pokušao je da se oslobodi veza i nasrne na Šejna. Ali, to mu nije uspelo. Jer, jedan Meksikanac mu je podmetnuo nogu i nitkov se opruži na tlu koliko je dug.

Sejn se smejao.

— Amigo, izgleda da si shvatio šta je u ovom trenutku najbolje za tebe! — progundā on. — Postaraj se da krenemo odavde!

Već pri prvom pucnju mu je bilo jasno da su Meksikanci bili manje više sitni lopovi. Hrabrost nije bila osobina koja ih je krasila.

Zapadnjak je proverio kako su vezani Amerikanci. Kod jednog je još čvršće pritegao užu.

— E, tako — reče on. — Sada je dobro. A, vaš dvojica idite i donesite Benta. Eno ga tamo gore na suprotnoj strani. Ponećemo i njega sa nama!

Meksikanci su ćutke krenuli.

— A vi — obrati se Šejn devojkama — popnite se ponovo u kola. Odvešću vas do ruralesa.

Govorio je španski kako bi one razumele šta im govori.

— Zar ćemo mi zajedno sa mrtvim čovekom da...

Zapadnjak pogleda u devojku koja je to izgovorila.

— Ne — odgovori on. — Telo tog nitkova vezaćemo pozadi.

Tako je i bilo. Bentovo telo vezali su pozadi na kolima.

Jedan od Meksikanaca pokrenuo je zapregu, a drugi je koraćao pored kola. Zatim je pomogao Amerikancima da se popnu u sedla. Zapadnjak se u međuvremenu pobrinuo da njihova oružja budu neupotrebljiva.

Dve milje dalje našli su Bentovog konja koji je bio vezan za jedno drvo.

Zapadnjak je jahao pozadi.

Banditi su ćutali. Samo su devojke nešto živo raspravljale između sebe. Joč uvek nisu mogle da shvate da se nešto izmenilo i da su sada slobodne.

XXI

Sunce je već bilo visoko na nebu kada je Zapadnjak stigao u Zapatu.

Kapetan Pasko je preuzeo devojke i bandite. Rukovao se sa Šejnom. Kada je zapitao visokog čoveka zašto je krenuo u lov na bandite, dobio je odgovor iz koga nije mogao da sazna ništa određeno.

— Ne volim ljude koji prodaju devojke kao neku običnu robu — odgovori Zapadnjak i osmehnu se. — Ili pomažu nekome u tim prljavim poslovima.

Visokom čoveku bilo je jasno da mu Pasko ne veruje. Verovatno je pretpostavljao da je to neki šerif iz Sjedinjenih Država koji je negde sakrio svoju zvezdu pošto u Meksiku ne sme službeno da preduzima ništa ovde s ove strane granice. Ako je tako, onda ću morati da budem đavolski oprezan, pomisli Šejn. Niko ne sme saznati zašto sam stigao ovamo.

Zapadnjak je napravio jedan veliki luk i ponovo sa severa krenuo prema Zapati.

Frenk Mek Liriju je sigurno bilo jasno da njegov ubica nije uspeo da ga uputi na put bez povratka. Uostalom, kola sa devojka nisu stigla u grad. To mu je svakako bio dokaz da se uz put nešto dogodilo.

Bilo je to vreme sijeste. Napolju je bilo jako toplo. Zapadnjak se kupao u znoju. Njegovo lice bilo je pokriveno crvenkasto-žutim slojem prašine preko koga su se slivale krupne graške znoja kao kakvi planinski potoci. Iza njih su ostajale brazde i išarale njegovo lice.

Glavna ulica je bila pusta. Nigde žive duše. Sunce je nesnosno pržilo.

Čak ni jednog jedinog psa nije bilo na usijanom tlu. Oni su obično lutali unaokolo, ali sada su se zavukli u senke i ubrzano dahtali.

Niko nije primetio Zapadnjaka. Stigao je do štale za čuvanje i iznajmljivanje konja.

Jedno krilo kapije bilo je samo prislonjeno.

Zapadnjak je sjahao i otvorio kapiju. Poterao je mrkova da uđ u šaru i zatim ponovo zatvorio za sobom.

— pa koga ja to ovde vidim? — javi se glas konjušara

U polumraku se podigao iz jedne pregrade u štali.

— O, čoveče! — uzviknu on radosno. — Pa, vi ste još uvek živi? To u svakom slučaju znači da Benta niste sreli, ili da je taj kučkin sin najzad dolijao i preselio se gore u pakao gde mu je i mesto!

Zapadnjak klimnu glavom.

— Preselio se na onaj svet — reče Zapadnjak. — Odaću vam još jednu tajnu, hobre. Oslobodio sam devojke koje je trebalo da budu prebačene preko granice. Siguran sam da je Mek Liri već obavešten o tome.

— Da on to ne zna? Pa šta je vama, mister?

Konjušar je pokazao jedan prazan drveni sanduk.

— Sedite, Šejne! — Čuo sam da je Mek Liri poslao nekog svog čoveka u Laredo. Izgubio je mnogo svojih momaka i potrebna mu je pomoć. Sada će se okupiti čitava banda i krenuće u poteru za vama. Razumete?

— Sada mi to uopšte nije važno — odvrati Zapadnjak. — Ja ću najpre odspavati nekoliko sati. Želim da se odmorim, a posle ću pokušati da se obračunam s tim pasjim sinovima.

— Možda je najbolje da to uradite ovde, mister — predloži konjušar. — Eno vam tamo nazad moja soba. Nije stvarno tako lepo kao u hotelu »Alamo«, ali kad je čovek umoran to mu sigurno neće mnogo smetati. Ah, da vam kažem i to da je ovde bio i šerif Brajant. Poslao sam ga u vražju mater. Taj stari lisac je uveren da ste vi bili ovde kod mene i nije poverovao ni u jednu jedinu reč što sam mu rekao. Zato i mislim da je najbolje ako vašeg mrkova smestim onamo iza štale. Imam tamo jednu praznu šupu i biće mu skoro isto tako dobro kao i ovde.

Zapadnjak se isceri i potapša čoveka po ramenu.

— Odlično, stari! — reče on zadovoljno.

Stavio je ruku u džep jakne i izvukao jednu savijenu novčanicu.

— O, čoveče, pa šta je vama? — reče konjušar prigušenim glasom. — Dvadeset dolara! Nemojte to raditi ako boga znate! Pa vi ste ovom gradu učinili takve usluge da...

Zapadnjak odmahnu rukom i prekide ga.

— Nemojte govoriti dalje, mister! — reče on tiho. — To što sam uradio nema nikakve veze s vama, a drugo ne smemo se zavaravati. Taj posao još ni izdaleka nije gotov. Biće tu još gužve, budite sigurni u to!

— Pa dobro, slažem se — mrmljao je stari čovek. Stavio je novčanicu u džep. — Tamo pozadi možene da se umijete, a ja ću za to vreme da smestim mrkova i da vam skuvam kafu.

— Dobra ideja — odgovori Zapadnjak.

Stari čovek se smeškao.

XXII

Šejn je spavao do uveče. Kada se probudio bilo je skoro mračno napolju.

Konjušar je stajao na vratima štale i gledao niz glavnu ulicu. Kada je Zapadnjak prišao pozadi, čovek se nije okrenuo nego je samo uzdahnio.

— Strašno su uznemireni — promrmlja on. — Cela banda. A i šerif trči na sve strane kao da su mu ose ušle u pantalone i da ga đavolski opasno peckaju.

Konjušar se veselo kikotao.

— Brajant je već dvaput bio ovde — nastavi stari čovek. — Zagledao je u svaku pregradu za konje. Ali, naravno nije mogao da otkrije mrkova. Ha, ha! On misli da se vi nalazite negde ovde u gradu.

— Pa tu i jesam — nasmeši se Zapadnjak. — I, uskoro će imati priliku da me vide.

Konjušar se vratio ponovo u štalu. Protrljao je lulom svoju slepoočnicu i namrštio čelo.

— Mister! — opomenu on Šejna ozbiljnim glasom. — Vi ste izgleda poludeli. Pa ti vukovi će vas rastrgnuti kao jagnje pored potoka. Opominjem vas da se ne igrate svojom rođenom glavom. Tu nema šale!

— Ništa vi ne brinite, stari — reče Šejn. — Bilo je nekad još i gore, a eto vidite da sam još uvek živ. Vi samo pazite na mrkova. Ostalo ću ja da sredim!

XXIII

Petnaestak minuta kasnije Zapadnjak je ušao u salun »Zlatna devojka«.

Za trenutak je nastao tajac. Svi su buljili u njega kao da pred sobom vide neko čudovište koje se vratilo sa onog sveta. Konobar za šankom umalo nije ispustio čašu koju je držao u ruci. Trgao se u poslednjem trenutku.

Izabela je takođe bila tu. Pogledala je Šejna tako kao da ga nikad u svom životu nije videla.

Dvojica momaka pored zavese od somota takođe nisu u prvom trenutku znali šta da rade. Pogledali su jedan u drugog. Bili su zbunjeni.

Najzad su slegli ramenima. Za ovako iznenadan događaj njihov gazda im nije izdao nikakva uputstva.

Zapadnjak se progura do šanka. Izvukao je novčanicu i zatražio viski.

Konobarova ruka je drhtala dok mu je pružao čašu.

Zapadnjak ispi celu čašu odjednom, a zatim se uputi prema somotskoj zavesi.

Dvojica revolveraša stajali su tamo kao neke voštane figure. Nisu mu pravili nikakve smetnje da prođe pored njih i uđe u hotel.

Na recepciji se nalazio onaj isti čovek sa velikom adamovom jabučicom na grlu. Razrogačio je oči kad je video ko je ušao unutra.

Zapadnjak mu mahnua rukom.

— Sve je u redu, amigo — reče on, osmehnuvši se. — Nemate potrebe da se plašite!

Pre nego što je čovek na recepciji uspeo da se pribere od iznenađenja, Zapadnjak je već bio napustio hotel.

XXIV

Stotinak jardi dalje Zapadnjak je zastao na pločniku. Baš ispred ulaza u jednu kockarnicu.

Osvrnuo se na sve strane. Mahnuo je glavom kao da nije ništa sumnjivo primetio. Zatim je otvorio vrata i ušao.

Unutra je bilo puno. Ljudi su se tiskali na sve strane. Bilijar, rulet, poker. Sve je tu da se ljudima uzme novac.

Niko ga nije primetio dok se osvrnuo unaokolo i posmatrao učesnike u igri.

Zapadnjak je dobro poznao sve te igre tako da mu nije bilo teško da uoči odmah da bi ovde neki i neiskusni šerif mogao da primeti kako se na prevaru uzima novac od ljudi.

Kada je pogledao preko ramena jednog igrača pokera odmah je video da su karte bile neprimetno premazane cinkom. A, ruleti su sigurno namešteni tako da se ljudima uzima novac, a da oni ništa ne dobiju. Bilo je tu nekoliko trikova, sasvim jednostavnih, koji su bili uvezani iz Evrope. Potrebno je samo malo spretnosti pa da kuglica stane baš tamo gde se želi. Ipak, ljudi su verovali da im se sreća može osmehnuti i igrali su i dalje.

Ako bi se dobro razmislilo, onda šerif Brajant svakako ne bi imao drugog izbora nego da zatvori ovaj ćumez. Zakoni Teksasa su mu davali mogućnost da nešto tako učini.

Baš u tom trenutku kad je zapadnjak pomislio na Brajanta šerif se stvorio ispred njega. Bio je sam.

Šejn se osmehnu.

— Hej, šerife — doviknu on. — Drago mi je što vas vidim. Došli ste u pravom trenutku.

Zapadnjak je govorio tiho kako niko osim njih dvojice ne bi čuo ono što je rekao.

Brajantove oči zasvetlaše. Nije mogao da sakrije da mu je Zapadnjak dopada.

— Čoveče! — reče šerif — vi ste jedan jako drzak mo-

mak. Gde ste bili dosad? Zar ne znate da vas traže svuda? Čak i u m... im rupama?

— Otkud bih ja to znao, šerife? — upita Zapadnjak i sleže ramenima. A, zatim se udario otvorenom šakom po čelu. — Ah, sada mi je jasno. Zbog onoga što se dogodilo u hotelu? Pa, to je sitnica. Znaate šta, vreme prolazi brzo. Morao sam onamo preko reke. Nekoliko devojaka su se nalazile na putu. U neki bordelj naravno. Ili ovde, ili dalje gore na severu. Pa, eto, ja sam ih oteo nitkovima.

— Tako znači! — podiže Brajant obrve. — A, šta se dogodilo sa banditima? Gde se oni sada nalaze?

Zapadnjak je vrteo glavom.

— Tiše, šerife... — reče on i podiže kažiprst desne ruke. — Tebe se oni uopšte ne tiču, Brajante. To se desilo onamo preko u Meksiku. A, vi ste nadležni samo za ovaj grad. Predao sam ih ruralesima. Mislim da sam dobro uradio, zar ne? Uostalom, jedan od njih je mrtav čovek. Zove se Bento. Okoreli bandit i ubica. Ali, ostavimo to sada, šerife. Bolje bi bilo da malo pogledate sve ove stvarčice ovde. Sa ruletima nije sve u redu. A, igra se i kartama koje su premazane tankim slojem cinka. Sigurno poznajete zakon, zar ne? Ili se možda niste toliko udubili u njega? Jer, ako jeste, onda vam je sigurno jasno da se ovaj ćumez pod hitno mora zatvoriti.

— Meni nije dosadio život, Šejne! — ciknu šerif. — Ako bih uradio tako nešto ja bih ubrzo završio kao mrtav čovek na bregu čizama. Ima tu i druge strane medalje. Niko ne primorava ove ljude da se kockaju. Onaj ko ne igra neće biti ni prevaren. Zar nije tako?

— Možda je i tako, šerife — odvrati Zapadnjak. — Ali, ja se ipak moram zapitati, zašto vi tako nešto kažete?

— Smirite se, čoveče, — začuo se odgovor. — Pa, ja moram ovde da živim. Vi navratite i odmaglite bez traga i glasa. Ili, pak, završite na bregu čizama. Pogledajte sve ove ljude unaokolo. Oni su zadovoljni mada ne dobijaju svi. Meni se nije niko žalio, Šejne. Ako zrelije razmislite, nećete imati ništa protiv da i te devojke ovde obavljaju svoj posao. One zgrću ogromne sume novca za samo nekoliko časova uživanja koje nude drugima.

— Sto mu gromova, šerife — viknu Šejn ljutito. — Ali, to je nešto sasvim drugo. Ali, ako vi tako mislite, onda ću ja odjahati do nekog komandira garnizona vojske i razgovaracu s njim. Nisam siguran da će biti zadovoljan ako čuje da se plavi šinjeli ovde zadržavaju tako dugo. I, može se dogoditi da on pošalje patrolu koja će zatvoriti ovaj ćumez.

Brajant je prebledeo.

— Vi ste u pravu, Šejne — reče on. — Možda bi stvarno trebalo da...

— Ovaj salun pripada takođe Mek Liriju, zar ne? — pre-
kide ga Zapadnjak.

— Pogodili ste — odvrati Brajant. — Ali, on ne voli kad
ja navratim ovamo i...

Odjednom je učutao. Zapadnjak mu je dao znak rukom
da ne govori dalje.

Brajant je gledao kako Zapadnjak prilazi jednom od sto-
lova za kartanje. Bar dvojica igrača bili su okoreli kockari koji
varaju naivne kauboje.

Jedan od prevejanih lupeža odjednom je osetio hladnu
cev revolvera na svojim leđima. Momak je bio toliko iskusan
da odmah shvati o čemu se radi.

— Hteo bih za trenutak da pogledam vaše karte, mister
— reče Šejn iza njegovih leđa. — Stavite ih na sto! A, zatim
ustanite! Ali, polako. Ali, bez suvišnih pokreta koje ja mogu
pogrešno da protumačim. Nemojte praviti gluposti i igrati se
sa svojim životom, mister!

— Dobro sam vas razumeo — odgovori kockar.

Poslušno je ustao kako mu je Zapadnjak naredio. A, za-
tim je ugledao Brajanta.

— Hej, šerife! — viknu on. — Šta tu stojite kao kakav
kip? — Kako to da već niste uperili cev revolvera u ludu gla-
vu ovog momka?

Brajant razvuče lice.

— Nemaš sreće, prijatelju — reče zvezdonosac. — Karte
su stvarno prevučene cinkom.

Kockar se zagrcnu.

— Ali, to je... — mucao je on. — Sto mu đavola, pa šta
se to dešava sa vama, šerife? Zar vam je odjednom palo na
pamet da izigravate junaka?

Nije još ni izgovorio rečenicu kad je njegova ruka munje-
vito krenula prema ramenom pojasu gde su kockari obično
držali »deringer«.

Ali, nije uspeo. Šejn je učinio ono što je trebalo da uradi
šerif. Udario je revolverom kockara po glavi koji je uspeo da
potegne revolver, ali ne i da opali metak.

Momak je bio uspavan.

— Evo ga, vaš je Brajante! — reče Zapadnjak. — Stavite
mu lisice na ruke. A, ne zaboravite da izvučete topove iz njego-
vih džepova u jakni.

U sali za kockanje zavlada je grobna tišina. Svi su zu-
rili u Šejna, šerifa i sto gde se igrao poker.

— Hajde, šerife — viknu Zapadnjak. — Šta tu oklevate!
Evo uverili ste se da je igrao sa kartama premazanim cinkom.

Zapadnjak se okrenuo od Brajanta i pogledao u čoveka
koji je vrteo rulet.

— Šta je, amigo? — upita on. — Zašto ste tako prebledeli?

Kao da vas je neko posuo pepelom po licu. Ruke vam drhte! Nije li to griža savesti? Dođite ovamo, Brajante i dobro zagledajte ovu stvarčicu. Siguran sam da ćete otkriti nešto!

Brajant je oduzeo »deringer« kockaru. Kod sebe nije imao lisice za ruke. Slučajno je naleteo jedan od njegovih pomoćnika i on je njemu predao kockara.

Tek tada je krenuo prema ruletu. Zagledao ga je sa svih strana. Šejn je bio u pravu. Čista prevara. U jednoj nozi stola, u visini kolena, nalazila se neka mala poluga pomoću koje se lako moglo podesiti gde će kugla da se zaustavi. Doduše, za to je bila potrebna veština, ali taj matori lisac je bez ikakve sumnje to radio besprekorno.

Na licu Vala Brajanta pojavile su se krupne graške znoja.

Zapadnjak se osmehnuo kad je to pirmetio. Šerif je znači napunio gaće. Mek Liri mu je kao neka utvara seo na vrat. On se đavolski jako bojao tog nitkova.

Međutim, Brajant nije imao drugog izbora ako je hteo da sačuva svoj obraz.

Šejn je otkrio prevaru, gosti u kockarnici su bili ljuti kao prerijske mačke. Tako mu nije preostalo ništa drugo nego da zatvori kockarnicu.

Nastade velika gužva. Svi su hteli natrag svoj izgubljeni novac. Svi su vikali i pretili.

Brajant uputi jedan hitac iz revolvera iznad glava gomile.

Kugla pogodi reklamu za neku marku viskija. Komadi razbijenog stakla poleteše na sve strane.

— Mir, ljudi! — viknu šerif. — Novac ćemo zapleniti. Ko želi nešto da traži neka dođe kod mene u kancelariju. Mislim da ćemo naći neko rešenje.

Okrenuo se na drugu stranu. Hteo je nešto da kaže Šejnu, ali on je već bio nekud iščezao. Brajant opsova.

— Prokletstvo — mrmljao je on sebi u bradu. — Najpre je zakuvaov tu đavolsku čorbu s tim momcima, a zatim jednostavno uhvatio maglu!

Ako neko zakuva kašu, moraće i da je kuša. Šerifu tada nije preostalo ništa drugo nego da ispuni ono što je rekao. Uostalom, Brajant ipak nije bio čovek koji će tako lako izgubiti svoj obraz, bez obzira koliko ga to koštalo. A Mek Liri će morati da prizna da drukčije nije mogao da uradi. Kockarnica je zatvorena, a kasnije će se valjda naći neko rešenje.

Šerif Brajant krenu prema vratima. Njegovo lice bilo je smrknuto.

XXV

Zapadnjak se već bio odlučio. Želeo je da razgovara sa Izabelom Demetrio. Možda je ta devojka nešto nanjušila. U svakom slučaju hteo je da je čuje. Svaka vest može mu kasnije

biti od neprocenjive vrednosti. Zato i nije hteo ništa da propusti.

Kad je nastala opšta gužva Šejn je neopaženo izašao iz sale za kockanje.

Na pločniku je zastao i okrenuo se na sve strane. Kada se uverio da niko ne obraća pažnju na njega nestao je kao senka u jednom prolazu i iza kuća požurio do hotela.

Kako će neopaženo dospeti do prvog sprata, to mu je bilo dobro poznato. Uostalom, tim putem je jednom već prošao.

Nikoga nije sreo, a niko ga nije ni video.

Stigao je u dvorište. Sa dosta napora uspeo je da se popne na krov vešernice, a odatle na sprat hotela. Srećom prozor je bio otvoren.

U hodniku se sudario sa nekom Meksikankom koju je već video dole u salunu.

Devojka je htela da krikne od straha, ali Zapadnjak je bio brži. Munjevito je stavio svoju ruku na njena usta.

— Čuj me, čikita! — šaputao je on. — Ti svakako želiš da se ponovo vratiš kući, zar ne?

Devojka je potvrdno klimnula glavom.

— Onda mi pošalji Izabelu gore — reče joj Šejn na uho. — Hoću nešto da joj kažem.

Zapadnjak je skinuo ruku sa njenih usta.

Bila je to neka lepa devojka. Ispod njene tanke haljine ocrtavale su se zavodnički opasne grudi. Pogledala je u Zapadnjaka.

— Hajdete za mnom, senjore! — reče ona tiho. — Uđite u moju sobu i ostanite tu sve dok Izabela ne bude mogla da dođe. Ona mi je već pričala o vama. Da li je to istina da ćete nas osloboditi odavde?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Jeste, čikita!

Odvela ga je u njenu sobu. Pokazala mu je rukom ormar.

— Ako neko slučajno naiđe, tu ćete se sakriti — objasni ona. — Ima dovoljno mesta. Ne verujem da se nešto tako može desiti, ali sve je moguće. Sada ću ja otići kod Izabele i obavestiti je da ste vi ovde i da želite da je vidite.

Devojka je izašla iz sobe još pre nego što je on uspeo da još nešto kaže.

Kao i obično, u sobi je gorela kerozinska lampa čija je svetlost jedva tinjala. Ipak, Zapadnjaku je i to bilo dovoljno.

Vrata zaškripace.

Zapadnjak nije čuo korake i mašio se revolvera.

Ali, u sobu je ušla Izabela.

— Senjore — reče ona tiho — mora se brzo pobeći odavde, inače ću imati grdnih nevolja. Mek Liri je već bio u salunu.

Ljut je kao ris. Vikao je na čoveka za šankom i tako sam ja mogla ponešto da saznam, jer sam prisluškivala.

Udahnula je vazduh, a zatim nastavila da priča.

— Nalazila sam se pozadi u ostavi gde stoje boce sa pivom i burad. Mek Liri i čovek na recepciji su razgovarali. Čula sam skoro sve. Sutra preko noći treba ponovo da stignu devojke. One dolaze iz logora bandolerosa gde se nalaze već tri nedelje. Banditi su ih oteli sa sela u brdima. Ovog puta nisu tražili novac u zamenu za devojke, već oružje i viski. I municiju, naravno. Mek Liri je rekao da te stvari stižu iz Lareda. Razmena treba da se izvrši na staroj misionarskoj stanici. Tamo više niko ne stanuje, to je jedna ruina.

— A, gde je to?

— Pored San Ignacija. Tamo gde se reka širi. Tu se nalazi jedno plitko mesto, gaz preko reke. Može se kolima preći na suprotnu obalu.

— Znači sutra u noći? Dobro, Izabela. Odjahaću do Siudad Gerera i razgovaraću sa kapetanom Paskom. A pre toga razgovaraću sa komandantom granične konjice. Ti nitkovi će svakako biti iznenađeni.

Prišla mu je i naslonila se na njega. Njene usne su potražile njegove i Šejn se nije mnogo opirao. Ali je zatim opomenuo devojku.

— Srce, pa ti moraš da se vratiš dole!

Ona je koraknula nazad. Njene grudi su se podizale i spuštale dok je ubrzano disala.

— Da, kerido — osmehnu se ona. — U pravu si. Kada će se jednom već završiti sve to?

Zapadnjak pređe rukom preko svoje kose.

— Mislim da će se to dogoditi uskoro, draga. Da te pitam, šta je rekao šerif kad te je pronašao ispod kreveta vezanu?

— Ništa — šapnu ona. — Poverovao je u sve ono što sam mu rekla. Mek Liri takođe. Samo su me ispitivali odakle si ti sve to saznao. Odgovorila sam da ne znam. Uostalom u salunu sam te prvi put srela u životu. Auh, bio je besan kao ris. Korlačao je tamo-amo i nije nikako mogao da se smiri.

Zapadnjak je polako odvede do vrata.

— Verujem ti sve, srce — reče on tiho. — A, sada te molim da odeš. I, čuvaj se, čikita!

Ona potvrdno mahnu glavom i krenu.

Zapadnjak je čekao nekoliko minuta, a zatim je oprezno otvorio vrata i pogledao u hodnik. Nije bilo nikog.

Izgubio se kroz prozor. Sišao je u dvorište, a zatim zaobilaznim putem dospeo u štalu za iznajmljivanje konja.

Konjušar raširi oči kad ga je ugledao.

— Šta je sada? — upita on zbunjeno. — Rekli ste da ćete

se izgubiti za izvesno vreme. Pričuvajte se, momče. Nešto vam se jako gadno sprema. Šerif je bio ovde i pitao za vas.

— O tome ćemo razgovarati kasnije — reče Zapadnjak. — Najpre ću morati da odjašem na sever do garnizona vojnika, a posle toga u Ciudad Gerero.

Konjušar nije više postavljao pitanja. Bilo mu je jasno da se Šejnu žuri. Spremio mu je nešto malo hrane dok je Zapadnjak sedlao mrkova.

Zapadnjak je izašao iz Zapate i krenuo prema severu. Za to vreme Mek Lirijevi ljudi su pretražili ceo grad kako bi ga pronašli i pokušali da ga do guše napune olovom.

Frenk Mek Liri je kipteo od besa. Bilo je pomalo čudno kako je šerifa ostavio na miru i nije se bunio zato što je Brajant zatvorio njegovu kockarnicu u gradu.

— Pa, dobro, dobro! — odmahnuo je Mek Liri rukom. — Znam da je bilo mnogo posmatrača i da nisi drukčije mogao da postupiš. Ali, moraš nam pomoći da nađemo tog pasjeg sina, šerife. Time će računi biti izravnani i sve ćemo zaboraviti.

Šerif Vil Brajant se počea iz uha. Pristao je da pođe u potragu za Šejnom, ali je instiktivno osećao da je on već zbrisao iz grada i da ga niko više neće moći pronaći. S tim momkom nema šale. Ne može se uhvatiti tako lako kao što to Mek Liri zamišlja. Jednog momenta mu se sve smučilo. Pomislio je na to da tu šerifsku zvezdu tresne o zemlju i zauvek nestane iz Zapate.

XXVI

Zapadnjak je jahao dugo i terao je mrkova što je brže mogao. Razgovarao je sa majorom Evansom, ali oficiru granične konjice nije odao tanju ko je on i zašto je došao ovamo.

Objasnio je samo to da se sasvim slučajno upetljao u ovu zamršenu stvar. A, pošto nije voleo bandite koji otimaju ljudska bića i zatim s njima trguju kao da je to neka obična roba, major je prihvatio njegovo objašnjenje.

Major Evans se o svemu dobro raspitao.

— Dobro, ser! — reče on najzad. — Mi ćemo uhvatiti te bandite o kojima ste nas obavestili. Šta će uraditi ruralesi sa one strane granice to je njihova stvar. A, onda ćemo napraviti nekog reda u Zapati, sigurno!

Mrkov je bio dosta iscrpljen kad su stigli u Ciudad Gerero. Paško je naredio da se konj odmah smesti. Zatim je poslužio Zapadnjaka hladnim pečenjem, tortiljom, a tu se našao i neizbežni pulk. I on je obećao da će bandolerosima staviti lišice na ruke.

— Mislim da tim zločincima treba jednom već stati na rep — reče on. — Poslaću ljude u Laredo.

Dva sata kasnije Šejn je napustio Ciudad Gerero.

Odjednom mu je pala na pamet Tereza Ogano. Nije imao volje da se dalje bakće sa američkim graničarima i meksikan-skim ruralesima, odlučio je da prihvati poziv koji mu je upu-tila Tereza. Moraće samo da se malo potrudi da je pronađe.

Pasko se osmehnu sa puno razumevanja kada je Zapad-njak zapitao gde se nalazi ranč »Esperanca«. Opisao mu je put kojim treba da krene i kako tamo da dospe.

Već se smrkavalo kada se ispred Šejna pojavio ranč. Bio je iznenađen kada je ugledao koliko je to veliko imanje. Oče-kivao je nešto mnogo manje.

Bilo je to ogromno prostranstvo. Daleko na zapadu gde je Rio Grande valjala svoje talase pasla je stoka. Zapadnjak je procenio da mora biti najmanje petsto životinja. Nešto kasnije ugledao je osamdesetak konja koji su se nalazili u jednom ograđenom prostoru, a na njih su pazili trojica Meksikanaca.

Kad je ujahao u dvorište kroz kapiju dočekao ga je be-san lavež pasa. Iz pomoćne zgrade izađe jedan Meksikanac. Uperio je cev svoje puške u Zapadnjaka.

— Ruke uvis, senjore! — viknu on. Govorio je engleski. — I, da se niste pomakli s mesta. Psi će vas rastrgnuti, budite sigurni. Ako ne poslušate.

Jedan prozor na ranču se otvori i Zapadnjak uskoro ugleda Terezinu glavu.

— Šejne! — viknu ona veselo. — Senjor Šejne! Lukero, veži pse!

Meksikanac skloni zbunjeno pušku.

— Senjorita — doviknu on — da li to mislite ozbiljno?

— Uradi ono što sam ti rekla — čuo se odgovor. — Se-njor Šejn je mene spasio iz ruku bandolerosa.

Meksikanac zviznu kroz zube. Dva opasna psa povukoše se nazad. Čovek ih je naterao unutra u neki kavez i zatvorio vrata.

Zatim je prišao Zapadnjaku koji je za to vreme bio sjahao iz sedla.

— Izvinjavam se — reče on Zapadnjaku i osmehnu se. — Nisam znao.

— Ništa — odvrati Zapadnjak veselo.

— Povešću vašeg konja i smestiću ga u štalu, mister — reče Lukero.

Bio je to čovek od četrdeset godina s izboranim licem. Ispod njegovog sombrera virila je seda kosa.

Vrata na glavnoj zgradi ranča su se otvorila. Tereza Oga-no je bila obukla kućnu haljinu preko spavaćice. Pritrčala je Šejnu i raširila ruke.

— Nisam se nadala da ćete tako brzo stići ovamo, Šejne — osmehnu se ona.

Zapadnjak je zagrlj.

— Mnogo sta se u međuvremenu dogodilo — reče on tiho.

— Hajde, uđimo najpre u kuću — predloži ona. — Verovatno ste gladni, zar ne?

— Ne, nisam, Tereza. Jeo sam kod ruralesa i nemoj o tome da brineš.

— Moji roditelji nisu ovde. Ali, to ne mora da znači ništa. Osmehnula se zagonetno.

— Možda je tako i bolje — dodade devojka.

Zapadnjak klimnu glavom. Razumeo je šta ona hoće da kaže. Srce mu je počelo ubrzano da kuca. Kao onda ispred stанице ruralesa u Ciudad Gereru kada se rastao od nje.

— Oni su otputovali kod rođaka — objasnila mu je Tereza. — Mi smo jedna jako velika porodica, znate! Moj ujak ima takođe ranč. A, sutra je tamo svadba. Najzad je rešio da zaplovi u bračne vode.

Smejala se veselo.

— A, već je prilično star — dodade ona.

Šejn odmahnu rukom.

— Meni se čini da to nema nikakve veze s tim da li je neko mlad ili star — reče on. — Važno je da se pristane na tako nešto.

Ušli su u prostranu dnevnu sobu. Zapadnjak se osvrnuo unaokolo. Sve je bilo tako blistavo i raskošno. Odmah se moglo uočiti da je to znak bogatstva.

— Možda bi bilo bolje da uzjašem mrkova i vratim se natrag — reče Zapadnjak podigavši obrve. Pogledao je devojku. — Pošto tvoji roditelji nisu ovde, ja...

— Molim — prekide ga ona. — Iako se ne sme govoriti u ovoj kući. — To što moji roditelji nisu ovde baš ništa ne znači. Najpre, čime da te ponudim? Možda brendi? Viski? Kafu?

Šejn se osmehnu.

— Dobro — reče on. — Svakako će mi prijati jedna čašica brendija i jedna kafa.

XXVII

Kasnije kad se visoki čovek osvežio, njih dvoje našli su se u Terezinoj sobi. Ona ga je tamo pozvala. Šejn je prihvatio njen poziv.

Zapadnjak joj je ispričao šta se sve dogodilo od njihovog zadnjeg susreta. Kazao joj je i to da će ruralesi i američka vojska pohvatati i sve ostale bandite koji su žarili i palili u ovim pograničnim predelima.

— Siguran sam da će sve devojke uskoro biti oslobođene — kazao je on odlučno. — Čak i one koje su odvedene daleko. Devojka ga pogleda setnim očima.

— A vi, Šejne? upita ona. — Nestaćete nekud u daljini iz ove oblasti, zar ne?

Njene tamne oči su se zamutile. Kao da je preko njih prešla neka tamna senka.

Šejn je za trenutak ćutao.

— Da, Tereza, tako će biti! — reče on tiho. — To što sam došao u Zapatu bila je jedna slučajnost. Bio sam krenuo u Rio Grande Siti da posetim jednog svog starog dobrog prijatelja, a eto stigao sam ovamo.

To nije bila istina, ali Šejne je ipak morao nešto da kaže. Devojka ga je zamišljeno gledala.

— Zašto me već jednom ne poljubiš? — upitala ona iznenada.

Za trenutak je oborila pogled.

— Celo vreme to očekujem, a ti ništa — nastavi ona vatreno. Možda me ne voliš? Ti se meni jako dopadaš, to moram da ti priznam. Bez obzira šta ćeš misliti o meni.

Zapadnjaku se zacrveneše obrazi. Tako iskreno i iznenađeno! Zašto da ne, pomisli on. Ako se ispred njega nalazi nešto tako lepo onda nema odstupanja. Samo napred.

Polako je koraknuo prema njoj. I ona se približavala. Mekani, gipki koraci.

A onda je bez ikakvog ustručavanja pala na njegove grudi. Pripila se uz njega kao bršljan uz stablo i potražila njegove usne. Tako divlje i strasno! To od nje nije očekivao. Bio je iznenađen, ali je neka toplina obavila njegovo srce koje je ubrzano kucalo.

Prošli su trenuci divlje 'strasti'. Najzad su se odvojili jedno od drugo.

— Spasio si mi život, Šejne i hoću da budem tvoja — reče ona nežno.

On je podigao ruku, ali ga je devojka prekinula.

— Ne, nemoj ništa da kažeš, Šejne — molila je ona. — Meni je jasno da ćeš ti odjahati nekud u daljinu i ko zna da li će te moje oči ikad sresti. Takvi ljudi kao što si ti nikad ne mogu da se skrase na jednom mestu.

Zapadnjak je ipak hteo nešto da kaže. Ali, ona je stavila svoju malu, nežnu ruku na njegova usta.

— Sami smo ovde, Šejne — šaputala je ona. — Tu su samo Lukero i stara kuvarica. Hajde, pođi za mnom.

Uхватила ga je za ruku i povela ga za sobom. Zatim je povukla jednu debelu neprovidnu zavesu u stranu.

Iza zavesе se nalazila mala prostorija u kojoj je jedini komad nameštaja bio njen krevet sa noćnim stočićem.

Šejn je zbunjeno stajao i nije znao šta da kaže. Sve ovo mu je izgledalo neverovatno. Nestvarno, kao da je zalutao u neku bajku. Ali, tu je Tereza. Znači, to je ipak stvarnost.

A onda je visoki čovek doživeo najveće iznenađenje. Devojka je počela polako da skida odeću sa sebe. Zapadnjak se pretvorio u oko. Ubrzo je stajala pred njim naga kao od majke rođena. Lepa kao san.

Visoki čovek ovlaži jezikom usne. Nije se nadao da će ugledati nešto ovako.

— Čekam te, visoki Amerikano — reče ona i zavodnički se osmehnu.

Zapadnjak nije dozvolio da mu se kaže dvaput.

XXVIII

Kad se Šejn vratio u Zapatu stvari su već bile sređene. Ruralesi su oslobodili devojke i pohvatali bandite. I plavi sinjeli imali su uspeha. Zaplenili su puške, revolvere, sanduke sa municijom i mnogo viskija. U sukobu su se dva bandita preselila na onaj svet, a ostali su u garnizonu čekali da ih prebace dalje, gde će ih stići ono što su zaslužili.

Stari, prevejani lisac Mek Liri je uspeo da uhvati maglu i nestane u nepoznatom pravcu.

Major je naredio da u Zapati ostanu šest vojnika i jedan narednik.

Zapadnjak je još uvek mislio na lepu Terezu i na divne trenutke koje je proveo s njom.

Iz njegovih snova trgla ga je Izabela. Da, to je ona.

Stajala je zajedno s drugim devojka ispred hotela i mahala mu dok je on sjahao s konja pred šerifovom kancelarijom.

— Senjore! — doviknu ona sa suprotne strane ulice. — Imate li malo vremena za nas?

— Kasnije, lepotice! — odgovori Zapadnjak. — Najpre moram da razgovaram sa šerifom.

Brajant je već stajao na vratima.

— Pa gde ste vi, čoveče? — upita on veselo. — Nema vas sto godina.

— Da me niste opet tražili, šerife? — upita Zapadnjak umesto odgovora.

— Jesam, momče! — smeja se šerif. — Ovde je đavo započeo svoju paklenu igru i samo ste još vi nedostajali da se uhvatite u to proketo kolo.

— Mek Liri je nanjušio opasnost i zbrisao — nastavi Brajant, posle izvesnog vremena. — A, pobegli su i neki njegovi ljudi. Baš u pravom trenutku. Mora da su nekako namirisali opasnost, jer vojnici su već bili stigli ovde.

— Znam — uzdahnu Zapadnjak. — Uostalom, ja sam i pomogao da oni stignu ovamo.

Šerif razrogači oči.

— Kako to? — viknu on. — A, otkud ste znali da ti nitkovi nameravaju da izvrše razmenu? Na obe strane granice nisu imali uspeha. To mi je ispričao narednik. Neverovatno! Taj Mek Liri... uostalom, armija je naredila Mek Lirijevom predvodniku da prekine sve te poslove dok se ne razjasni šta se sve radilo i šta dalje treba preduzeti.

— A, zašto niste uhapsili Mek Lirija pre nego što je ugrabio priliku da ode? — upita Šejn.

— Ali, čoveče — huknu šerif. — On je odmaglio čim je namirisao opasnost. Šta ja sad da radim? Da krenem u poteru za njim? To ničemu ne bi vodilo. Njegova prednost je bila suviše velika. A osim toga, ja sam nadležan samo za ovaj grad i njegovu okolinu, dalje se ne može.

A, i bojiš se užasno, moj prijatelju, pomislio je Zapadnjak. Ipak, to mu nije rekao.

— Pa dobro, šerife — reče Šejn i vinu se ponovo u sedlo. — A, uostalom, to se mene i ne tiče. To je vaša stvar.

Pre nego što je Brajant mogao nešto da odgovori, Zapadnjak je poterao konja prema štali za iznajmljivanje i čuvanje konja.

Konjušar je grizao zubima pisak svoje lule. Njegova usta bila su razvučena u osmeh od jednog do drugog uha.

— Ehej, mister! — doviknu on. — Mislili ste da ste isterali đavola iz grada. Ali, to nije tačno. Znaate šta, ne treba hvaliti dan pre nego što dođe večer. Sva ta gužva ovde još uvek nije prošla. Bez obzira što se plavi šinjeli nalaze u gradu. Jer, tek što je većina vojnika otišla, u grad su se vratila tri čoveka koje je neko već video. Izgleda da je i Mek Liri tu negde, a sa njim i revolveraši.

— Vi izgleda čujete i to kako trava raste, stari?

Stari čovek se ćerekao.

— Ponekad se dogodi da čak i buve kašlju, mister — reče on. — Dakle čuvajte se. Video sam njihove konje kako grickaju seno, ali njih nisam.

— Ne berite brigu za mene — odmahnu Šejn rukom. — Postarajte se da moj mrkov bude dobro smešten, a ja idem u hotel. Ostalo će sve biti u redu!

Zapadnjak se okrenuo i uputio se u grad. Ovog puta nije poneo »vinčesterku« sa sobom nego samo torbu sa stvarima.

Konjušar je trljao rukom čelo.

— Poješću jednu staru metlu, ako ovaj momak nije neki potajni šerif Sjedinjenih Država — mrmljao je on. — Da nije to, već bi ga odavno naterali da skoči u đavolov vreli kazan. Ali, odatle ga niko više ne bi mogao izvaditi napolje, bar ja tako mislim. Uostalom meni je svejedno! Glavna stvar, to pro-

kleto gnezdo bande je rastureno u ovom gradu i više ih nema. Nema više tih kućkinih sinova.

XXIX

— Nemojte toliko širiti usta, čoveče! — obrati se Zapadnjak čoveku na recepciji hotela — Budite sigurni da vas neću pojesti. Da li mogu ponovo da dobijem svoju sobu? A, osim toga, želeo bih da se pre toga okupam.

— Može — odgovori čovek brzo. Glas mu je drhtao. — Samo moram prethodno da vidim da li ima tople vode.

Devojke se nigde nisu videle, ali Zapadnjak je čuo njihove glasove dok se penjao gore.

Ostavio je svoje stvari u sobi, a zatim kucnuo na vrata gde se nalazila Izabela Demetrio.

Otvorila je brzo i odmah zaključala vrata za sobom.

— Idemo u vašu sobu, senjore — prošaputa ona. — Ostali ne moraju saznati o čemu mi razgovaramo.

On klimnu glavom.

Došli su u njegovu sobu i seli jedno pored drugo na krevet.

— Već sam bila pomislila da su vas bandolerosi upucali, senjore — reče devojka tiho. — Nestali ste tako iznenada. Ali, sada ste opet ovde.

— Jesam, lepotice. Ali, kaži mi nešto. Čuo sam da su u grad došla tri čoveka koji...

Odmahnula je rukom i prekinula ga.

— To je tačno — reče ona. — Ali, oni nisu došli sami. Stigla je i jedna žena. Niko ne zna da je to isto društvo. Vrlo lepa žena, senjore. Ima dugačku zlatnoplavu kosu. I, izgleda da je jako bogata. Haljine koje nosi vrlo su skupocene. Nisam imala priliku da je zagledam bolje, ali sam sigurna da je to neka zla žena.

Zapadnjak uzdahnu. Znači, gužva još nije prošla. Još se tu kuva neka đavolski opasna čorba. Mek Liri je odmaglio, ali je zato došao neko drugi. Možda baš ta žena. A, Mek Liri će nastaviti svoju prljavu rabotu u nekom drugom gradu.

— Rekla si da su došli zajedno?

— Nije bilo baš tako, senjore. Ona je došla u kočijama koje su se zatim vratile. Kuda, to ne znam da vam kažem! Trojica momaka jahali su iza kočije. Ponašali su se tako kao da ne poznaju ženu, ali ja sam primetila kako su joj dole mahnu-li diskretno glavama.

Zapadnjak ustade.

— Hvala, devojko. Mnogo si mi pomogla. Nemoj se mnogo družiti s muškarcima. Izbegavaj susrete s njima. Još dan ili dva i moći ćete sve vi da se vratite kući. Ja ću se postarati da tako bude.

Već je stajao pored vrata. Izbegavao je da se njegova

strast ponovo rasplamsa. Jer, Izabela nije nimalo zaostajala po lepoti za Terezom. A njene tamne oči su đavolski opasno mamele.

— Još ćemo se videti — reče on i izađe brzo napolje.

Otpratila ga je pogledom, a zatim krenula u svoju sobu.

U hodniku je Sejn sreo momka koji mu je saopštio da je voda za kupanje pripremljena.

Zapadnjak je sišao dole i ušao u kupaonicu. Ovde je jednom već bio. Zaključao je vrata i skinuo odelo. Pojas za revolvere je prebacio preko stolice, ali je za svaki slučaj izvadio »remington« iz futrole. Pomislio je na trojicu momaka koji su stigli u grad.

Ovog puta stavio je revolver na drvenu dasku koju je našao u jednom uglu prostorije. Dasku je namestio ispred sebe na vodi, tako da se oružje moglo videti tek kad se pride blizu drvenom čabru za kupanje.

Ovim trikom se on već često služio. Jer, dešavalo se često da su neki pucaroši koji su hteli da pošalju Zapadnjaka na daleki put bez povratka odabrali baš kupaonicu. Ali, niko od njih nije računao na to da se ispred nagog čoveka na dasci ljuljao revolver. I, to ih je skupo koštalo.

Visoki čovek je sedeo u čabru i čekao. Imao je predosećaj da će oni doći. I, verovatno misle da će ga vrlo lako upucati.

Minuti su se otegli. Zapadnjak je osluškivao, ali čuo je samo daleke šumove iz hotela.

Ali, tada su vrata odjednom poletela i tresnula o zid.

— Pogledaj juna! a! — začu se oštar glas. — Skida prljavštinu sa sebe. Ili, pak, želiš da opereš svoju crnu dušu, hombre?

Zapadnjak pogleda u čoveka. Bio je srednjeg rasta i mršav. U njegovoj desnoj ruci nalazio se »kolt«. Imao je brkove i bradu. Nešto malo kose oči sijale su podmuklo ispod gustih obrva.

— Pitanje je čija duša je crnja — odgovori Zapadnjak mirno. Njegova ruka je već odavno bila uhvatila »remington«.

— Nameravaš da me pošalješ u pakao, zar ne?

— To si ti rekao, hombre. Mnogo si nam muka zadao. A nama se to nimalo ne dopada.

— Jako podmukla misao, amigo — reče Zapadnjak. — Tako jednostavno upucati nagog čoveka nije nimalo ljudski, zar ne?

— Lukav si, hombre — smejao se momak. Podigao je revolver i nanišanio. Time je primorao Sejna da nešto preduzme.

Zapadnjakova desnica pojavi se iznad ivice čabra. Odjeknu pucanj i bradonja posrnu unazad. Naletio je na svoga drugara koji se tog trenutka pojavio iza njega.

Sejn uputi još jedan hitac i pogodi u drugog bandita.

— Ima li još koga napolju koji se zaželeo vrućeg olova?
— viknu on. — Ako takav postoji, onda napred!

Čuo je korake koji su se udaljavali.

Kasnije mu je konjušar ispričao da je video jednog od trojice lupeža. Momak je tako odjurio iz grada kao da ga sam đavo lično goni.

— Nitkove! — riknu drugi bandit koji je bio pogođen u rame. — Prokleti pasji sine! Kukavico!

Ponovo se začuše koraci. Pojavio se šerif Brajant.

U desnoj ruci držao je revolver.

— Opet vi, Šejne! — viknu on. — Sto mu gromova, ko su sad ova dvojica?

Zapadnjak je sedeo u čabru sa »remingtonom« u ruci.

— U svakom slučaju nisu ljudi koji pomažu pri kupanju, čoveče! — odvrati on. — Hteli su da me pošalju u pakao. Vaš prokleti grad mi već ide na živce, šerife. Odvedite ovu dvojicu. Jednog je zrno teško ranilo, ali verovatno će se izvući.

— Čoveče, otkud vam revolver dok se kupate?

— Ništa ne treba prepustiti slučaju, šerife. Bilo da se kupam ili ležim u krevetu revolver je uvek uz mene. Zar to dosad niste приметили? Moj život je stalno u opasnosti!

Šerif gurnu svoje oružje u futrolu. Izvadio je zatim momku sa zrnem u ramenu oba revolvera iz futrole, a zatim je razoružao i drugog čoveka na čijoj se košulji sve više širila crvena mrlja.

Pojavili su se Brajantovi pomoćnici. Mladi momci o kojima Zapadnjak nije ništa znao. Možda i oni pripadaju bandi!

Odveli su dvojicu revolveraša. Zapadnjak je završio kupanje. Nije više imao volje da čuči u čabru.

Mirno se obrisao peškirom, obukao se, napunio revolver i krenuo u hotel.

Kad je prolazio pored recepcije skoro da se sudario sa nekom ženom.

Imala je zlatnoplavu kosu. To je znači ona! Izabela je bila u pravu. Ta žena je stvarno đavolski lepa i neobično privlačna. Ali, i opasna, kako je Zapadnjak odmah uočio ugledavši njene hladne zelene oči.

Čovek na recepciji je bio nervozan. Njegova adamova jabučica se nemirno kretala gore-dole.

Šejn još jednom pogleda ženu i upita ga.

— Oni revolveraši... Da li ih je ona poslala tamo dole da me upućaju?

— Ne, mister. Ja ih uopšte nisam primetio.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Pa, dobro. Neka je tako.

Zatim se okrenuo prema ženi.

— Izvinite, madam što sam prekinuo vaš razgovor — reče on.

Pogledala ga je i osmehnula se. Sada zelene oči nisu više bile tako hladne. Naprotiv iz njih je izbijala toplina.

Žena je imala glatku tamnu kožu. Nos je bio uzan, usta lepo uobličena. Na sebi je imala sivu suknju i jaknu pripijenu uz telo, isto tako sive boje. Ispod jakne raskopčana bluza iza koje su se ocrtavale raskošne grudi.

— Ovaj čovek nije mogao... da vidi te momke — reče ona. — Nalazio se gore na spratu sa mnom. Upravo mi je pokazao gde se nalazi moja soba.

Zapadnjak se kratko pokloni i odmahnu rukom.

— Ta stvar već pripada prošlosti, madam.

Još jednom je zagledao pažljivo ženu. Nema sumnje, bila je lepa, ali ta njena lepota krila je nešto opasno u sebi. Ličila mu je na divlju mačku. Elegantna i ljupka kad se kreće, ali istovremeno svakog trenutka spremna na skok koji njenom protivniku ne obećava ništa dobro. Čovek oseti želju da je pomiluje, ona za trenutak umiljato prede, a zatim odjednom ugrize...

— Šta se, u stvari, dogodilo? — upita ona. — Čuli smo da su pali i pucnji.

— Dobro ste čuli, madam. Bilo je pucnjave. To su neki lupeži koji su pokušali da me pošalju na onaj svet dok sam se kupao. Grubijani, nisu sačekali ni da završim kupanje. Ali, kao što vidite, nisu uspehi.

— A, šta je bilo s njima? — upita ona brzo.

— Jedan je pobegao glavom bez obzira i kako ja pretpostavljam neće se zaustaviti sve do sledećeg grada, toliko se prepao. Ostalu dvojicu sam sredio. Ranjeni su i šerif Brajant ih je odveo kod lekara.

Na njenom lepom licu nije se pokrenula nijedna crta. Nimalo sažaljenja, niti pak znaci ljutnje. Ta žena savršeno vlada sobom!

Pozdravila je Šejna, okrenula se i pošla uz stepenice.

Zapadnjak se uputi u salun »Zlatna devojka«. Prišao je polako šanku.

— E, sada, prijatelju — obrati se on konobaru — moraćeš da mi otkriješ jednu tajnu. Zašto si poslao ona tri tipa u kupaonicu? Nemoj pokušavati da vrdaš, hombre! Opominjem te da ćeš se jako loše provesti ako ne budeš govorio istinu. Zato, pamet u glavu i istinu na videlo!

— A, šta to vi mislite o meni, mister? — viknu čovek ljutito. — Nisam ja nikog poslao u kupaonicu. I, zašto bih?

Zapadnjakova ruka se munjevito trže. Uhvatio je momka za rever i privukao ga sebi.

— Ta trojica su se nalazila ovde u salunu. A, ti si znao da se ja kupam. Čuj me, hombre! Vidiš i sam da ja nisam neki lupež, kako si ti možda verovao. Kao što vidiš oni me nisu upucali. Naprotiv, ja sam sredio dvojicu. Treći je napu-

nio gaće i uhvatio maglu. Nestao je bez traga i glasa. Nećeš tvrditi da nisi čuo pucnje? Čoveče, pa šta je tebi? Misliš li da ću ja poverovati u tvoju priču da si ti neki andeo? Zato propevaj! Ko je tebi rekao da ja želim da se okupam?

Čovek je prebledeo kao krpa.

— Niko, mister — stenjao je on. — Tamo pozadi nalazi se i klozet. Otkud bih ja znao kuda je neko otišao ako se uputi kroz ta vrata?

Zapadnjak ga pusti i gurnu ga nazad. Polica sa bocama se zadrma kad je njegovo telo tresnulo o staklo.

— Preporučujem ti da se izgubiš iz Zapate, hombre! — režao je Zapadnjak ljutito. Bilo mu je jasno da momak ne sme da kaže istinu, jer se bojao da će biti smaknut, i to bez milosti.

Pomislio je na plavu ženu. Ako je Izabela Demetrio dobro ocenila, ona je stvarno pripadala društvu momaka koji su ga napali. I, sve više je verovao da je to istina.

Ponovo se vratio u recepciju. Naslonio se na šank i pogledao portira.

— Ne bojte se — reče on. — Neću vam ništa. Samo želim da saznam ko je ta leđi, odakle je i koliko dugo će ostati ovde?

Portir je odahnuo. Uzeo je knjigu gostiju. Otvorio je i pružio je Šejnu.

»Dela Rid« bilo je ispisano krupnim slovima. Iz San Anhela. Naravno, da ni jedno ni drugo ne mora biti tačno.

— Zar se toliko interesujete za mene? — začuo se levo od Šejna njen podrugljiv glas. — Ako je tako, zašto jednostavno niste pitali mene, mister?

Zapadnjak je bio iznenađen kako je mogla tako tiho da siđe niz stepenice, a da on to uopšte nije čuo. Opasno, gipko i mekano kao kakva divlja mačka, prođe mu ponovo misao kroz glavu.

— U pravu ste, madam — reče on brzo. — Trebalo je da vas pitam onda kad smo se prvi put sreli. Ali, i ova knjiga mi je dovoljno rekla o vama. Eto, smem li da budem tako slobodan i da vas pozovem na jedno piće? Naravno ne u salunu.

— Zašto da ne!

Portir je još jednom uzdahnuo. Izgleda da su se nadvili još crnji oblaci nad ovim mestom.

— Izvolite — reče on i nakloni se. — U sobu za doručak!

Zapadnjak se zahvali.

— Molim vas, donesite nam bocu šampanjca i dve čaše — reče on.

Ušli su u prostoriju. Šejn privuče jednu stolicu i dama sede.

— Otkud vas je put naveo u Zapatu, gospođo Rid?

Ona se nasmejala glasno. To je zvučalo simpatično.

— Kako ste samo mogli da dođete do zaključka da sam udata? Jer, ja to nisam, mister. Zovite me jednostavno mojim imenom, Dela. Zar to nije lepše?

Pogledala ga je radoznalo.

Nemoj da se pretvaraš da si neka svetica, pomisli Zapadnjak. Siguran sam da znaš sve o meni, ti đavolski prepredena mačko.

— Ja sam Šejn, Dela — reče on glasno. — Jednostavno i jasno, Šejn!

Zapadnjak joj se osmehnuo.

Portir je doneo bocu šampanjca i čaše.

— Mislim da je dovoljno hladan — reče on. Hteo je da otvori bocu, ali Šejn ga preduhitri.

— Neka — reče on. — Ja ću!

Otpili su po gutljaj i zatim nastavili razgovor.

Dela Rid je vešto izbegavala da kaže zašto je došla ovamo u Zapatu. Zapadnjak se naprotiv ponašao tako kao da ona zna sve o njemu.

— Ima me svuda — pričao je on veselo. — Čas sam ovde, čas na nekom drugom mestu. Prihvatim poneki posao, a vrlo često sam slobodan. Zavisi od prilike. Jako sam probirljiv šta ću prihvatiti. Jednom sam bio čak i šerif.

Nije nijednog trenutka posumnjao u to da će ona lako otkriti da je to što on priča samo jedna obična bajka za decu.

— Hoćete li sutra uveče da budete moj gost? — upita ona iznenada.

Zapadnjaka je to pogodilo kao grom iz vedra neba. Bio je iznenađen njenom ponudom.

— Prihvatam, i to vrlo rado, Dela! — odgovori on.

Boca je ubrzo bila ispijena. Ustali su i rastali se.

Dela je krenula u svoju sobu, a Zapadnjak je izašao na glavnu ulicu.

Taj poziv svakako treba nešto da znači. Šejn je bio siguran u to. Setio se trojice pucaroša koji su sa ovom vitkom ženom došli u grad.

Hteli su da ga upucaju kao prerijskog zeca. Ali, dogodilo se nešto drugo. Iznenađenje!

Zapadnjak je pretpostavljao da Dela Rid u toj đavoljskoj bandi igra neku važnu ulogu. Morao je računati s tim da će banditi smisliti nešto novo da bi ga što pre poslali u pakao.

Bio je siguran da se ovde do sutra uveče neće dogoditi ništa značajno, a on u to vreme neće ni biti u Zapatu. Ovde se ne može naći rešenje đavolske zagonetke. Verovatno će neke tragove otkriti u Laredu.

Mnoge misli vrzmale su se kroz Šejnovu glavu.

Možda šerif Spenser poznaje Mek Lirija? Isto tako je bilo moguće da je Mek Liri ranije često navraćao u Laredo. Ako je tako, onda se on tu morao sastati sa nekim čovekom!

Laredo je mnogo veći grad od Zapate. Tamo ima više mesta za zabavu i Zapadnjak je pretpostavljao da njima komanduje jedna jedina ruka. Banda, sigurno! Malko je uzdrmana!

Zapadnjak je otišao do štale za iznajmljivanje konja i saopštio konjušaru da će u zoru napustiti grad i odjahati u Laredo.

— Nemojte to reći nikom, mister — reče on konjušaru. — Ako vas neko pita za mene, kažite da ništa ne znate! Jednostavno sam uzeo konja i nestao u nepoznatom pravcu.

Razgovarali su srdačno još izvesno vreme, a zatim je Šejn krenuo natrag u hotel. Konjušar je obećao da će na vreme osedlati mrkova i pobrinuti se za hranu i vodu.

Izabela Demetrio je stajala pored prozora svoje sobe.

Ugledala je Sejna.

U Zapati je vladao mir. Otkako su vojnici zatvorili većinu kockarnica i preuzeli kontrolu u gradu, kockari su se nekud povukli. U mišju rupu!

Plavih šinjela više nije bilo. Zabranili su im izlazak iz garnizona. Bar zasad.

Međutim, banda još uvek nije bila likvidirana.

Kod Mek Lirija nije nađeno ništa što bi pomoglo da se dospe do zmijskog gnezda. Ili je on sa sobom odneo sve papire, ili ih jednostavno i nije bilo.

Zapadnjak se nadao da će u Laredu, ipak, nešto otkriti.

Izabela je oprezno otvorila vrata svoje sobe i laganim korakom izašla u hodnik. Šejn je ugledao i stavio prst na usta. Dao joj je znak da krene za njim.

Ušli su u njegovu sobu.

— Ima li nečeg novog? — upita visoki čovek pošto je zatvorio vrata za sobom.

— Ništa — odgovori devojkica. — Ta lepa žena... ona se sada nalazi u Mek Lirijevoj kući. Videla sam kako tamo ulazi sa mister Hokokom. To je čovek koji sada vodi salun i hotel.

— Tako sam i mislio — mrmljao je Zapadnjak. — Ta žena sigurno pripada bandi. Ali, tu se još ni izdaleka ne nazire kraj!

Mala Meksikanka nije razumela šta on hoće da kaže.

— Kako to mislite? — upita ona.

Slegao je ramenima i stavio svoju ruku na njeno rame.

— Ništa, Izabela! — osmehnu se on. — Ostavimo to sada. Ja sutra rano ujutru sedlam mrkova i krećem u Laredo. A, kad se budem vratio ovamo, onda ćete vi devojkice sve moći da se vratite svojim kućama.

Odjednom se nečeg setio.

— Kaži ti meni, čikita, nešto? Kako to da ste vi devojkice još uvek ovde. Mek Liri je otišao. Niko vas više ne može zadržati.

Izabela odmahnu glavom.

— Ipak nas mogu zadržati — odvrati ona. — Bar tako je rekao oficir. Mek Liri je samo poverenik nekog društva koje nema hotele i salune samo ovde. A mi smo potpisale ugovore. Morale smo, jer su nas naterali na to, Šejne. Zato smo i primorane da ostanemo ovde dok se sve razjasni. Mi treba... ah, ne mogu da se setim kako se to kaže.

— Treba da date izjave kao svedoci, zar ne?

— Jeste, tako je i oficir rekao.

— Ah, devojko, to neće dugo trajati. Nadam se da ću u Laredu pronaći čoveka koji je odgovoran za sve. Možda ih ima i više? Ko zna. Moguće je da su to muž i žena! Ali, to se svakako mora razjasniti. Fto tako. A sada, kreni u svoju sobu.

Ali, Izabela to nije želela. Htela je da ostane u Šejnovoj sobi, i to nije ni krila.

Zapadnjakove misli vratile su se Terezi. A zatim se setio Džini Kejd. Ali, sutra će biti u Laredu.

Osetio je kako Izabela hvata njegovu ruku i privlači je svojim grudima.

OBAVEŠTAVAMO ČITAOCE O DINAMICI IZLAŽENJA TEKSTUALNIH ROMANA U MESECIMA JUNU, JULU I AVGUŠTU 1984. GODINE:

- LJUBAVNI VIKEND ROMAN dva puta nedeljno, utorkom i petkom;
- VANREDNI LJUBAVNI ROMAN svakog 10. u mesecu;
- SILUETE dva puta mesečno i to u junu i julu 20. i 25. u mesecu, a avgusta 15. i 20. u mesecu;
- VAJAT ERP svakog 3. u mesecu;
- DOK HOLIDEJ dva puta mesečno i to 7. i 20. u mesecu;
- ŠEJN svakog 16. u mesecu;
- RAF MANING 17. u mesecu.

— Volim te, kerido — šaputala je ona. — Dozvoli mi da ostanem pored tebe. Makar samo ovu noć, dragi. Ne mislim na to šta će se sutra dogoditi.

Zapadnjak je zagrli. Podigao je i odneo je do kreveta. Noć je bila pred njima.

XXX

Izabela Demetrio je još uvek duboko spavala kada je Šejn oprezno ustao.

Pogledao je kroz prozor.

Jutro je već najavljivalo svoj dolazak. Na istoku se nebo već crvenilo. Neće proći ni jedan sat, a zlatno žuta kugla će obasjati vrelim zracima predeo pored talasa velike reke Rio Grande.

Umio se i obukao se, prikopčao pojas za revolvere, a zatim je oprezno probudio Meksikanku.

— Moraš biti jako tiha, čikita — šaputao joj je na uho. — Obuci se i idi u svoju sobu.

— A, zašto? — upita ona tiho. — Šta se dogodilo?

— Ali, devojko, ja moram da odem — reče on, milujući njene nage grudi. — Ne brini, ja ću se vratiti. A onda ću te odvesti kući. Sigurno!

Devojka se sada već rasanila i shvatila šta visoki čovek govori.

— Znači, ti ćeš se vratiti, kerido? — upita ona.

Ustala je i uzela svoje stvari.

— Sigurno, Izabela! — odvrati Zapadnjak.

Nije bio baš siguran da će biti tako. Ima tu još mnogo prepreka. Uostalom, u životu se nikad ne zna šta nosi dan, a šta noć.

Bez ijedne reči gledao je on kako se ljupka Meksikanka oblači. Osmeh nije silazio s njegovog lica.

Kad je bila gotova prišla mu je. Podigla se na prste i poljubila ga.

— Mnogo sreće — reče ona tiho. — Držaću ti palčeve. Uspećeš sigurno!

Razdvojili su se jedno od drugo.

Zapadnjak je pričekao dok Izabela nije ušla u svoju sobu, i oprezno zaključao vrata za sobom, trudeći se da ne napravi ni najmanji šum koji bi ga odao. Zatim je šmugnuo polako kroz hodnik i tiho krenuo dole.

Vrata hotela bila su zaključana, ali ključ je bio u bravi sa unutrašnje strane.

Otključao je polako i izašao iz hotela.

Stari čovek u štali za čuvanje i iznajmljivanje konja ga je već čekao.

— Sve je već gotovo — reče on. — Vaš mrkov je osed-

lan i nestrpljivo vas čeka. Izgleda da ne voli dugo da ostaje u štali. Čudan neki konj.

— Nije — odvrati Zapadnjak. — U svakom slučaju njemu je dovoljna jedna noć da se odmori.

— Sve je mirno, mister — reče konjušar tiho. — Nisam video nikoga da se šunja. Ali, ipak! Đavo ne spava. Najbolje je da krenete onamo iza zgrade.

Proveo je Zapadnjaka kroz štalu i pokazao prstom mrkova.

— Eno ga! — reče on. — A zatim kroz onaj prolaz između dve šupe. Vidite li?

— Da — odgovori Zapadnjak.

— E, tako — reče konjušar tiho. — Posle tri milje bićete ponovo pored reke. Ali, zato nećete proći kroz grad i niko živi vas ne može videti. Razumete?

Zapadnjak se zahvali starom čoveku.

— Nadam se da ćemo se opet videti — reče on i osmehnu se. — U svakom slučaju, mnogo hvala za sve!

— Sve je u redu, mister. Bilo je krajnje vreme da neko počisti taj đavolji svinjac. Nemojte se toliko zahvaljivati. Ne-ka vam je srećan put, hombre!

Zapadnjak se vinuo u sedlo. Mahnuo je starom čoveku i poterao mrkova.

Zapata je uskoro bila iza njegovih leđa. Došao je do reke i polako jahao pored obale prema severu.

Obišao je San Ignacio, prešao preko plitke vode Dolores Krika i dosta kasno posle podne stigao u Laredo. Uz put se odmorio. Samo jednom i to dosta kratko.

Na domak grada Zapadnjak je sačekao veče nešto malo dalje od puta. Želeo je da sa što manje buke uđe u Laredo. Možda se Mek Liri nalazi u gradu, ili pak onaj ubica koji je pobe-
gao iz kupaonice hotela u Zapati.

Legao je na mekani tepih trave, a mrkov je pasao iza jednog žbuna nedaleko od njega.

Pogledao je gore u plavo nebo. Zapašio cigarilo i udu-
bio se u misli. Nikako nije mogao da se oslobodi prijatnog osećanja da se nalazi pred rešenjem ove đavolski teške zago-
netke.

Setio se onoga što je kazala Dela Rid. Došla je iz San Anhela, ispričala mu je ona. Ako je to tačno, onda se tamo nalazi sedište te proklete bande. Moguće je da je ona pobe-
glala odatle, jer je osetila opasnost da bude uhvaćena. Ali, San An-
helo se nalazi daleko na severozapadu. Kako je mogla tako
brzo da stigne do Rio Grande? Morala bi dvaput da menja voz
i da krene zaobilaznim putem koji je jako dug. To bi sigurno
trajalo danima. Ne, ta mazna mačka je lagala. Mora da je
već duže vremena živela u Laredu. A, ako je tako, onda će
šerif Džon Spenser znati da mu kaže nešto pouzdano o njoj.

XXXI

Kada je visoki čovek stigao u grad tamo je već vladala večernja gužva. Ugledao je kauboje, vojnike i Meksikance. Saluni i kockarnice su već uveliko bili bučni.

Zapadnjak odvede mrkova u štalu za iznajmljivanje i čuvanje konja.

Neki mladi Meksikanac prihvati uzde. Obećao je da će mrkova dobro nahraniti i napojiti. Dobio je jedan dolar.

Visoki čovek se zatim uputi prema šerifovoj kancelariji.

Sreća što između Lareda i Zapate nema telegrafskih veza, pomisli on. Bar nema za civilna lica. Postoji jedna vojna linija koja ide od Del Rija, preko Igl Pasa, Lareda i Zapate do Rio Grande Sitiya koja povezuje garnizone.

Tako Dela Rid nije mogla da prenese nikakvu vest u Laredo. U međuvremenu je ona sigurno već odavno saznala da je Sejn nestao iz Zapate. Ne bi se začudio ako sazna da je pratila svaki njegov korak. Čak je bio uveren da je to istina.

Šerif Spenser se nalazio u svojoj kancelariji. Skočio je kad je ugledao Zapadnjaka.

— Čoveče, pa gde si ti? — upita on veselo. — Već sam bio pomislio da te je progutala prerija i da su lešinari razneli tvoje kosti na sve strane.

Stavio je svoju ruku na Šejnovo rame.

— Kao što vidiš, još sam živ, amigo. Banda je sigurno pronela vesti da mi se loše piše.

— Mislim da je tako. Jer, i ja sam čuo kako si se loše proveo. Uostalom, Migel Pereira nalazi se onamo preko u Meksiku. Bio je već dvaput ovde. Otkrio je neki trag i obratio se ruralesima. Navodno negde u brdima banda ima logor. Sve sami Meksikanci.

— Dobro, amigo. A ja verujem da se šefovi nalaze u tvom gradu. Ili, pak, ljudi koji pripadaju bandi i imaju šta da propevaju. Džone! Da li poznaješ Mek Lirija?

— Znam ga, ali ne tako dobro. Često je bio ovde u gradu.

— To sam i pomislio — osmehnu se Zapadnjak. — Da li si ga nekad video s nekim? Mislim, koga ti poznaješ i koji...

— Naravno — prekide ga šerif. — Eto, baš nedavno. Čekaj da se prisetim, negde pre četiri nedelje. Video sam ga sa Džekom Ridom. To je...

— Momenat, jesi li rekao Rid?

— Da, on je vlasnik skoro svih hotela i saluna. I to ne samo u Laredu. I tamo gore dalje na severu. Pričekaj malo... San Anhelu, Labok i... hej čoveče, ti misliš da on...

— Tako mislim, šerife. Da li slučajno poznaješ i Delu Rid?

Spenser razrogači oči.

— Njegovu sestru? Ona se ponekad pojavi ovde. Zajedno sa svojim sestrom. Ona se zove Kej Rid. Obe žene žive u San Anhelu i tamo se bave poslovima.

Zapadnjak se kiselo osmehnu.

— Poslovi! — uzviknu on. — Eh, amigo, tek sada mi je puklo pred očima Džone, skoro sam siguran da su taj Džek Rid i njegove sestre šefovi bande. Organizacija im je savršena. Verovatno im za te njihove mnogobrojne kuće treba stalno osveženje. A, ima Meksikanaca koji su za dobre pare spremni da im to me pomognu.

— Poludeću, ako je to tako — stenjao je šerif. Džek Rid! Pa taj čovek je baš ozbiljan. Takvim ga svi smatraju. A ovamo, ozloglašena banda!

— Ali tu su hurdelji u koje smešta otete devojke iz Meksika i prisiljava ih da za njega... rade, Džone!

— Polako, Šejne! Mislim da on nema nikakve veze sa crvenim fenjerima.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— To ti samo misliš, šerife. Ali, on ima svoje zastupnike. Ja sam ubeđen da iza svega toga stoji Ridovo društvo. Kao i u Zapati. Tamo je za njega glavni zastupnik bio Mek Liri. Šta kažeš na to, hm?

— Ništa, hombre — odvrati šerif Spenser i odmahnu glavom. Zato što se bojim da si možda u pravu.

— Kukavico! — odmahnu glavom Zapadnjak.

— Znam da ne misliš tako, Šejne. Ali, te dve sestre su sada ovde u Laredu.

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Možda samo jedna, amigo — reče on. — Druga je u Zapati. Ja sam se tamo upoznao s njom. Stigla je sa tri revolversa. Ali ti pasji sinovi nisu imali uspeha. Dela Rid je hladna kao ledeni breg, Džone. Prihvatila je moj poziv da popijemo bocu šampanjca. Čak me je pozvala da dođem kod nje u sobu. Trebalo je to da se desi večeras. Ali, ja sam ovde u Laredu.

Džon Spenser se isceri.

— Tu si u pravu, Šejne. Dela Rid je hladna isto tako kao i njena sestra Kej. I, kao i sam Rid. Meni se čini da se ti ne varaš. Dela Rid je verovatno smesta krenula ovamo čim je saznala da tebe nema u Zapati.

— To isto i ja mislim. A, znaš li šta sada nameravam da uradim, šerife? Posetiću tog Rida. Ah, zamalo da zaboravim. Da nisi možda video i Mek Liriju u gradu?

— Nisam, ali to ne mora ništa da znači. Možda se negde sakrio. Rid ima ovde više kuća. Ne smeš da kreneš sam kod tog nitkova. Ja ću poći s tobom.

— Nećeš, amigo. Još nemamo nikakvih dokaza. Hoću malo da mu ispipam puls i osmotrim teren. A ti budi spre-

man. Kao predstavnik zakona moraš se zasada držati malo po strani.

— Dobro, neka bude tako. Ali ja ću povesti sa sobom šerifa Džonsona. On se upravo sada nalazi ovde u Laredu.

Zapadnjak se trže. Šerif Džonson je verovatno nešto namirisao. Možda ga je poslao guverner. A, njemu su sigurno nešto javili iz Vašingtona.

— Nemam ništa protiv, Džone.

— Hej, momče! Umalo nisam zaboravio. Neko je pitao za tebe. Džini Kejd. Izgleda da se đavolski jako interesuje za tebe. To nikako nije moglo da promakne mom oku.

— Možda je tako. Ali, nju ću posetiti malo kasnije. Samo, nešto me čudi. Kako to da joj Rid nije dosad ništa ponudio? Jer, ona je vlasnik jednog hotela, saluna i kockarnice?

— Neće ona ništa da proda. To je jednom prilikom i rekla Ridu. Ali, to je bilo davno.

Zapadnjak se namršti.

— Da krenemo, Džone. Hoću što pre da okončam tu đavolsku poparu!

Izašli su iz kancelarije. Zapadnjak je stajao u senci dok je Spenser otišao po državnog šerifa u hotel Džini Kejd. On je obećao da neće ništa reći njoj o tome da se Šejn vratio.

Nešto kasnije Zapadnjak i Džonson su se rukovali. Njih dvojica su se već poznavali i cenili jedan drugog.

Trojica muškaraca stajali su u jednom prolazu i Zapadnjak im je pričao šta on misli.

Džonson je mahnuo glavom.

— Tako nešto sam i mislio — reče on. — Ali, nema dokaza. — Najgore od svega je to što svi optuženi čute kao zaliveni. Boje se, jer banda teroriste celu graničnu oblast.

— Da, ali sada će tome najzad doći kraj — objasni Zapadnjak.

XXXII

Džek Rid je stanovao u najlepšoj i najskupljoj kući u Laredu. Nalazila se nedaleko od Rio Grande u bašti koja je ličila na park.

Spenser i Džonson su ostali pozadi. Sakrili su se iza jedne ograde.

Ceo donji sprat je bio osvetljen. Zapadnjak se polako po stepenicama do ulaza u kuću. Otvorio je vrata. Ovde se vrata ne zatvaraju, bar ne tako rano.

Prošao je kroz neku manju salu i uputio se levo odakle su se čuli glasovi. Jedan čovek i neka žena su ćaskali. Verovatno Džek Rid i njegova sestra Kej.

Oboje su skočili kao opareni kad su ugledali Zapadnjakovu glavu na vratima.

— Ko ste vi i šta tražite ovde? — viknu žena besno kao

divlja prerijska mačka. Odmah je primetio da liči na Delu Rid. A i muškarac je prema crtama lica odavao da su njih dve njegove sestre.

— Zar me niste očekivali? — odvrati Zapadnjak mirno. — Ja sam Šejn. — Tako mi jako ličite na vašu sestru Delu.

Džek Rid je skočio. Iz njegovih očiju sevale su munje.

— To ste, znači, vi, prokleti kučkin sine! — kriknu on. — Izgleda da ste se udružili sa samim đavolom? Ili vam je on neki bliski rođak?

— Ne, nisam — odvrati Šejn. — Ali, možda biste vi morali zapitati kakve sve šupljoglave lupeže imate na vašem platnom spisku. Mislim da bi trebalo da malo mućnete glavom. To su sve sami nespretnjakovići. Zato me i čudi otkud ste saznali da sam krenuo ovamo i da nameravam da vam stavim lisice na ruke.

— Od moga oca Džejsa u...

— Džek! Zaveži! — prekide ga Kej Rid.

— A, zašto — odjeknu zvonak ženski glas iza Šejna.

Glas mu je bio poznat. Znači, Dela Rid ga je stvarno pratila. I to na konju koga je iznajmila u štali u Zapati.

— On će umreti! — ciknu mačkasta žena i hladnokrvno uputi hitac Zapadnjaku s leđa.

Visoki čovek oseti da je pogođen. Ali je imao još toliko snage da se okrene.

— Dela! — izusti on tiho. Zatim je još jednom posrnuo i pao.

— Zašto on nije smeo da sazna da je otac Džejs iz Vašingtona javio nama da će taj žilavi momak doći ovamo i šta namerava da uradi? — reče Dela i osmehnu se. Bacila je revolver u jednu fotelju. — Nije joj više bio potreban.

Spenser i Džonson su se odjednom stvorili na vratima i krenuli unutra. U njihovim rukama nalazili su se »koltovi«.

— Ledi, ostavite oružje tamo gde ste ga bacili! — grmnu Džonson. — Nemam nameru da pucam na jednu ženu!

XXXIII

Zapadnjak je nekoliko puta došao k sebi. Otvorio je oči, ali mu se mutilo i on ih je ponovo zatvarao. Čuo je glasove, ali oni kao da su dolazili nekud iz velike daljine.

Bio je dugo u nesvestici. Skoro tri dana. Povremeno bi se trgao, ali to je bilo jako kratko. Džini Kejđ mu je uvek nudila toplu supu. Skoro dan i noć je bila pored njega. Spavala je u istoj sobi gde i on.

Tek četvrtog dana videlo se da se Zapadnjak oporavio.

Džonson i Spenser su ušli u sobu. Naravno, tu je bila i tamnokosa Džini.

— Imao si sreće, momče — reče Džonson. — Bio je to mali kalibar i nije povredio vitalne delove u tvom telu. Dok-

tor je rekao da je zrno prošlo za dlaku pored pluća. Proći će koja nedelja i bićeš ponovo onaj stari. Kao od čekića.

Zapadnjak je gledao čas jednog čas drugog.

— I? — upita on.

Džini Kejđ odmahnu glavom.

— Ima vremena — reče ona. — Ispričaće mo ti kasnije.

— Pusti to, devojko — reče Šejn. — Hoću da saznam šta se dogodilo.

— Pa dobro — reče Džonson.

Ispričao je Zapadnjaku šta se sve dogodilo. Uz pomoć granične konjice Sjedinjenih Država i ruralesa cela banda je pohvatana. Devojke su vraćene nazad u Meksiko svojim domovima. Neke nisu pronašli, jer su, prema Ridovim papirima, poslate daleko na sever.

Džejs Flad, otac Ridovih, uhapšen je u Vašingtonu gde je zauzimao visok položaj u vladi. I Mek Liri je uhvaćen. I to u San Anhelu. Brat i sestre Rid nalazili su se na putu za Vašington, gde će im biti priređen proces.

Džini Kejđ je bila energična.

— Sutra će opet svanuti dan — reče on. — A, biće ih još i više.

Dvojica zvezdonosaca se isceriše i izađoše napolje.

Devojka je sela pored Šejna, sagla se i poljubila ga.

— Skoro da te je ta đavolska žena poslala u pakao — reče ona. — Ja bih joj najradije zavrnila šiju. Prokleta podmukla lisica. Pucala ti je u leđa!

Zapadnjak nije izgubio svoj smisao za humor.

— Ne bi bilo dobro, Džini — reče on i nasmeši se.

— Šta sam to čula, Šejne? Zar da joj kažemo hvala?

— Ali, Džini, srce moje! Njoj možeš zahvaliti što ću duže vreme biti tvoj gost i ostati u Laredu. Zar nije tako? Poznaješ me i jasno ti je da neću večito ostati ovde u ovom gradu.

— Hm! — promrmljala je devojka. — Ako se tako razmišlja, onda si ti u pravu, dragi! A sada, zatvori oči i spavaj. Tako ćeš se brže oporaviti.

Poljubila ga je još jednom, a zatim izašla iz sobe.

Šejn zatvori oči. Kroz njegovu glavu prohujale su slike Tereze i Izabele. Ali, bio je ipak umoran i ubrzo je zaspao.

Kad je Migel Percira zavirio u njegovu sobu zajedno sa svojim sestrama, Zapadnjak se nije probudio.

— Posetićemo ga kasnije! — reče Migel tiho.

Konča potvrdno klimnu glavom.

— Moramo Migele — reče ona. — Njemu zahvaljujući odmotalo se to prokletu klupko. Moramo mu makar reći hvala.

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 62

DŽEK SLEJD

čovek bez lica

Kažem vam još jednom, ljudi. Ovde nema nikoga osim mene. Šejn je raspoznao da je to ženski glas.

Mora da je bila mlada.

— Ne verujem vam, madam! — grmnu jedan momak.

Ona podiže pušku još malo više.

— Opametite se, momci! U protivnom
pritiskam obarač.

Četvorica jahača su se prostački smejali.

— Nemojte se igrati mačke i miša, leđi! — reče jedan od njih. — Promašićete i onda ćemo mi već biti tu pored vas. Pretražićemo celu kuću i ako nikog nema oslobodićemo vas samoće.

izlazi 16. jula 1984.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.